

WISM100 LECTURE 1

Viktor Blåsjö
Utrecht University

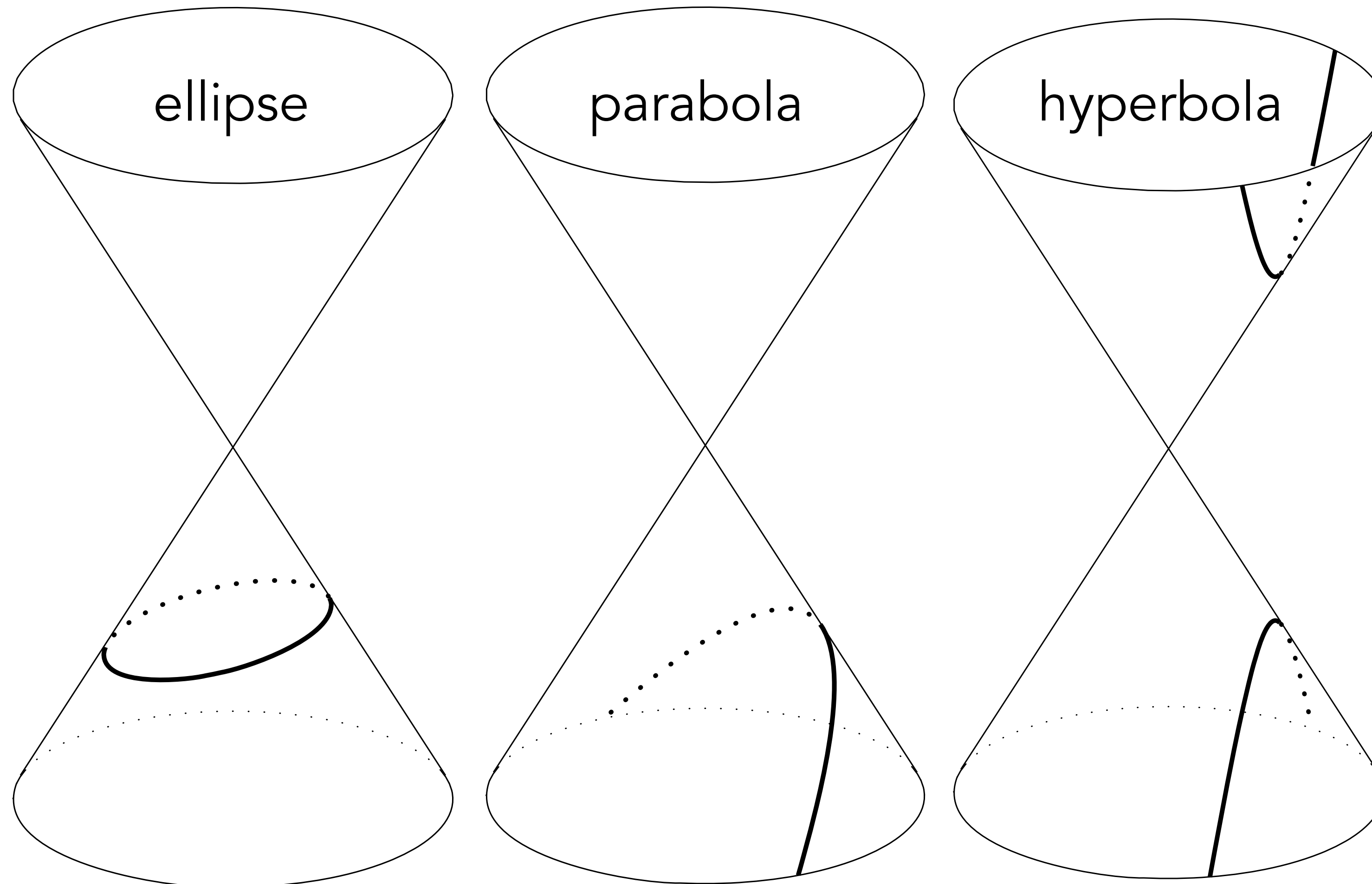

V.N.E.Blasjo@uu.nl

@viktorblasjo

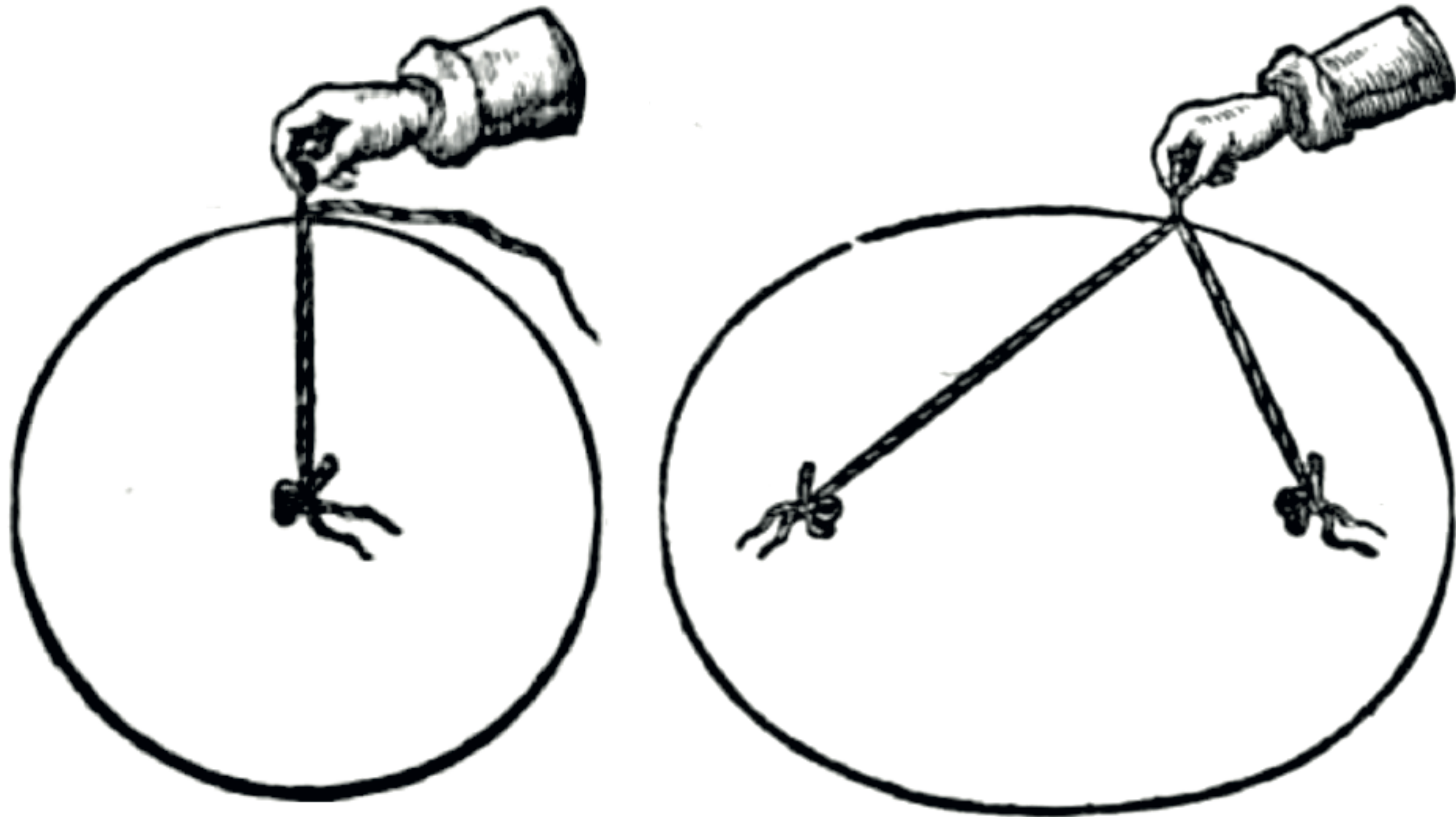
Conic sections

Why conic sections?

Why conic sections?

- Natural generalisations of circles in terms of mode of generation.

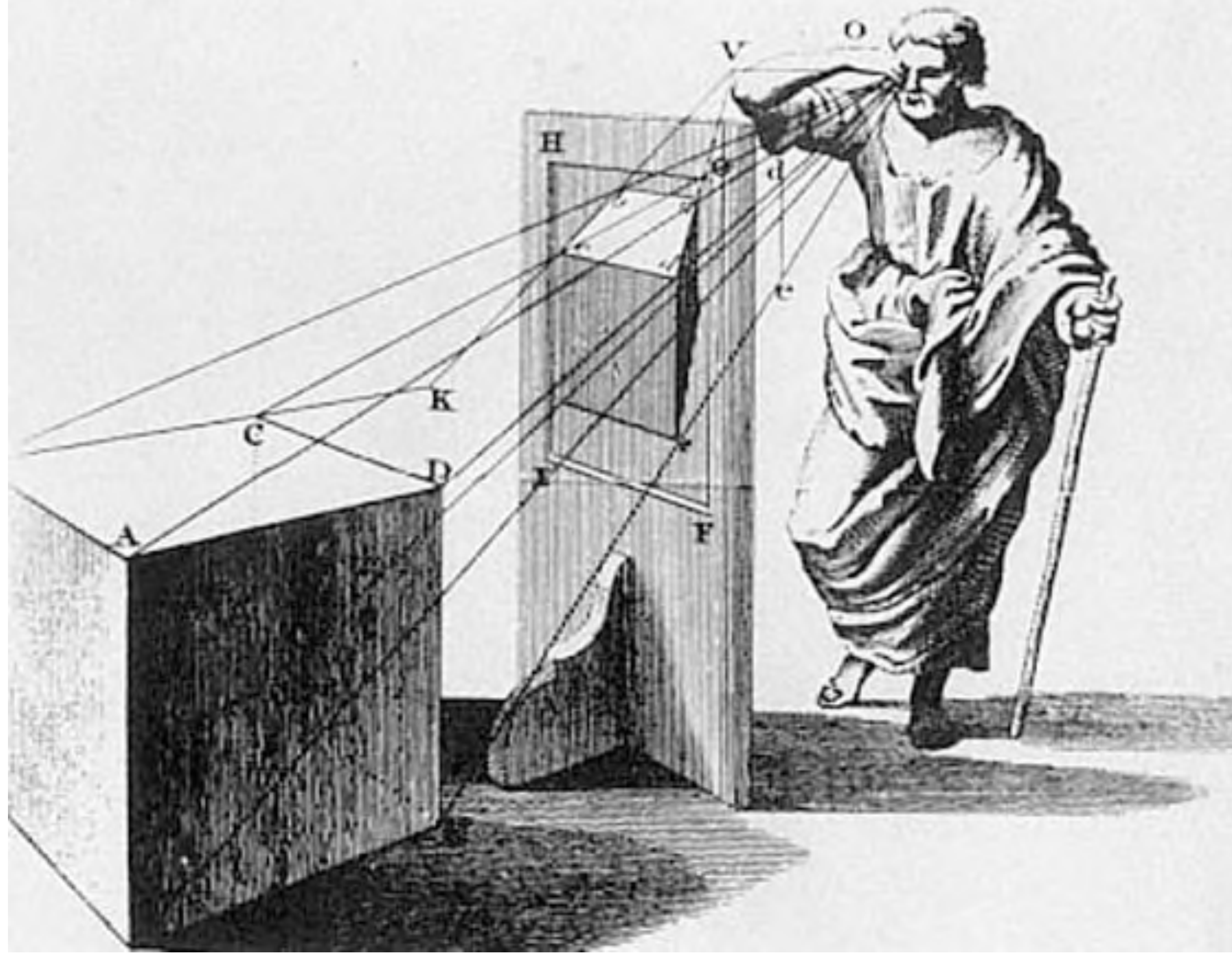

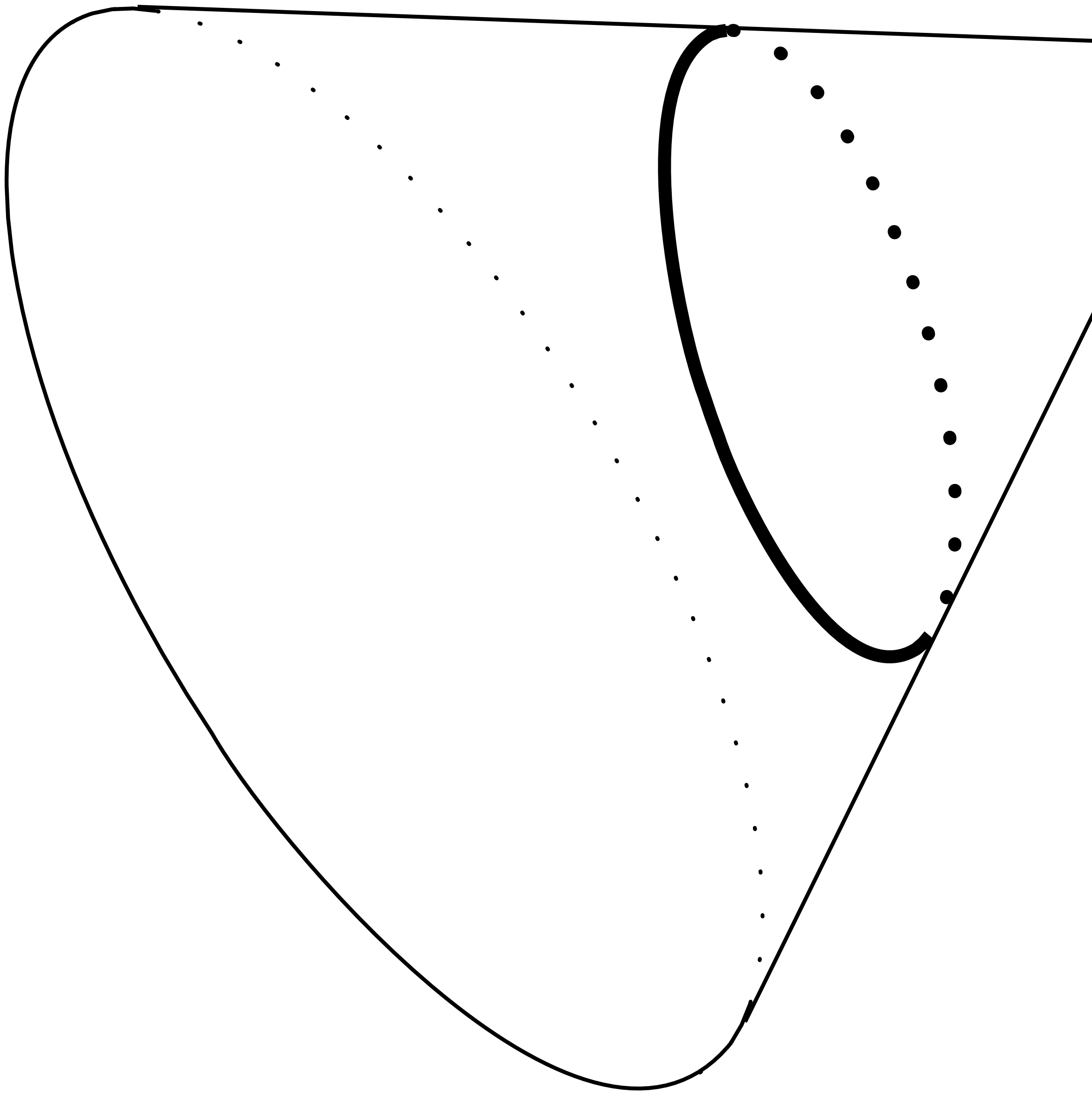
Why conic sections?

- Natural generalisations of circles in terms of mode of generation.
- Natural in optics and perspective painting (image of circle).

Why conic sections?

- Natural generalisations of circles in terms of mode of generation.
- Natural in optics and perspective painting (image of circle).
- Natural in optics (focal properties).

SPECVLI VSTORII

uera ac primigenia.

forma

ELLIPSIS

*In qua Sol alterum focorum occupans,
uim exercet comburendi ad reliquum
uehementissimam per qd radij conuerg.*

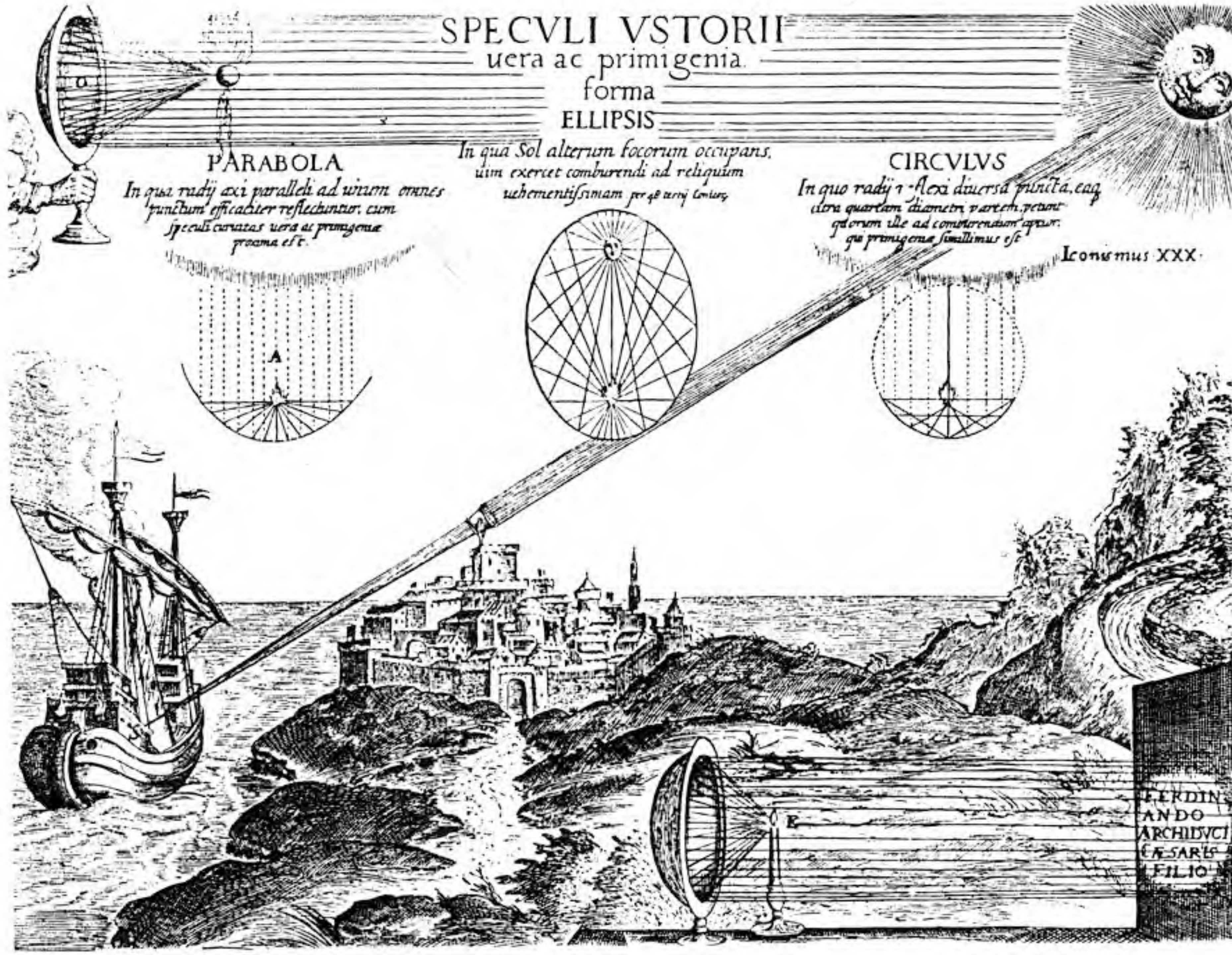
CIRCVLVS

*In quo radij i flexi diuersa puncta, eaq
ultra quartam diametri partem, petunt
quorum ille ad comburendum aptior,
qum primigenus similis est.*

Iconismus XXX.

PARABOLA

*In qua radij axi paralleli ad unum omnes
punctum efficaciter reflectuntur, cum
speculi curuata uera ac primigena
proama est.*

FERDIN-
ANDO
ARCHIDVCI
CAESARIS
FILIO

Why conic sections?

- Natural generalisations of circles in terms of mode of generation.
- Natural in optics and perspective painting (image of circle).
- Natural in optics (focal properties).
- Natural in astronomy and sundial-construction (path of shadow in the course of a day).

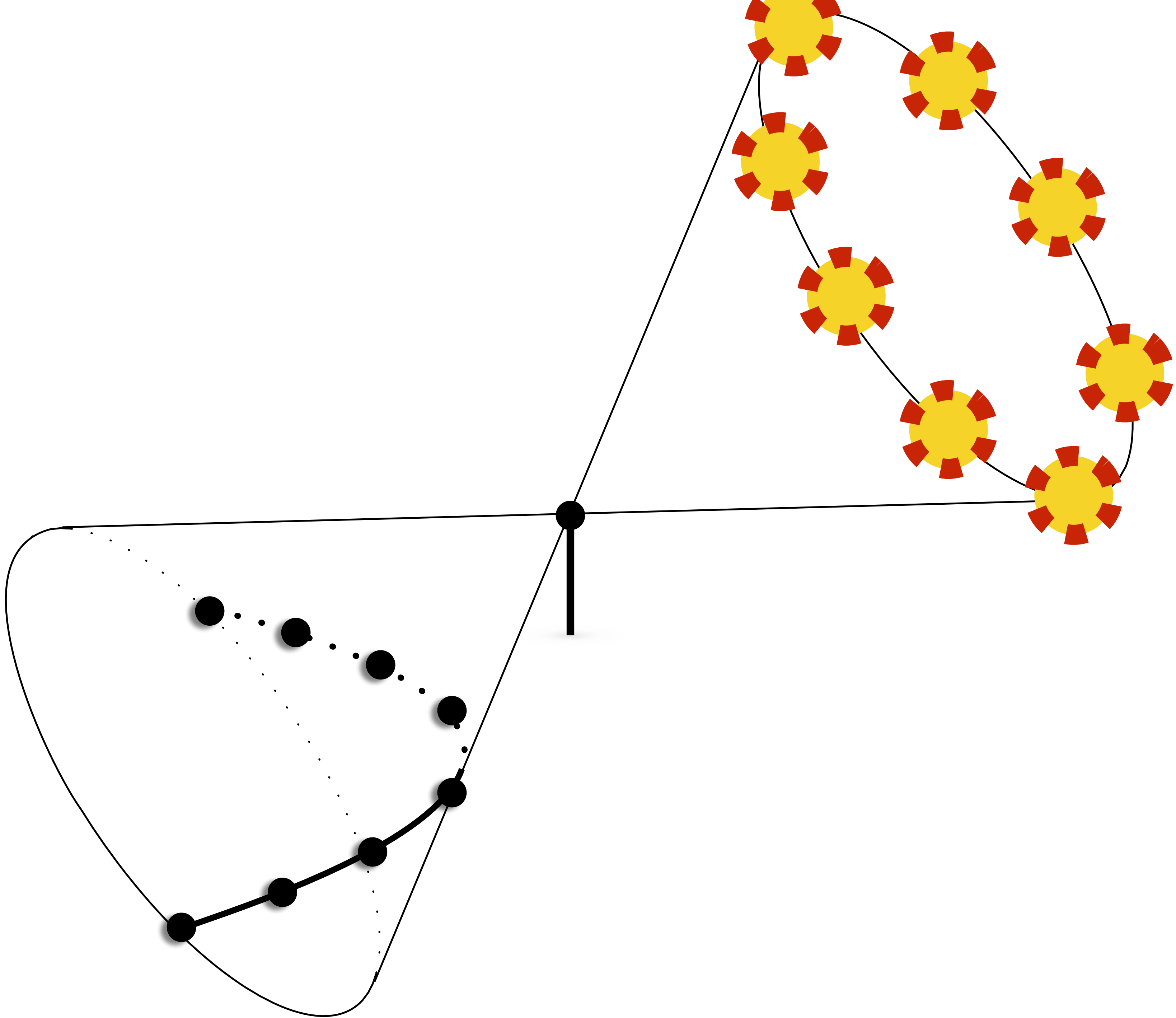

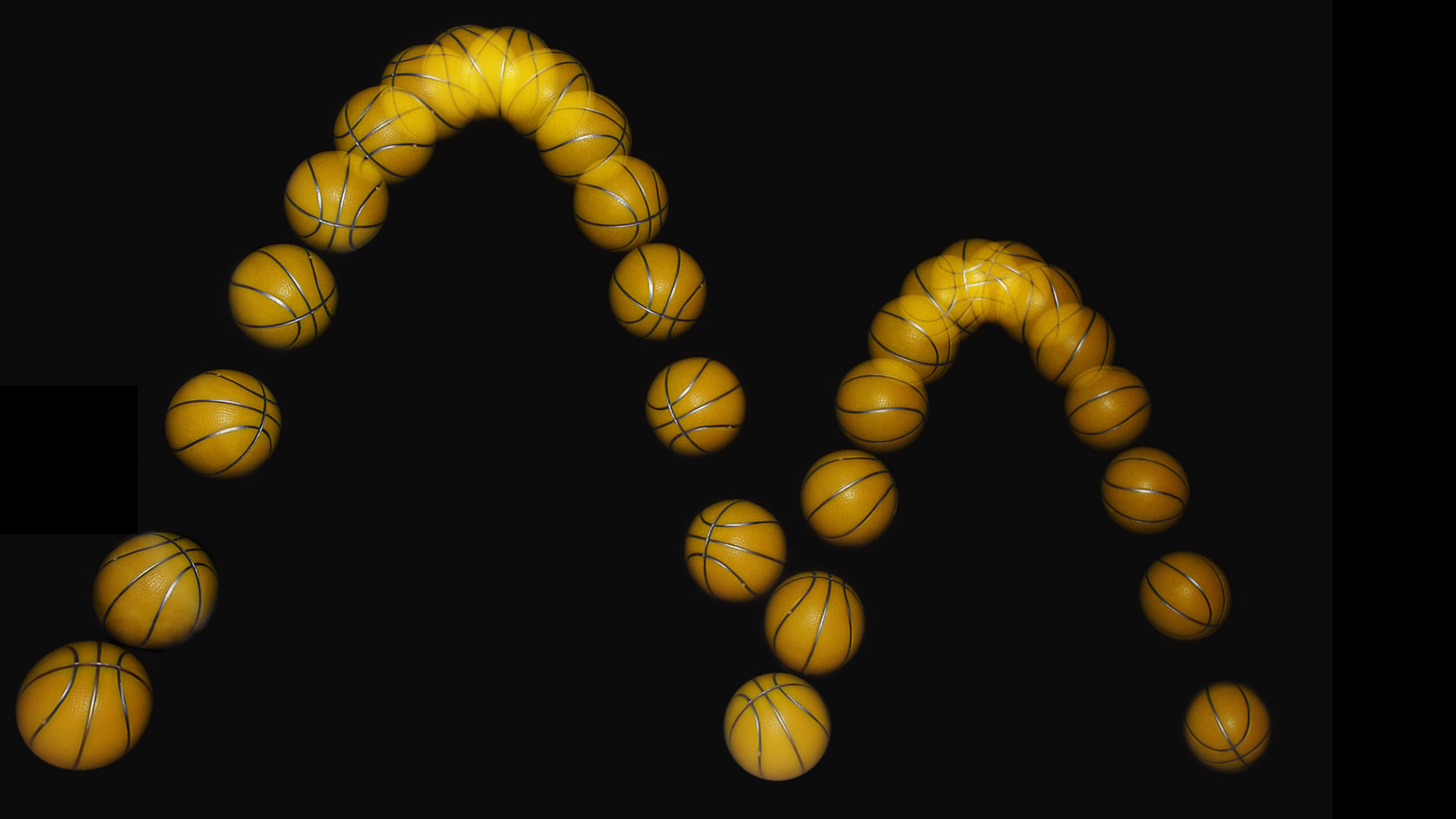

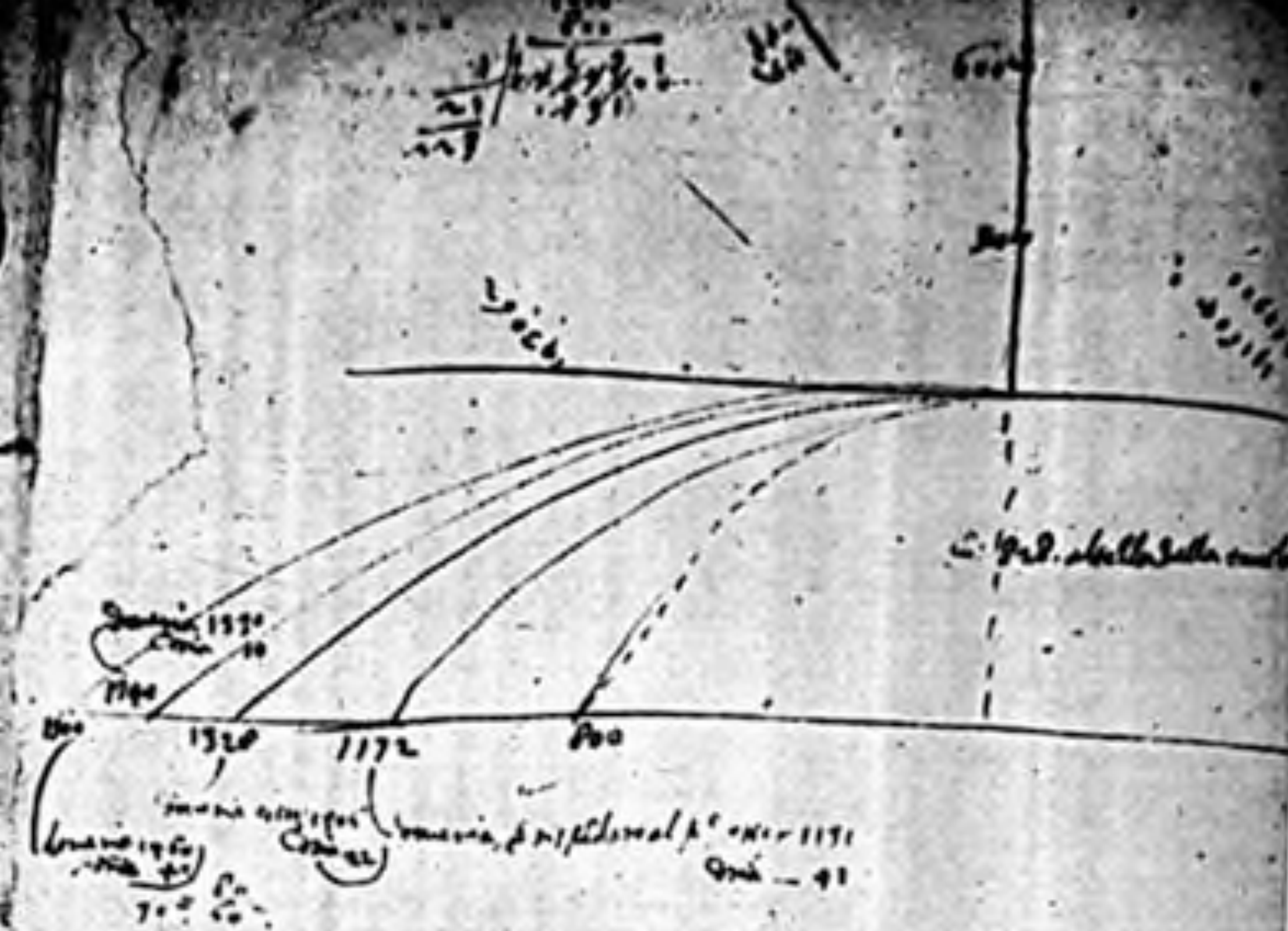

Why conic sections?

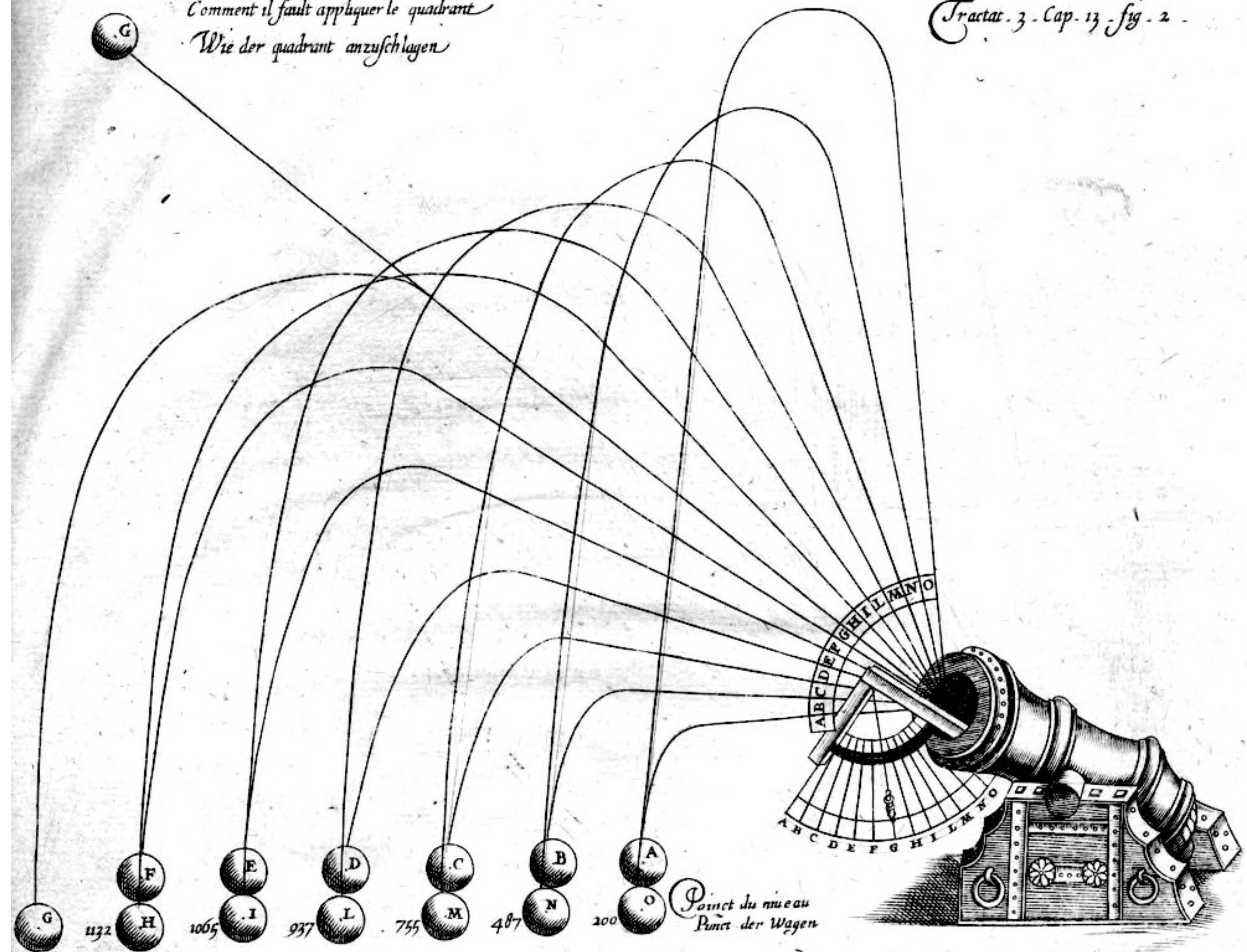
- Natural generalisations of circles in terms of mode of generation.
- Natural in optics and perspective painting (image of circle).
- Natural in optics (focal properties).
- Natural in astronomy and sundial-construction (path of shadow in the course of a day).
- Correspond to natural motion (projectiles and planets).

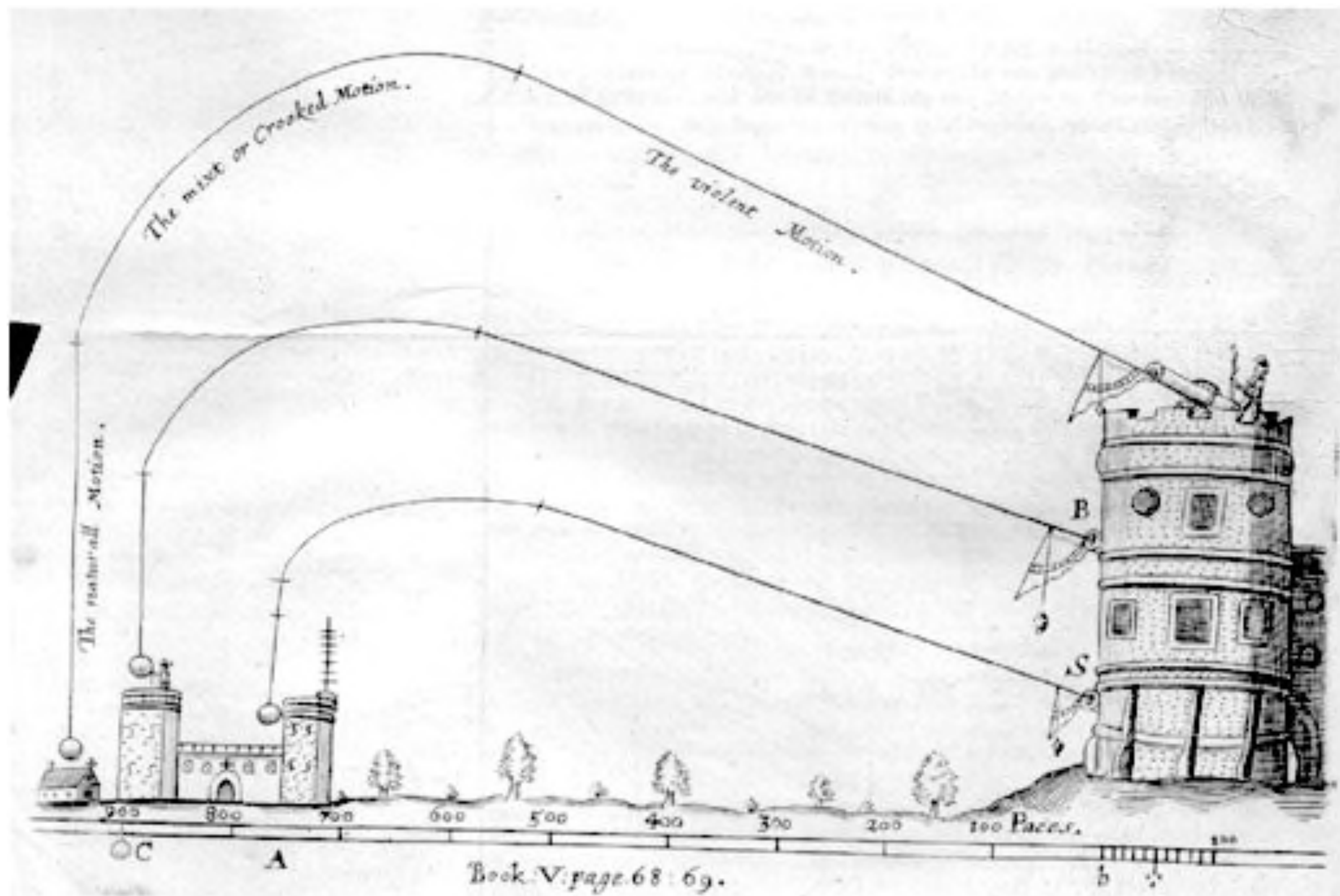

Comment il faut appliquer le quadrant
Wie der quadrant anzuschlagen

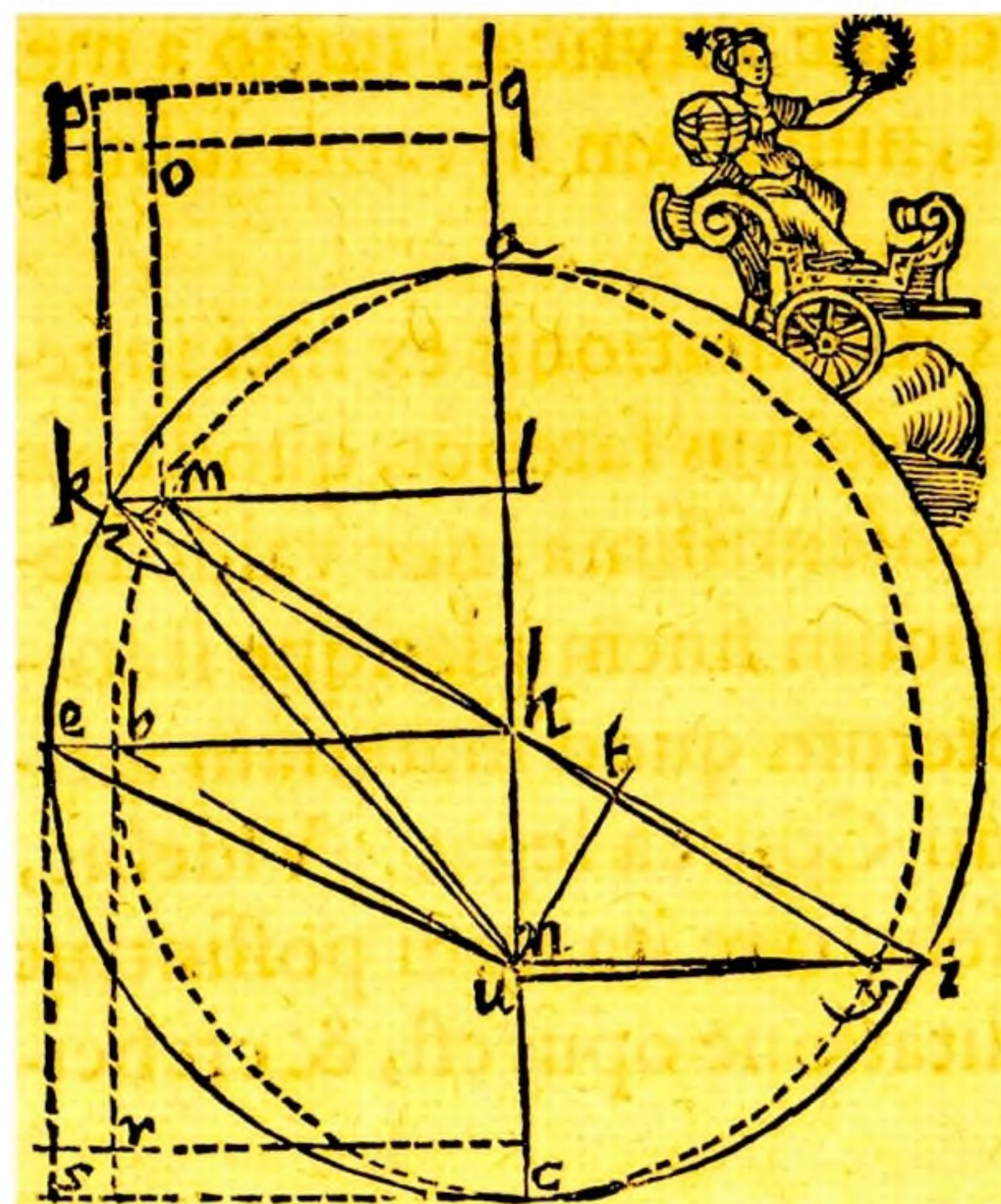

Point du niveau
Punct der Wagen

	Tempus	Locus ☉	Solis a Terra distantia	Martis a Sole distantia
1582.	23 Nove.H.16.	0 11.41 ♄	98345	158852
	26 Dece.H. 8.30	15. 4 ♄	98226	162104
	30 Dece.H. 8.10	19. 9 ♄	98252	162443
	1583. 26 Janua.H. 6.15	16.33 ♄	98624	164421
1584.	21 Dece.H.14.	0 10.16 ♄	98207	164907
1585.	24 Janua.H. 9.	0 14.53 ♄	98595	166210
	4 Febr.H. 6.40	26.10 ♄	98830	166400
	12 Mart.H.10.30	2.16 ♄	99858	166170
1587.	25 Janua.H.17.	0 16. 1 ♄	98611	166232
	4 Mart.H.13.24	24. 0 ♄	99595	164737
	10 Mart.H.11.30	29.52 ♄	99780	164382
	21 April.H. 9.30	10.48 ♄	101010	161027
1589.	8 Mart.H.16.24	28.36 ♄	99736	161000
	13 April.H.11.15	3.38 ♄	100810	157141
	15 April.H.12. 5	5.36 ♄	100866	156900
	6 Maji.H.11.20	25.49 ♄	101366	154326
1591.	13 Maji.H.14.	0 2.10 ♄	101467	147891
	6 Junii H.12.20	24.59 ♄	101769	144981
	10 Junii H.11.50	28.47 ♄	101789	144526
	28 Junii H.10.24	15.51 ♄	101770	142608
1593.	21 Julii H.14.	0 8.26 ♄	101498	138376
	22 Aug.H.12.20	9.11 ♄	100761	138463
	29 Aug.H.10.20	11.54 ♄	100562	138682
	3 Octo.H. 8.	0 20.15 ♄	99500	140697
1595.	17 Sept.H.16.45	4.18 ♄	99990	143222
	27 Octo.H.12.20	13.59 ♄	98851	147890
	3 Nove.H.12.	0 21. 2 ♄	98694	148773
	18 Dece.H. 8.	0 6.43 ♄	98200	154539

P
A
R
S
Q
V
A
R
T
A.

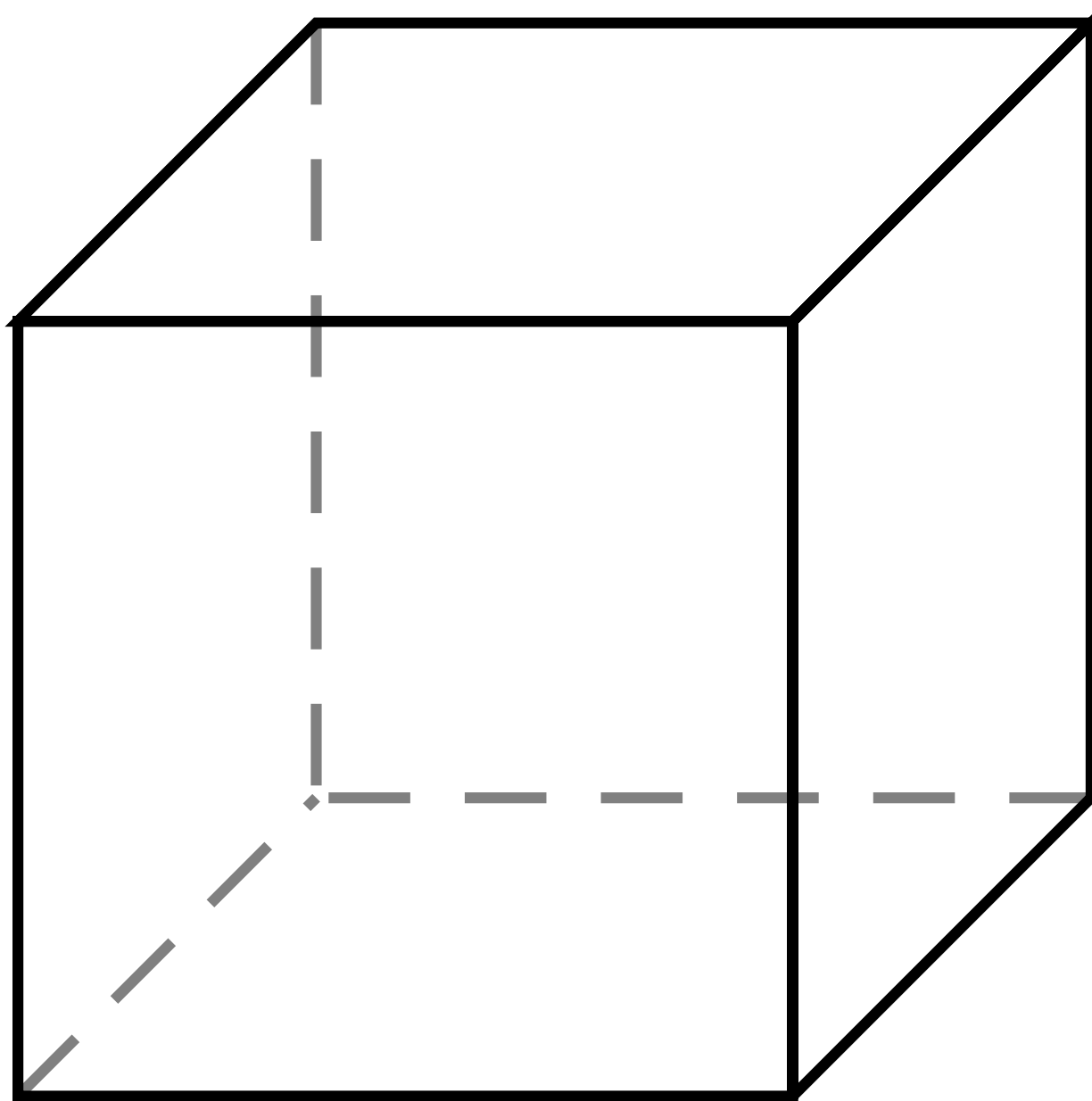
Planetary orbits are ellipses

Kepler, Astronomia Nova, 1609

Why conic sections?

- Natural generalisations of circles in terms of mode of generation.
- Natural in optics and perspective painting (image of circle).
- Natural in optics (focal properties).
- Natural in astronomy and sundial-construction (path of shadow in the course of a day).
- Correspond to natural motion (projectiles and planets).
- Can be used to double the cube.

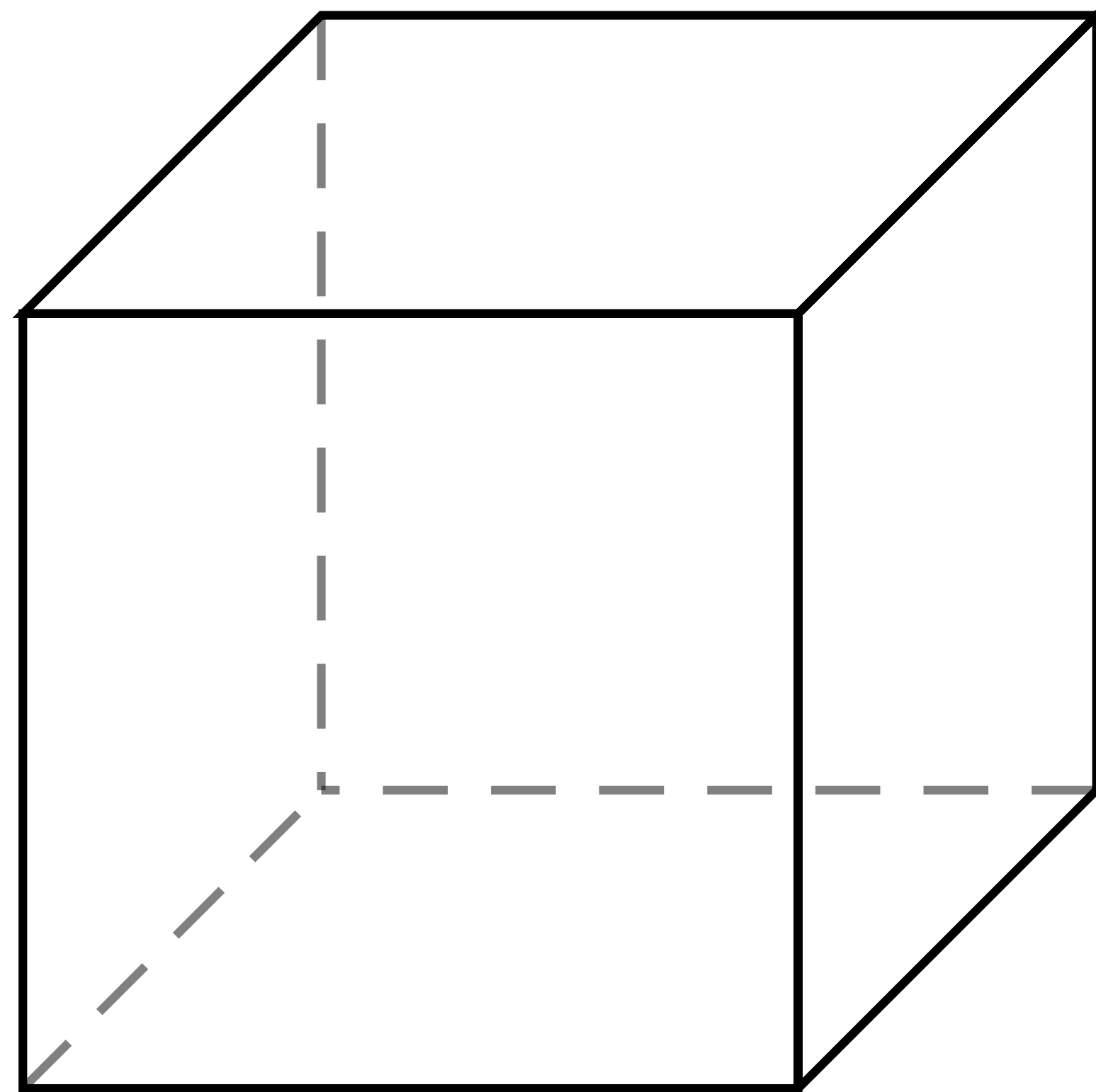
$$\text{Volume} = 1$$

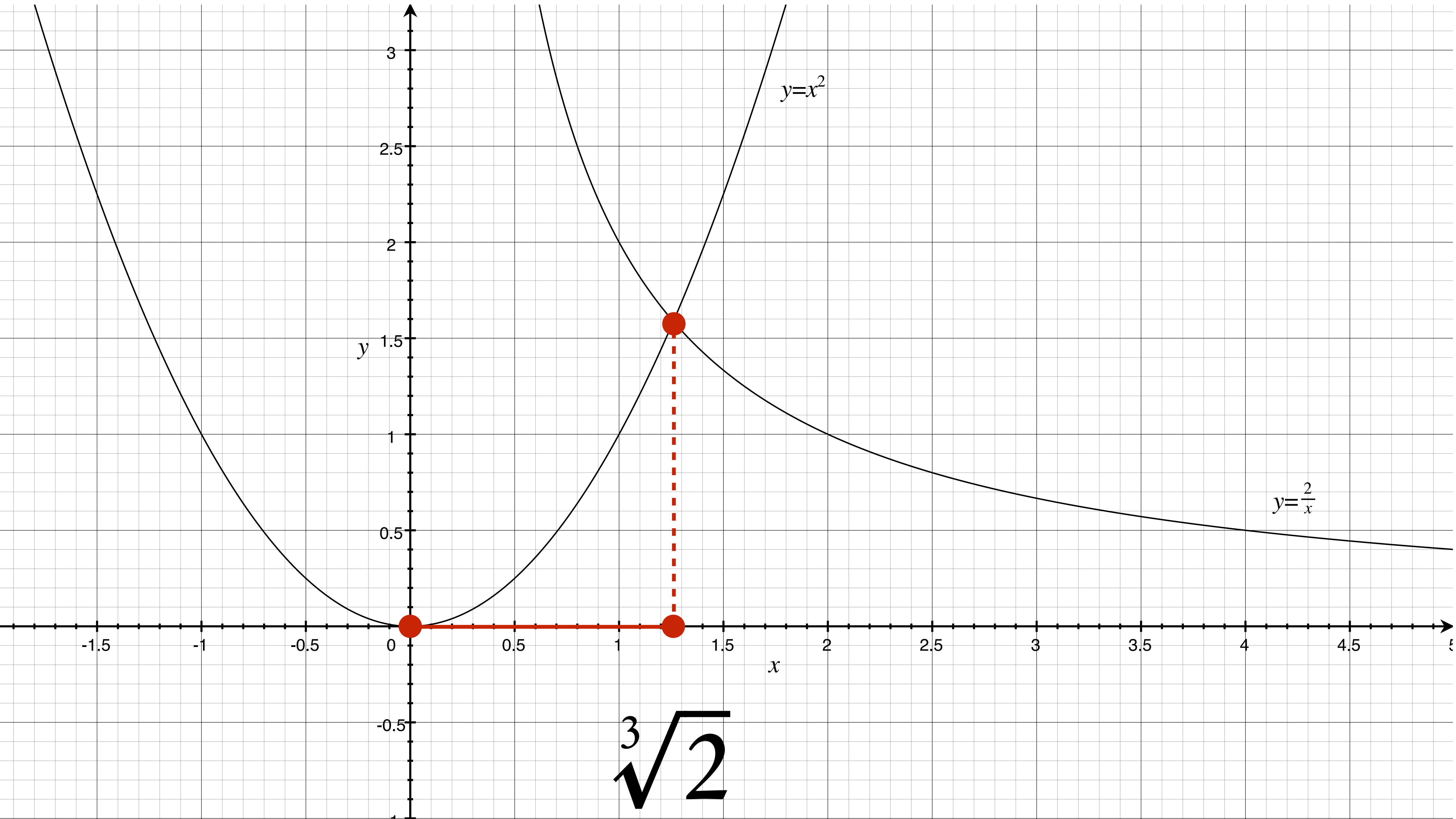
1

$$\text{Volume} = 2$$

$\sqrt[3]{2}$

Which reasons did the Greeks care about?

- Natural generalisations of circles in terms of mode of generation. ?
- Natural in optics and perspective painting (image of circle). ?
- Natural in optics (focal properties). ?
- Natural in astronomy and sundial-construction (path of shadow in the course of a day). ?
- Correspond to natural motion (projectiles and planets). **No**
- Can be used to double the cube. **Yes**

Aristippus Philosophus Socraticus, naufragio cum ejectus ad Rhodiensium litus animadvertisset Geometrica schemata descripta, exclamavisse ad comites ita dicitur, Bene speremus, Hominum enim vestigia video.

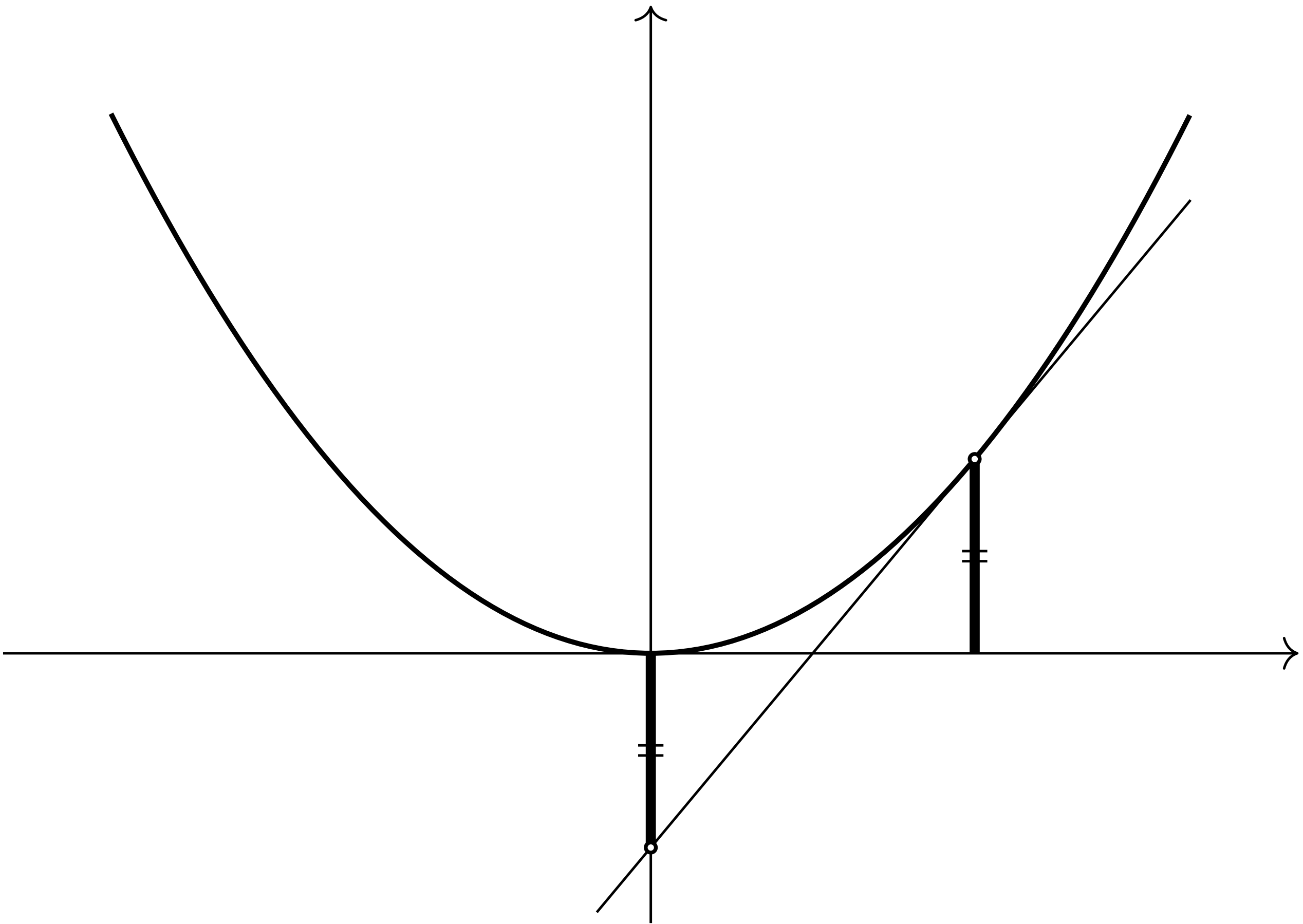
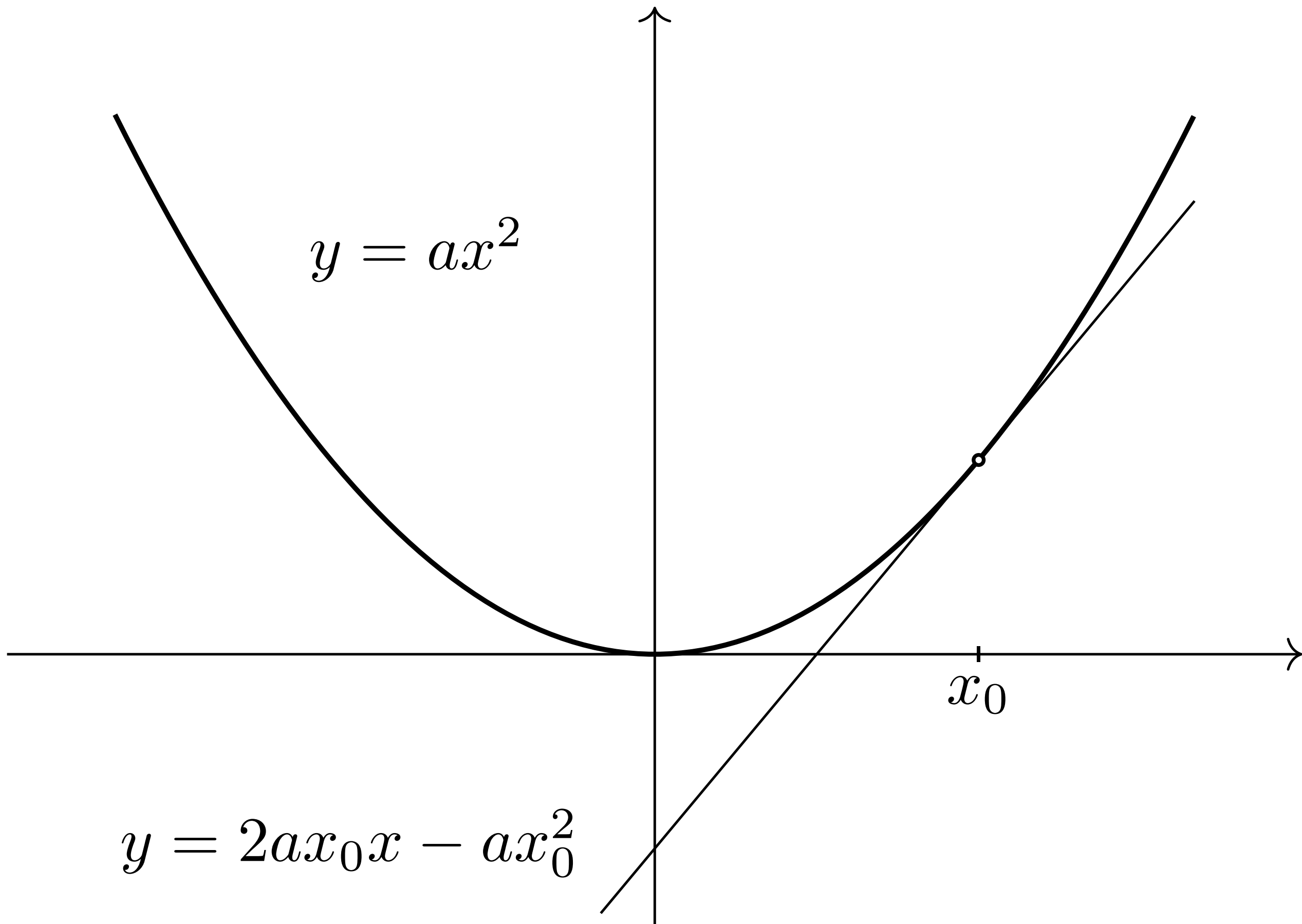
APOLLONII PERGÆI
CONICORUM
LIBRI OCTO,

ET
SERENI ANTISSENSIS
DE SECTIONE
CYLINDRI & CONI
LIBRI DUO.

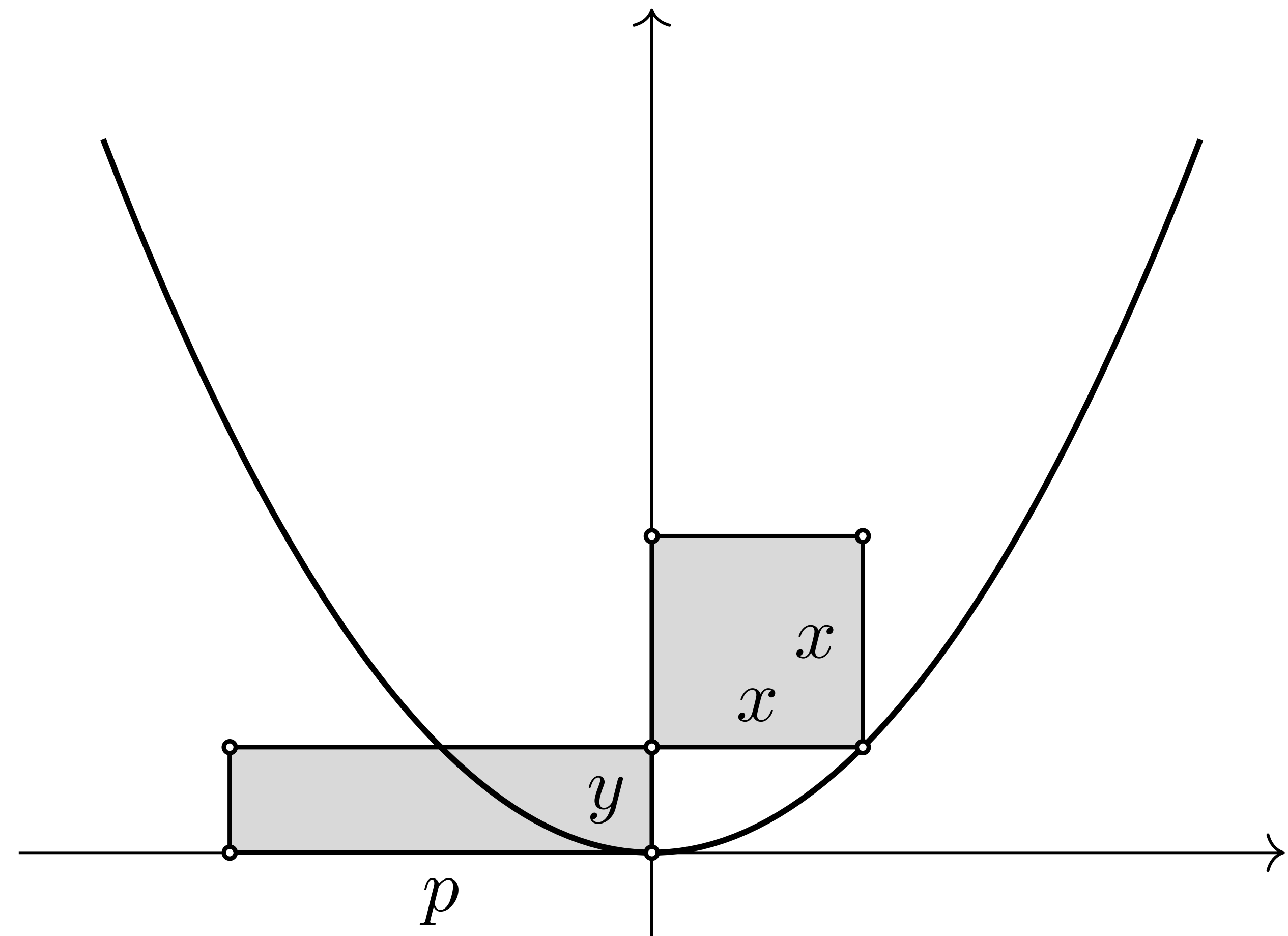
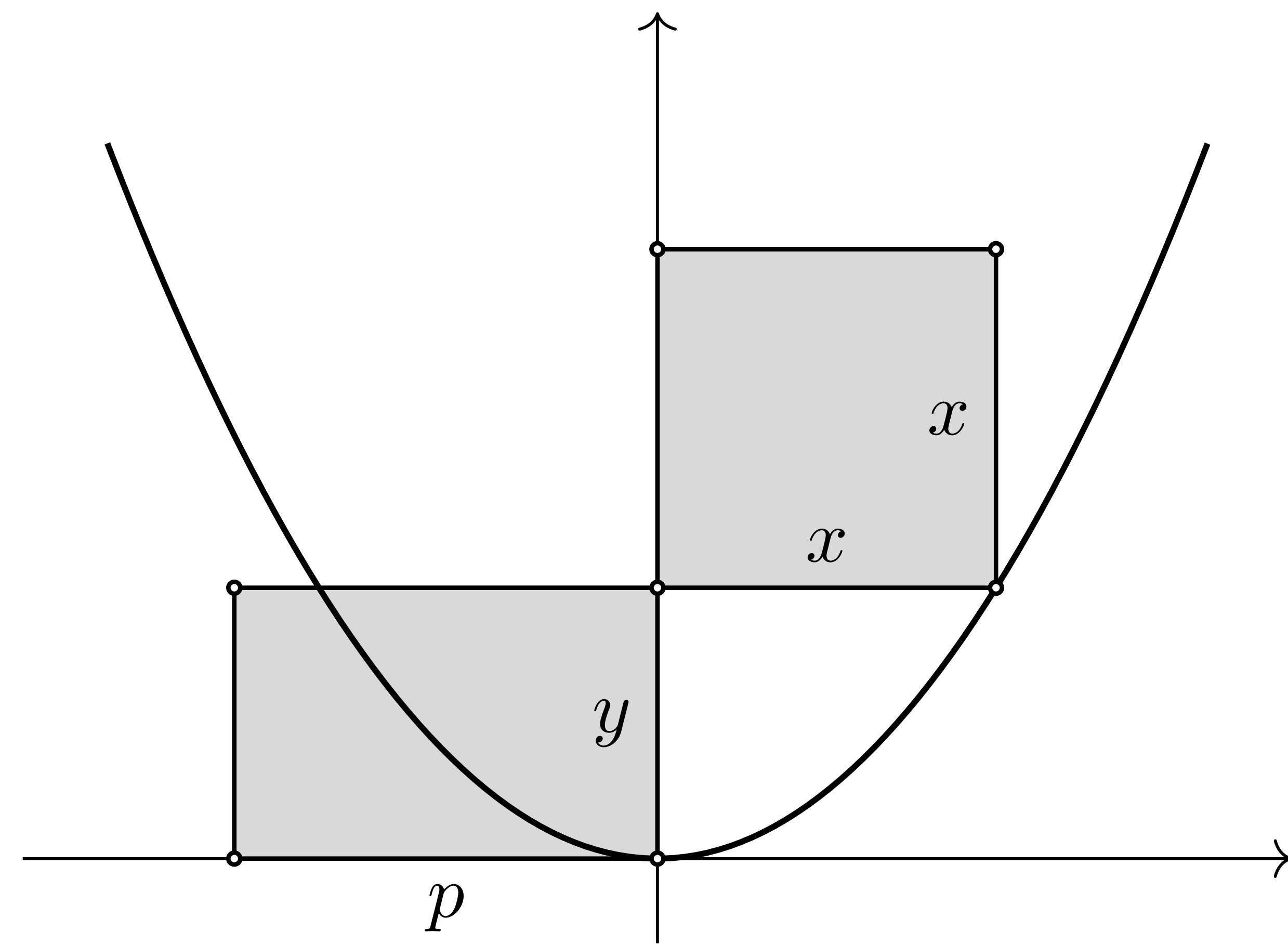

OXONIÆ,
E THEATRO SHELDONIANO, An. Dom. MDCCX.

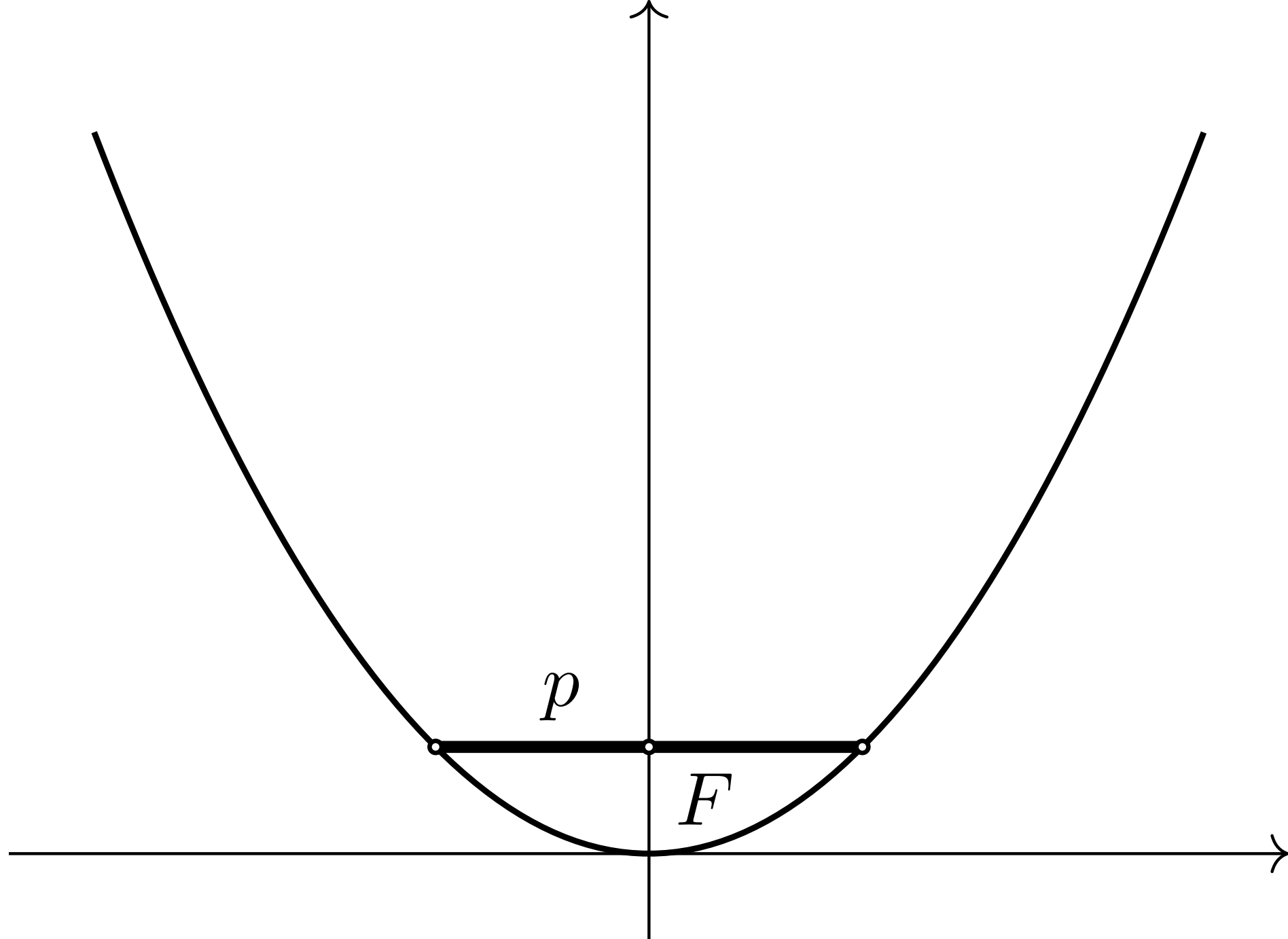
Apollonius, Κωνικά, I.33

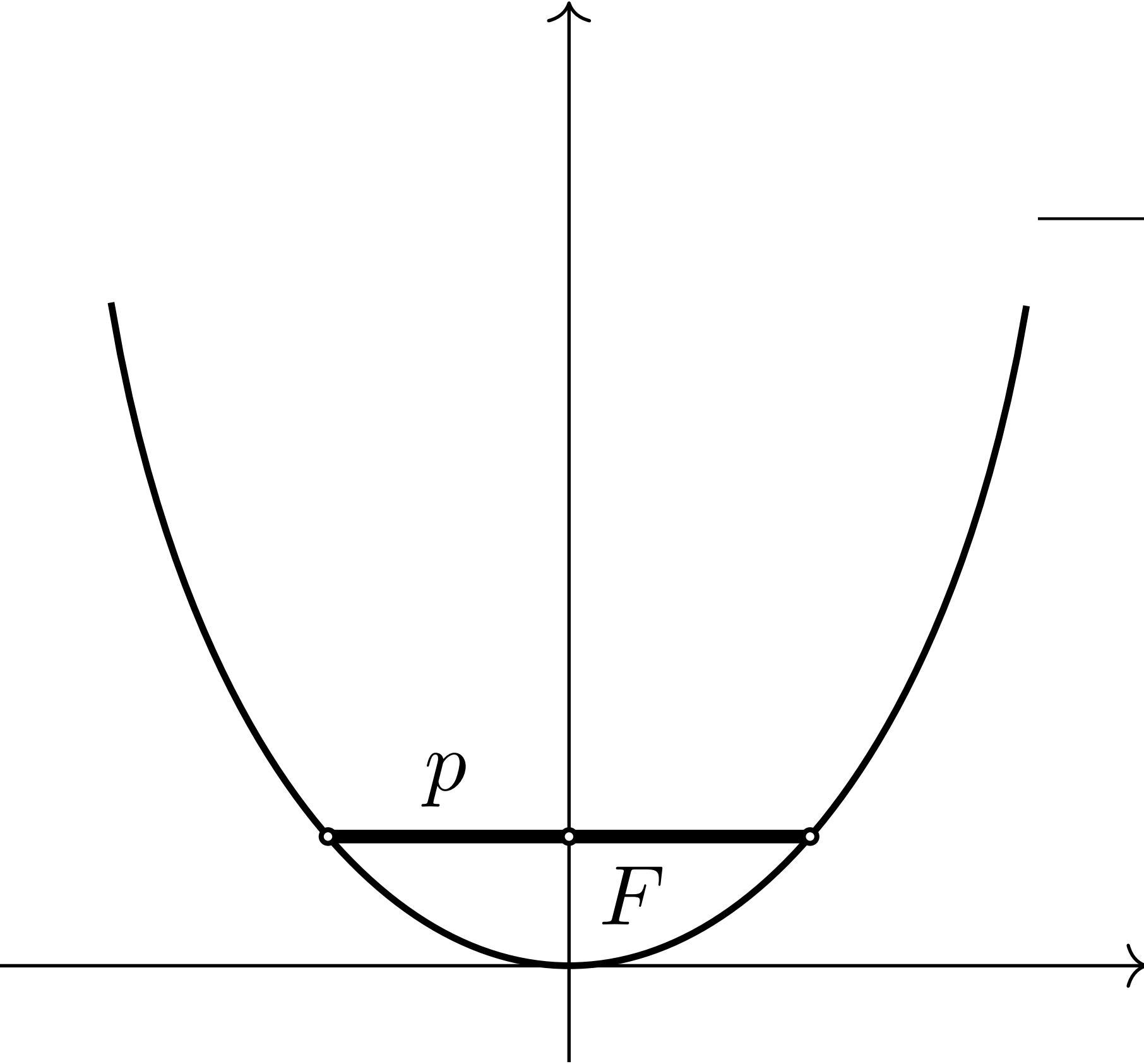
parabola $py = x^2$

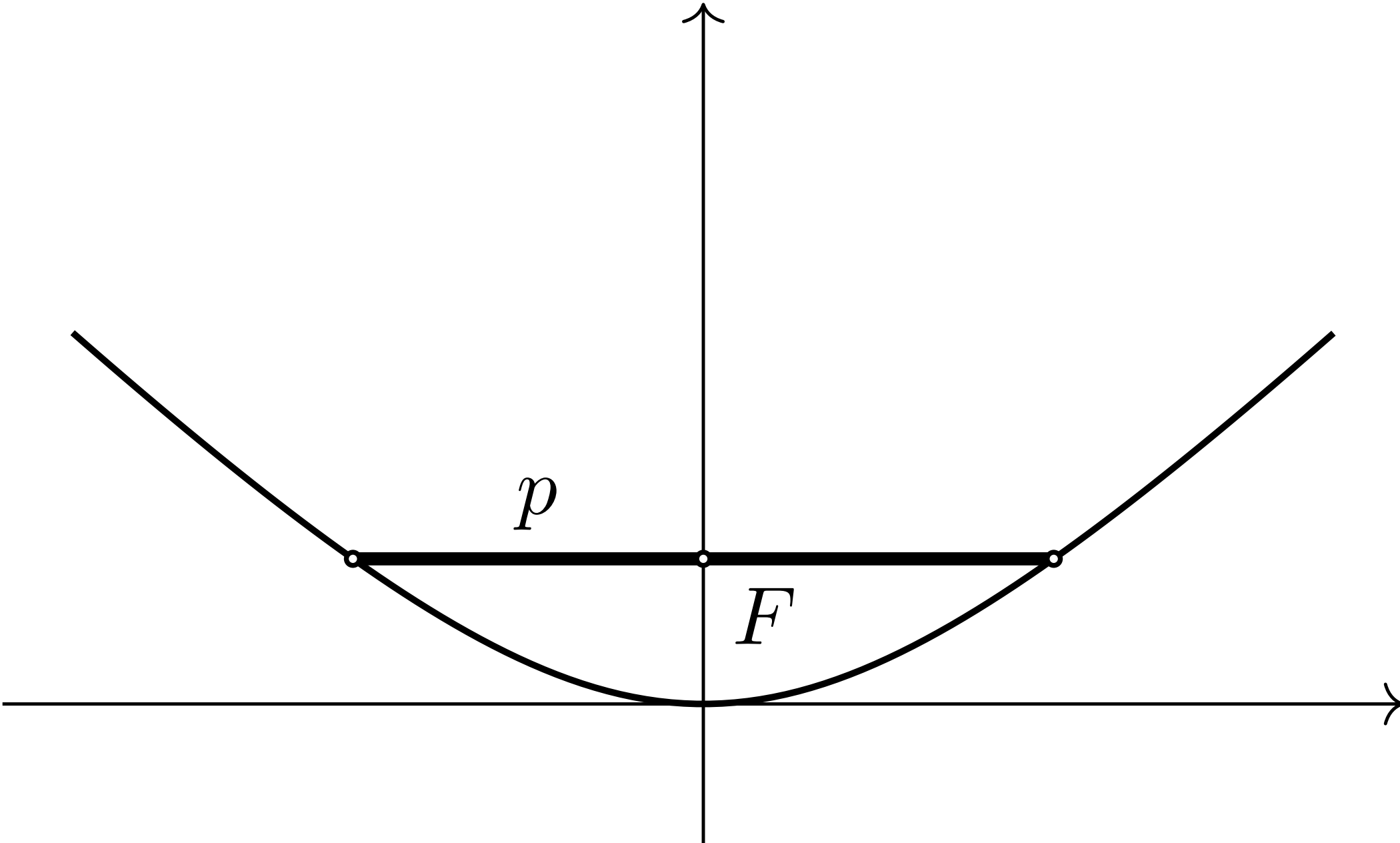
parabola

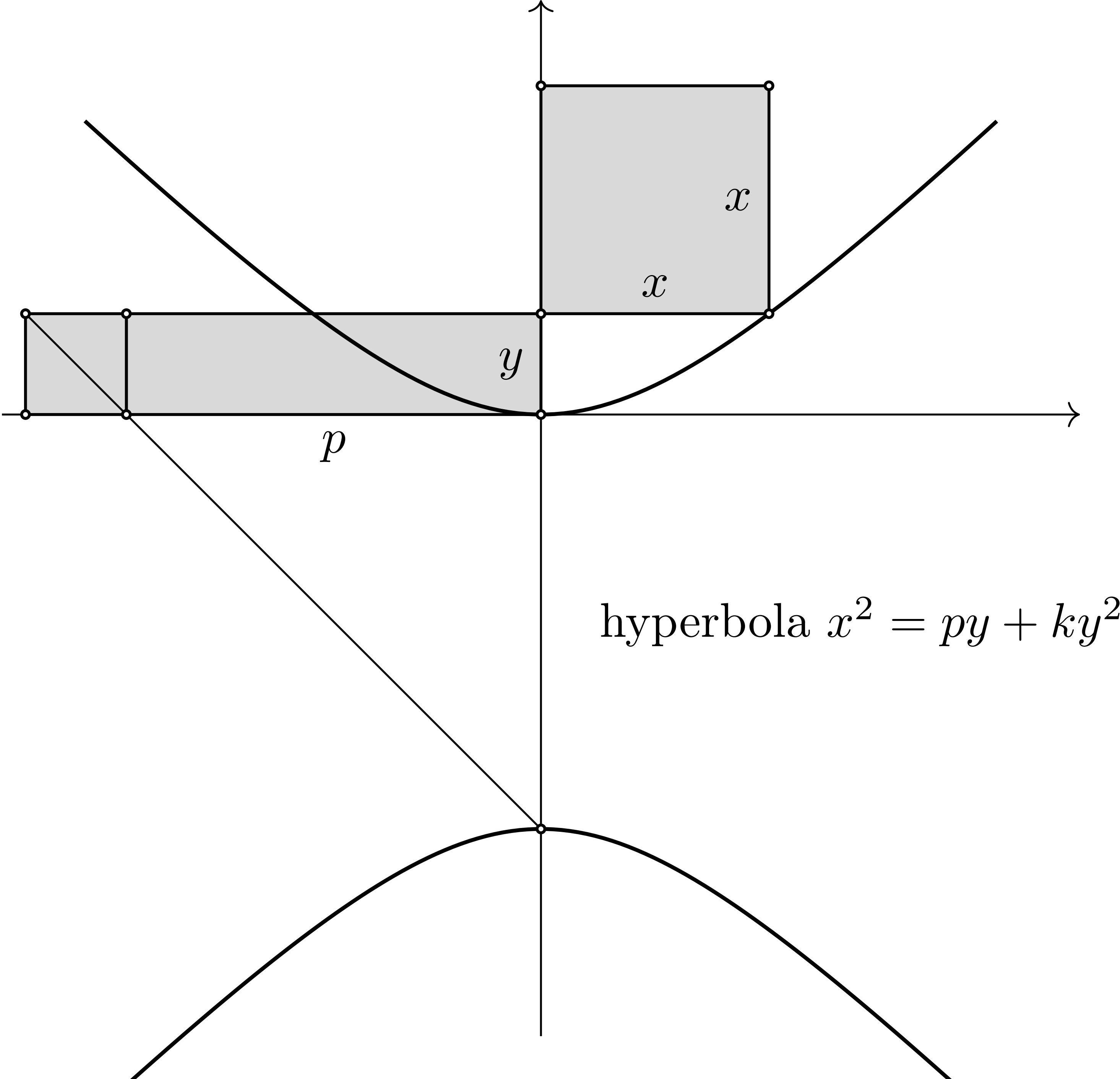
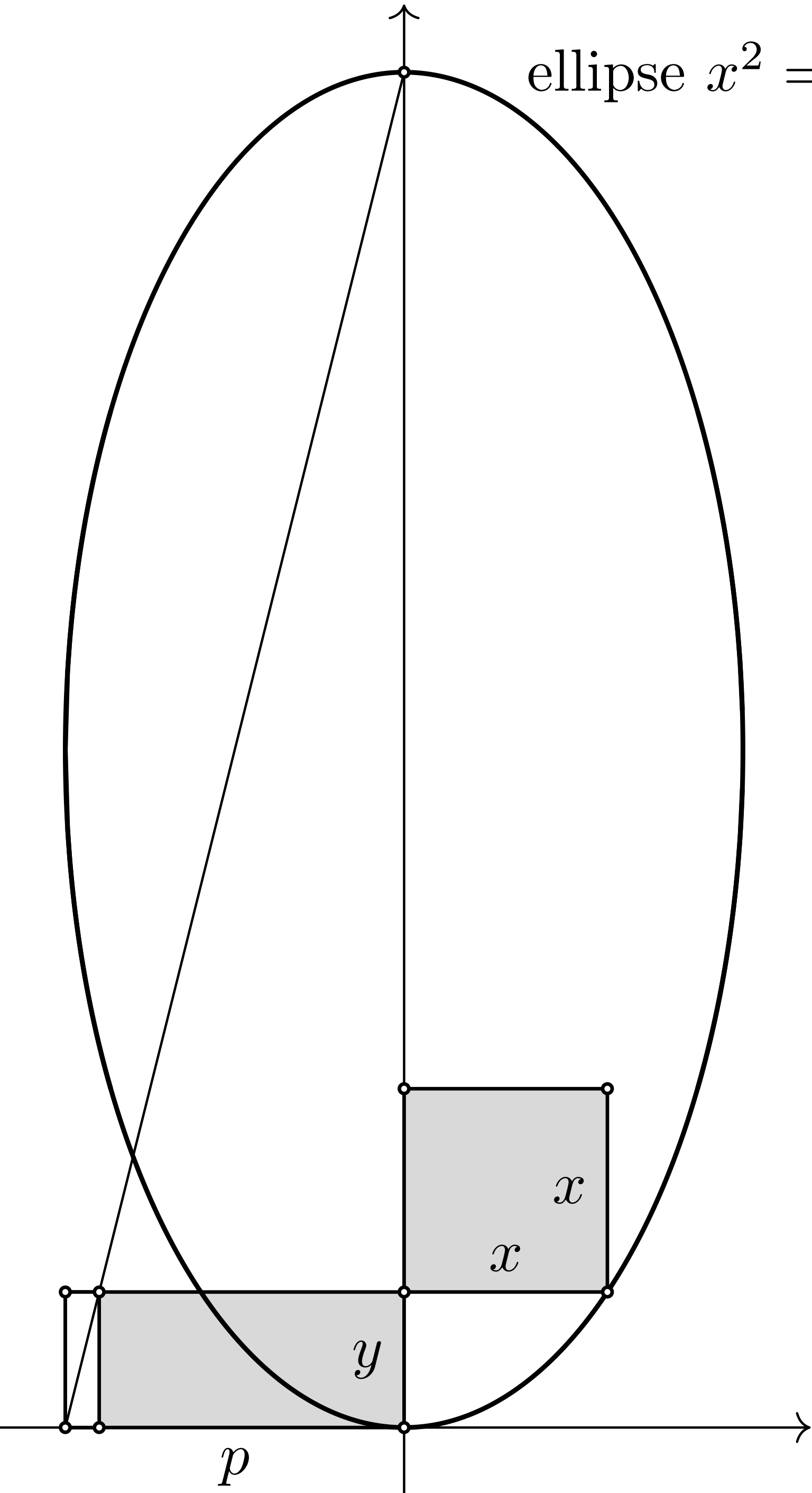
ellipse

hyperbola

ellipse $x^2 = py - ky^2$

hyperbola $x^2 = py + ky^2$

hyperbole

exaggerated statements or claims not meant to be taken literally
("too much")

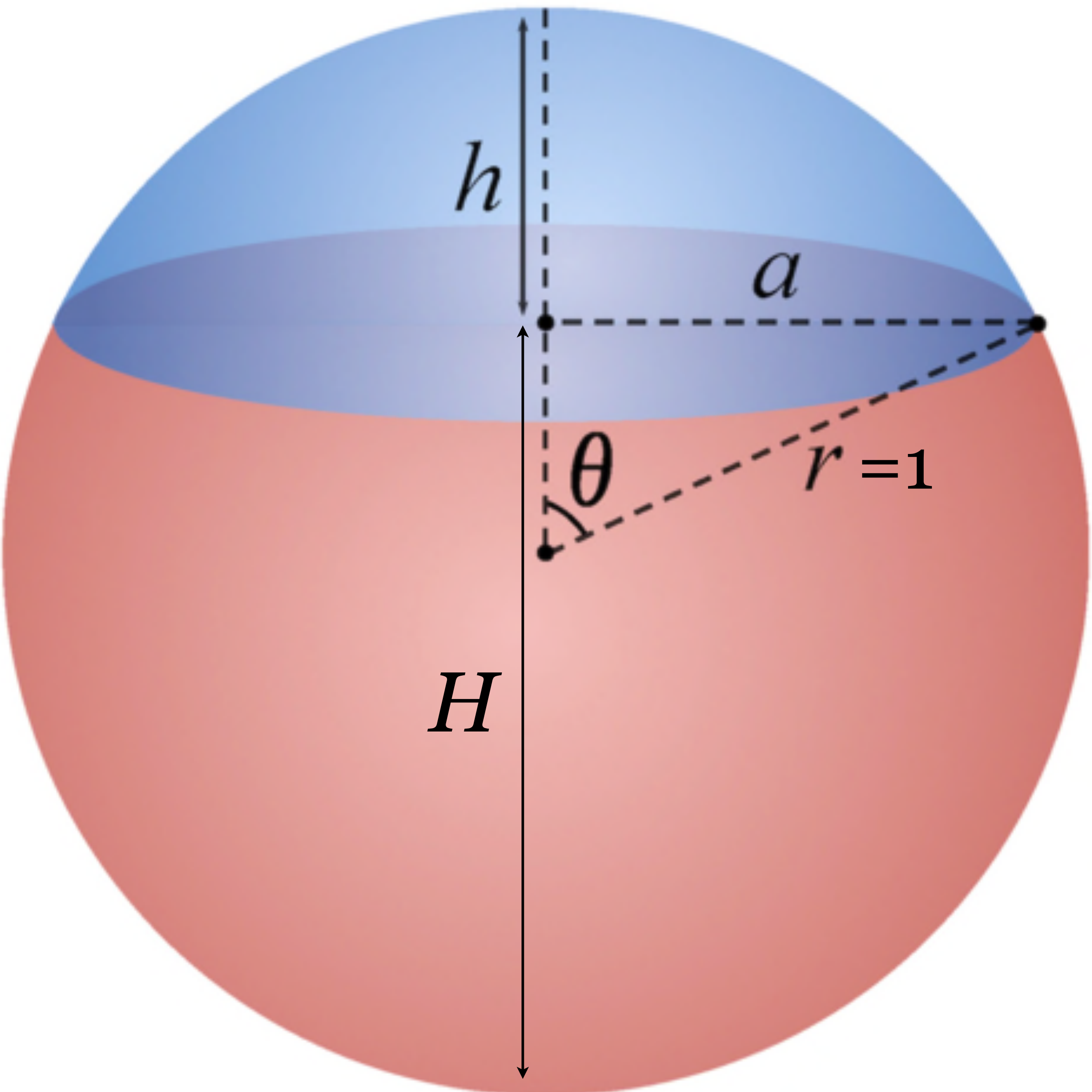
parable

a simple story used to illustrate a moral or spiritual lesson
("just right")

ellipsis (...)

the omission from speech or writing of words that are superfluous
("too little")

Archimedes, *Sphere and Cylinder*, II.4:
 Find H such that $\frac{\text{red volume}}{\text{blue volume}} = k$

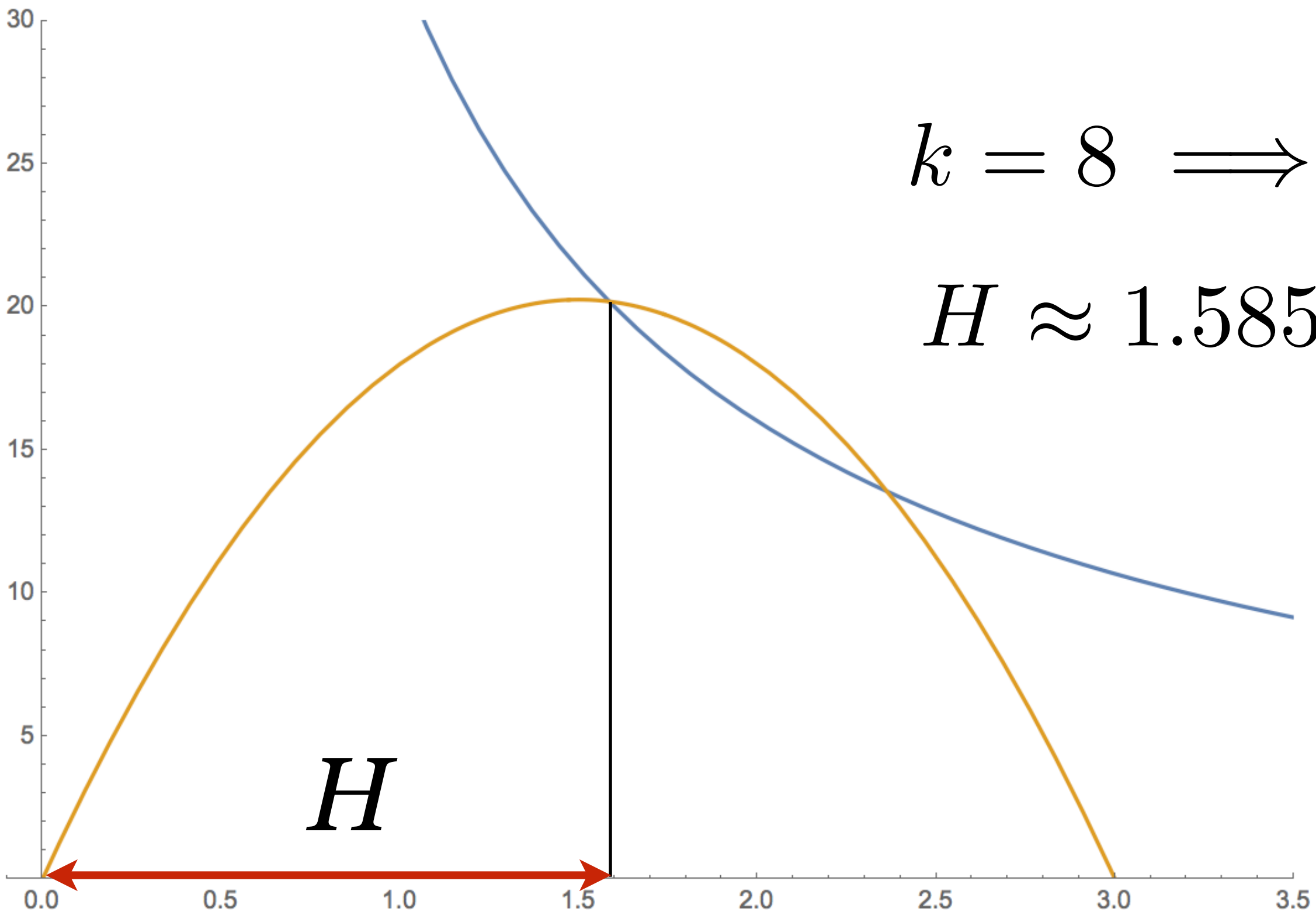

$$\Leftrightarrow (4 - 3H^2 + H^3)k = (3 - H)H^2$$

$$\Leftrightarrow \frac{4k}{H} = (3 + 3k)H - (1 + k)H^2$$

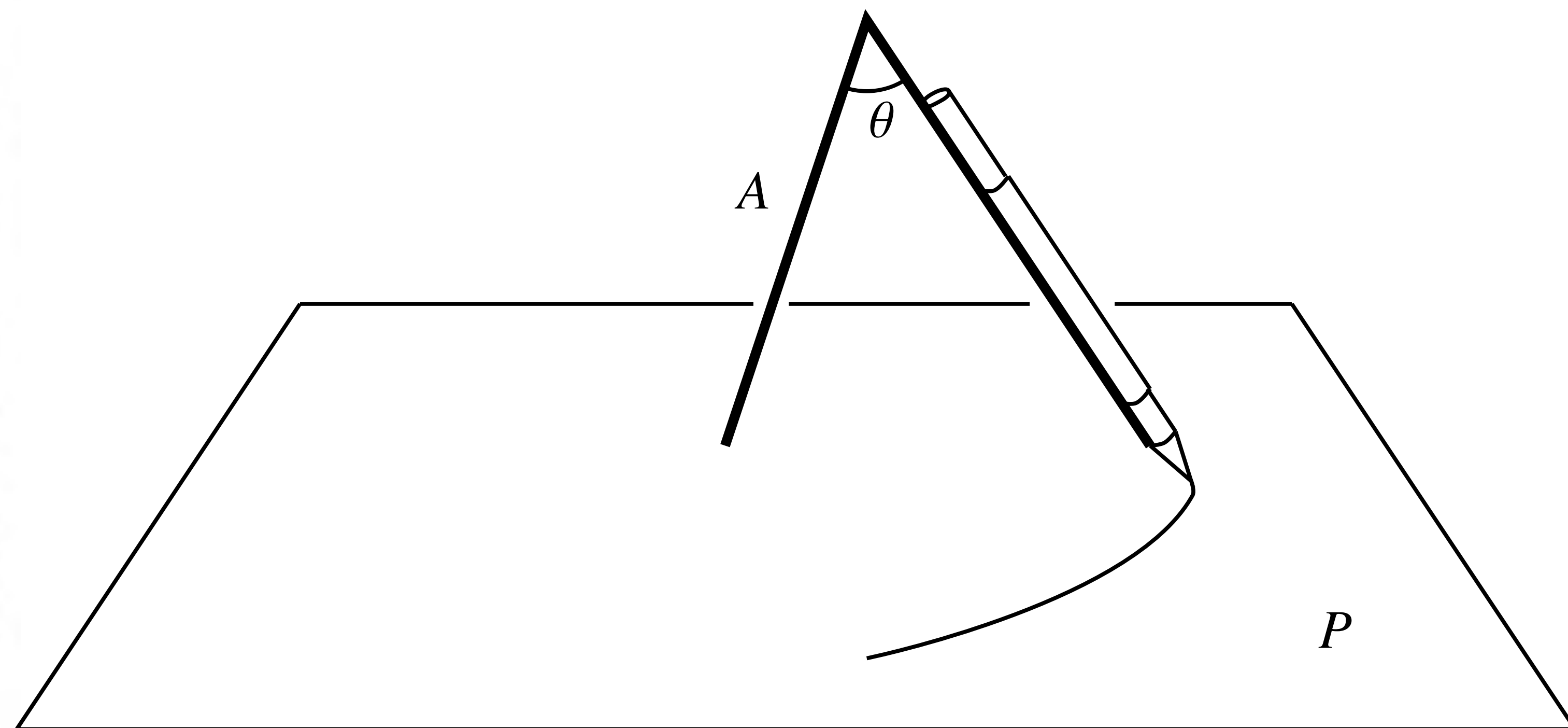
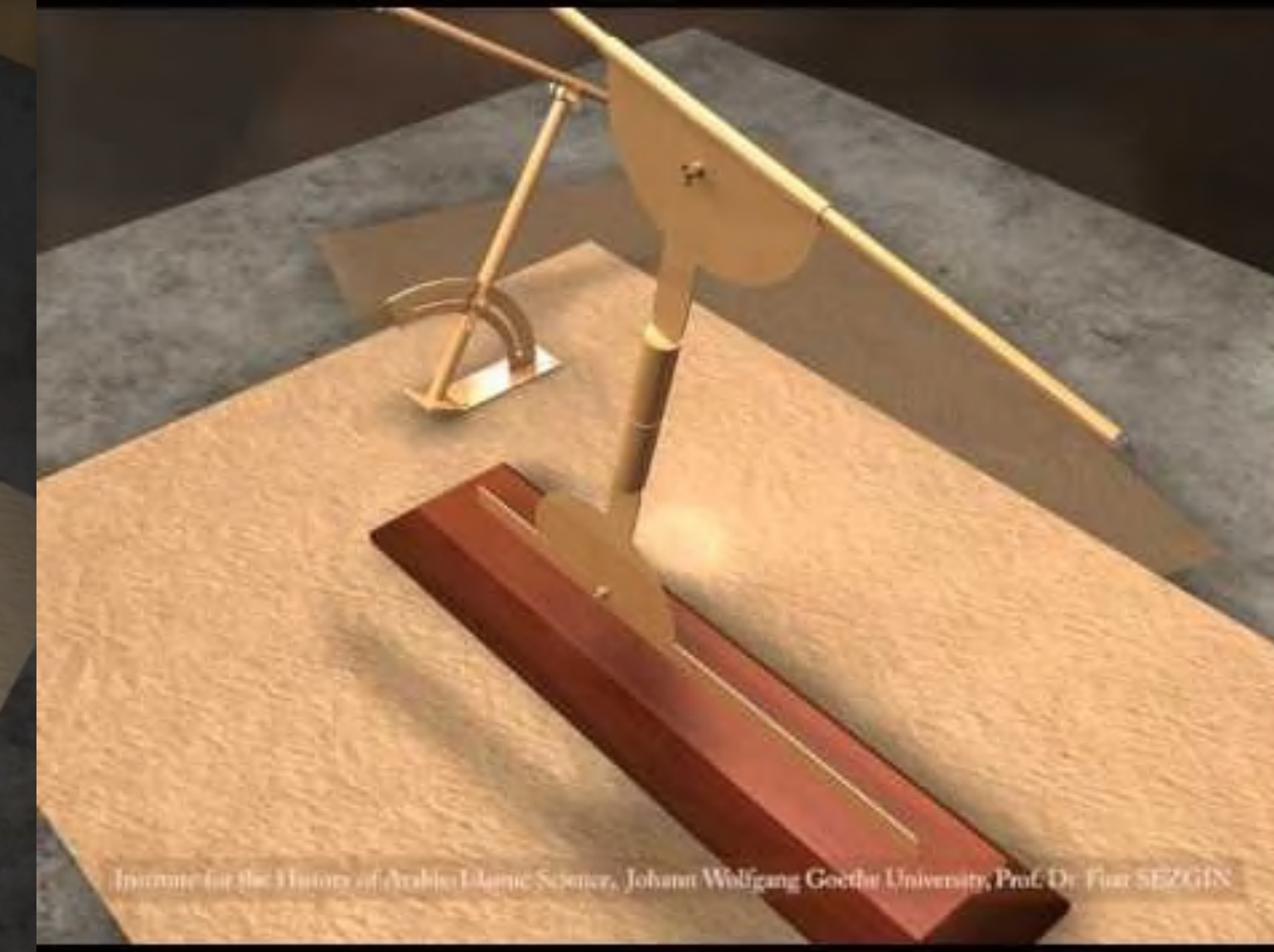
$$\Leftrightarrow \text{intersection of hyperbola } y = \frac{4k}{x}$$

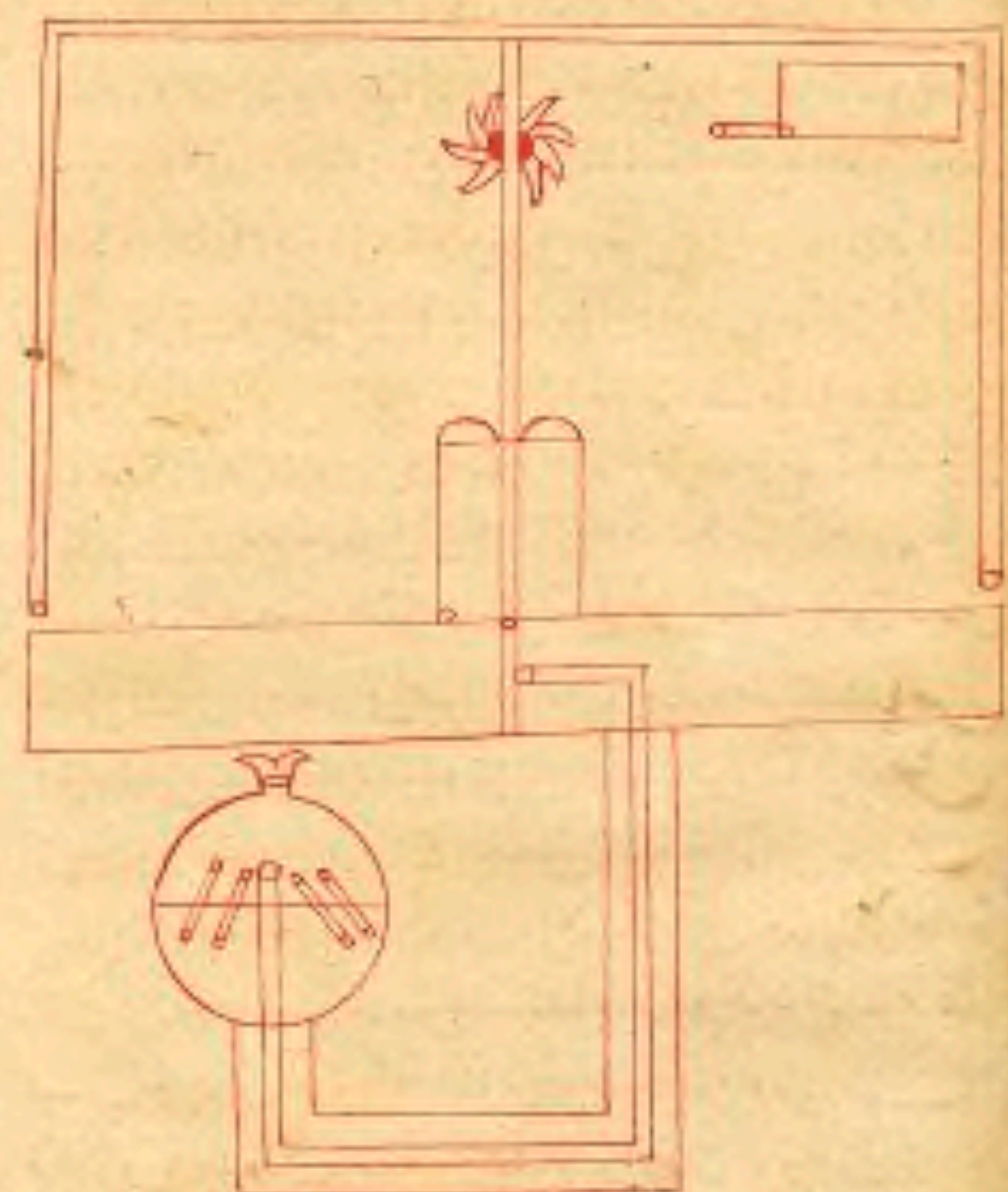
$$\text{and parabola } y = (3 + 3k)x - (1 + k)x^2$$

$$x^2 + x + 1 = 0 \implies x = \frac{-1 \pm \sqrt{3} i}{2}$$

$$3^{x+2} = 7 \implies x = \frac{\log 7}{\log 3} - 2$$

صنعه خوارزمي مركب من روافق
او من بعض المواضع بالاقرب من بعض الانهار لا يراها كاليقوتين

PLATE 1. THE ARCHIMEDES AUTOMATIC WIND INSTRUMENTALIST.

British Museum MS., Or. Add. 23391.

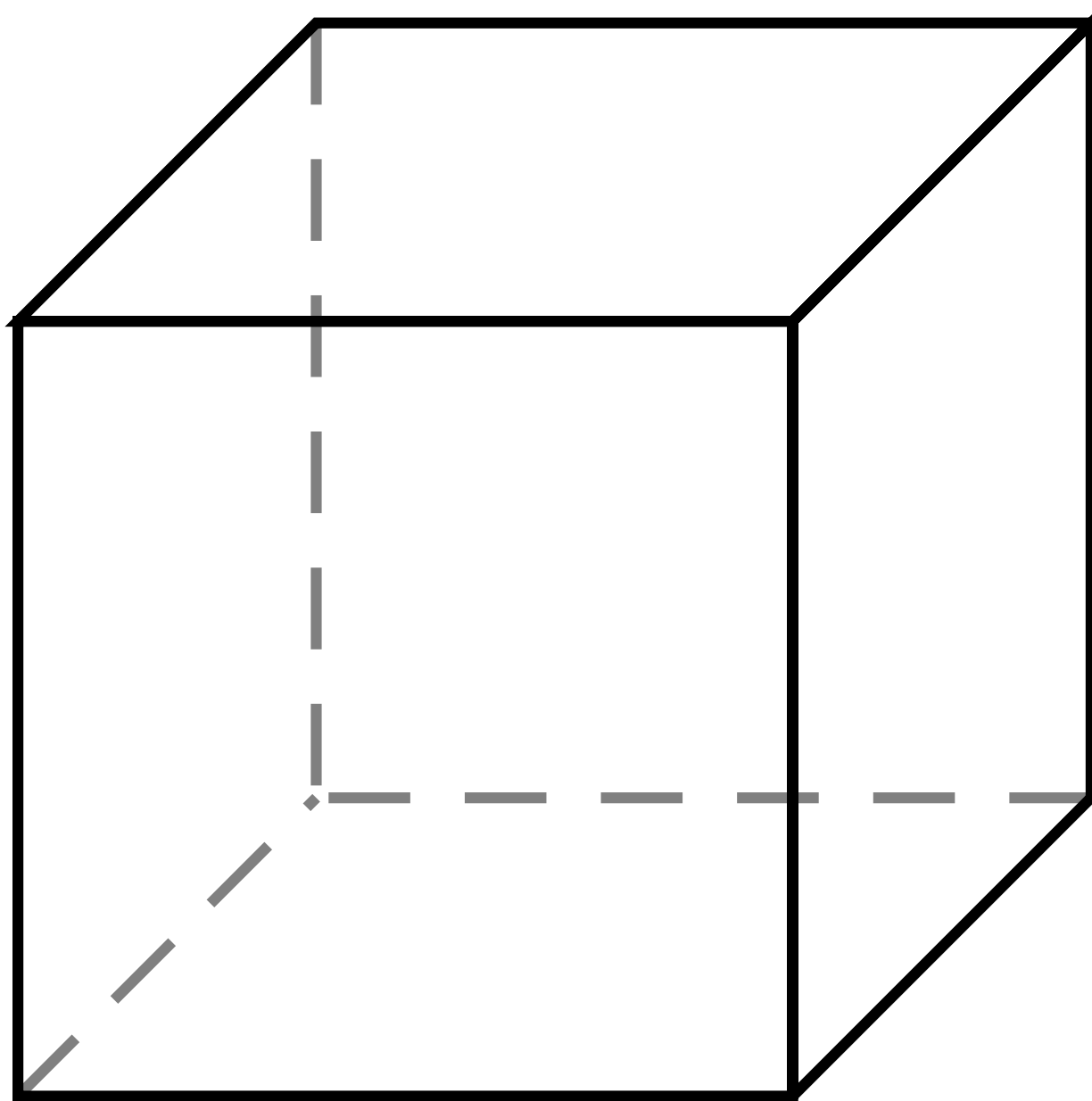
كبير دفا فهم ما و صفتنا د ولا فوق الا بائنه ثم صار د نا من
ذلك وباءه السوفيق **صنعة الزامر لا يسكنها**
الهند يخذ صندوق مهندم مزفت او مرصص من
داخله كله اربعة اذرع في عرض اربعة اشبار في ارتفاع

“Apollonius, the carpenter, the geometer”

1. Septemb. 1690. *Not alin / cheda*
~~Sit $dy = x y dx$ fit $y = \int x \int x \int x \int x dx dx dx dx$~~
~~Quando fit y infinita. scribam ergo~~
 Sit $dy^{(1)} = y dx$ fit $y = \int y dx$ et pro
 y substituendo valorem fit $y = \int \int y dx dx$ et rursus
 substituendo valorem fit $y^{(4)} = \int \int \int y dx dx dx$ Ergo
 continuando in infinitum fit $y^{(5)} = \int \int \int \int \int y dx dx dx dx dx$
 Sed $\int dx = x$ et $\int \int dx dx = \frac{1}{2} x x$
 et $\int \int \int dx dx dx = \frac{1}{6} x x x$ ~~et $\int \int \int \int dx dx dx dx = \frac{1}{24} x x x x$~~
 Ergo per 5, $y = \frac{x^{12}}{12!}$ ~~per 12. $y = \frac{x^{12}}{12!}$~~
 AB y, CB, v. fit $v = 1: y$ ~~fit $v = 1: y$~~
 erit HC hyperbola. ~~fit $v = 1: y$~~
 Dabit esse BE = summa omnium BC
 ita y ponatur crescere a nihilo
 sit $x = \int \int \int \int \int y dy$ ~~fit $y = \int dy$~~
 itaqz si y incipit a nihilo (a ab A) seu si $y = \int dy$
 ut posuimus in arg. 2. derivando ex 1. fit x BE infinita
 nam exprimit spatium infinitum ABCE
 sed si v incipiat aliter ab aliqua quantitate assumpta

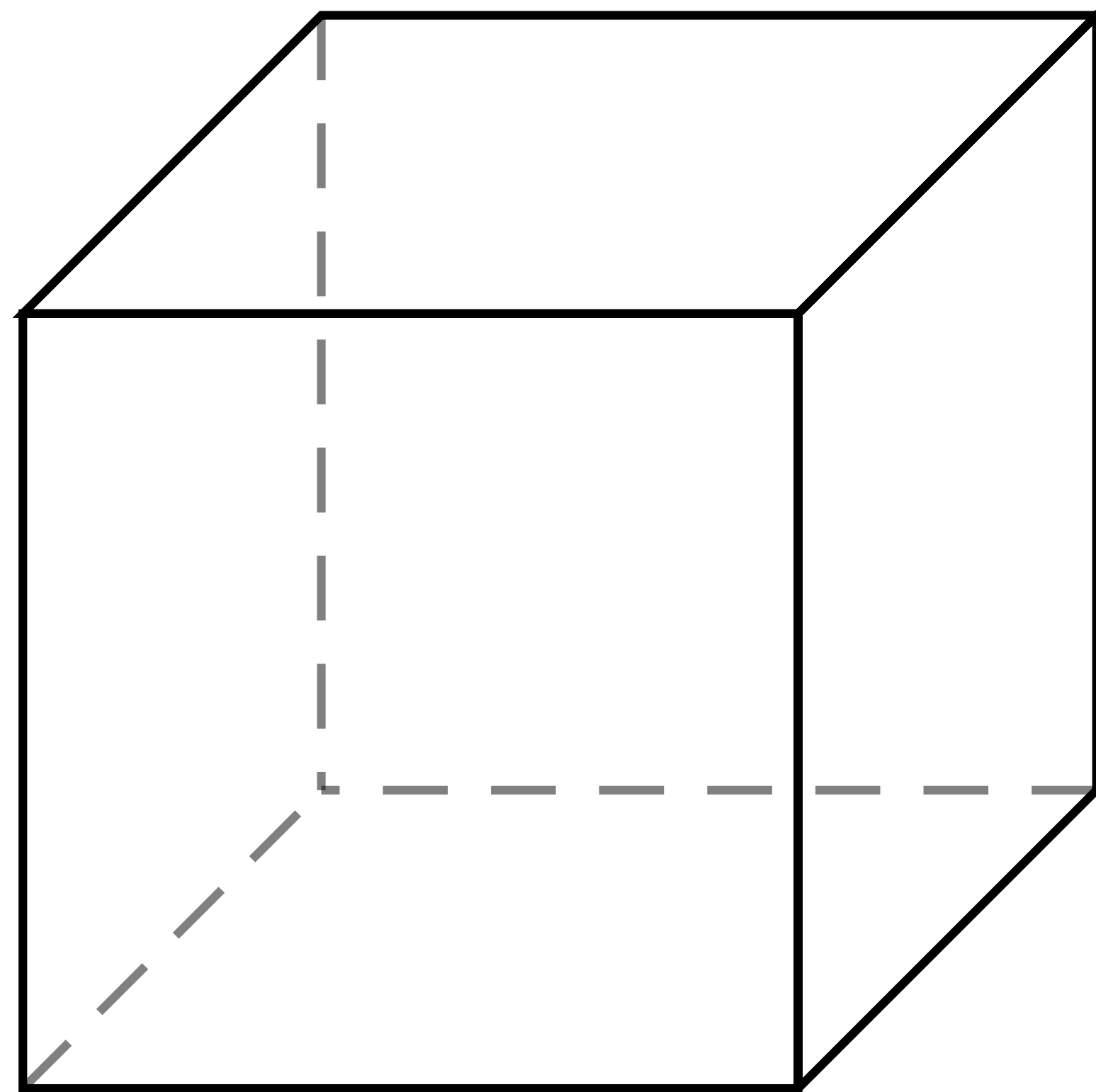
$$\text{Volume} = 1$$

1

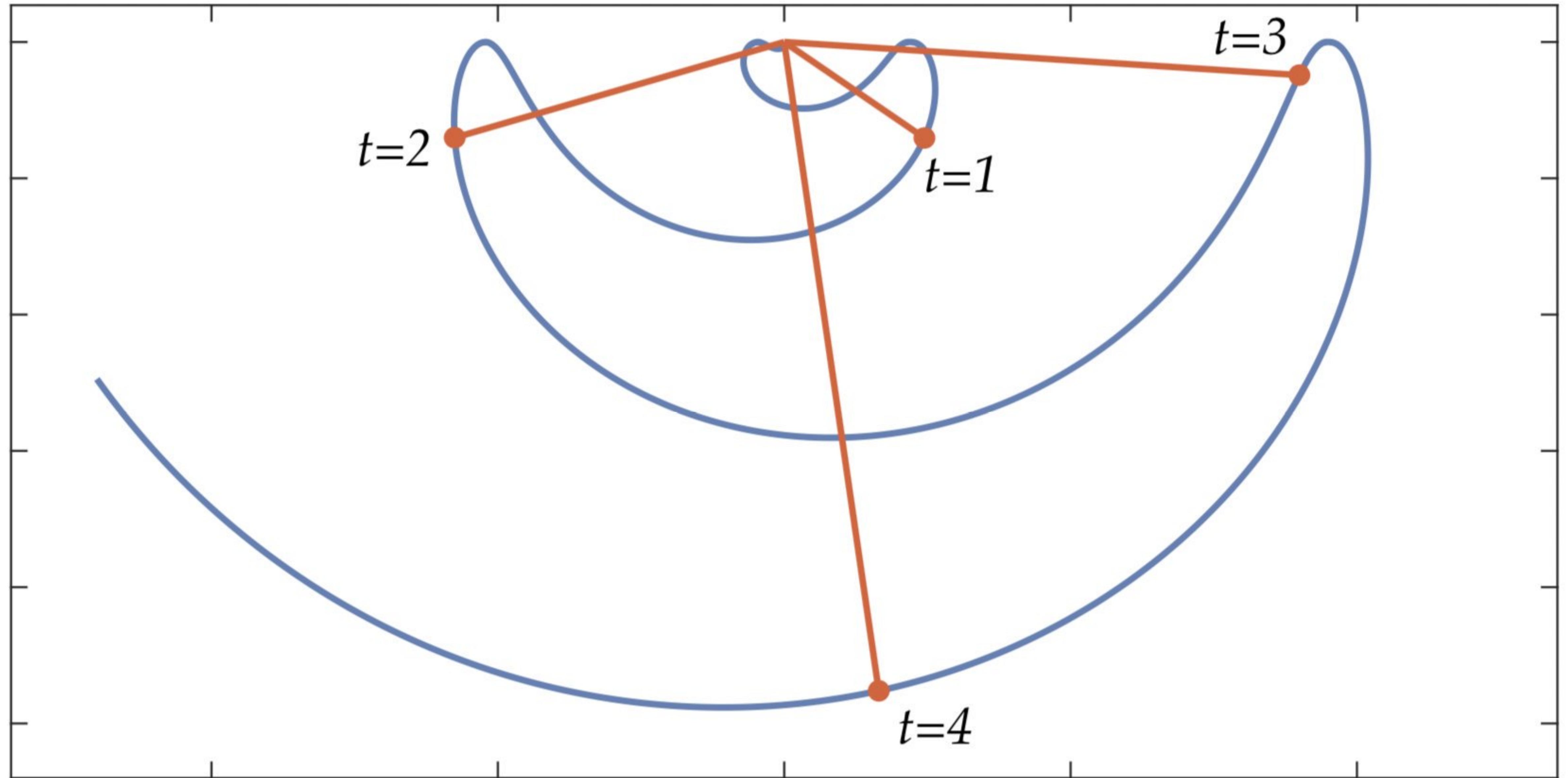
$$\text{Volume} = 2$$

$\sqrt[3]{2}$

The Paracentric Isochrone

$$dr/dt = \text{constant}$$

reduces to integrating $1/\sqrt{1-x^4}$

CHRISTIANUS HUGENIUS

natus 14 Aprilis 1629.

denatus 8 Junii 1695.

Fr. Orlens Sculp.

Google Books Ngram Viewer

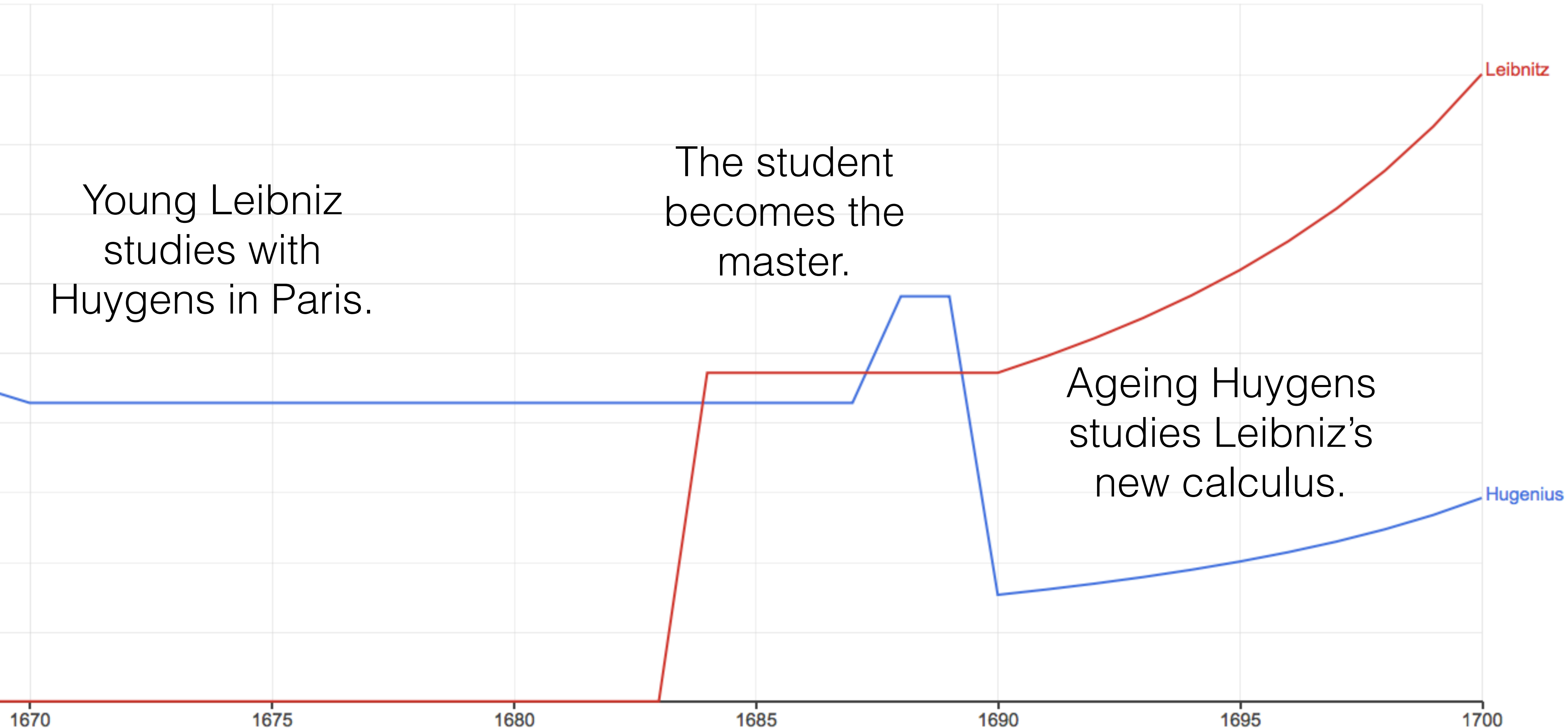
Young Leibniz
studies with
Huygens in Paris.

The student
becomes the
master.

Ageing Huygens
studies Leibniz's
new calculus.

Leibniz

Hugenius

Hofwijck

de buitenplaats

Met Constantijn Huygens naar Venetië.
The Movie. >

Hofwijck 375 jaar >

Gratis instaprondleidingen >

Drie eeuwen Oranje in Voorburg
arrangement 31 augustus >

Constantijn
Huygens

Christiaan
Huygens

The Hague

Utrecht

"I still do not understand anything about ddx, and I would like to know if you have encountered any important problems where they should be used, so that this gives me desire to study them."

"Je n'entens encore rien aux ddx, et je voudrois bien scavoir si vous avez rencontrè des problemes importants ou il faille les employer, afin que cela me donne envie de les etudier."

(1693)

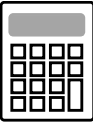
"As for the ddx, I have often needed them; they are to the dx, as the conatus to heaviness or the centrifugal solicitations are to the speed. Bernoulli, ... employed them for the lines of sails. And I had used them for the movement of the stars."

"Quant aux ddx, j'en ay eu sou vent besoin elles sont aux dx, comme les conatus de la pesanteur ou les solicitations centrifuges sont à la vitesse. M. Bernoulli marque dans les Actes de Leipzig de l'année passée p. 202 de les avoir employées pour les lignes des voiles. Et ie les avois deiâ employées pour le mouvement des astres dans les mêmes actes."

personality type	visionary 	maestro 	technocrat 	pragmatist
fundamental desire	beauty ♀		power ♂	
antiquity		Archimedes	Apollonius	Ptolemy
17th century	Descartes, Leibniz	Huygens, late Newton	Bernoulli, early Newton	
a problem is worth studying if it is	illuminating foundationally and methodologically	self-evidently important; anchored in tradition	formulable within existing <u>technical</u> frameworks	externally motivated
style of mathematics	<u>sketchy</u> ; specifics included only to illustrate principles	<u>elegant</u> , definitive; self-contained minicosmos	<u>exhaustive, repetitive, adaptable</u>	back-of-an-envelope; the end justifies the means
reader is offered	global view of mathematics & methodology	aesthetic experience; display of brilliance	<u>toolbox</u> for doing more mathematics	toolbox for applying mathematics
attitude to technicalities	impatience	<u>minimalism</u>	pride	acceptance

Correspondence with other mathematical personality systems:

Freeman Dyson	birds (vision, unification)		frogs (detail, problem solving)	
Gian Carlo Rota	Theorizers. Success in mathematics is not solving problems but trivializing them through conceptual insights.		Problem solvers. Care only about being the first to solve puzzles, in whatever way. Look at subsequent theorizing of this field with condescension and boredom.	
Timothy Gowers	The point of solving problems is to understand mathematics.		The point of understanding mathematics is to solve problems.	
Grothendieck	Place nut in environment that makes it open naturally.		Attack nut with hammer and chisel.	

personality type	visionary 	maestro 	technocrat 	pragmatist
fundamental desire	beauty ♀		power ♂	
antiquity		Archimedes	Apollonius	Ptolemy
17th century	<u>Descartes</u> , Leibniz	Huygens, late Newton	Bernoulli, early Newton	

L A

GEOMETRIE.

LIVRE PREMIER.

*Des problemes qu'on peut construire sans
y employer que des cercles & des
lignes droites.*

Ou s les Problemes de Geometrie se
 peuuent facilement reduire a tels termes,
 qu'il n'est besoin par après que de connoi-
 ftre la longueur de quelques lignes droites,
 pour les construire.

personality type	visionary 	maestro 	technocrat 	pragmatist
fundamental desire	beauty ♀		power ♂	
antiquity		Archimedes	Apollonius	Ptolemy
17th century	<u>Descartes</u> , Leibniz	Huygens, late Newton	Bernoulli, early Newton	

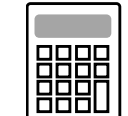
trouver les autres. Et j'espere que nos neveux me scau-
ront gré, non seulement des choses que iay icy expli-
quées; mais aussy de celles que iay omises volontaire-
ment, affin de leur laisser le plaisir de les inuenter.

F I N.

I hope that posterity will judge me kindly, not only as to the things which I have explained, but also as to those which I have intentionally omitted so as to leave to others the pleasure of discovery.

visionary

maestro

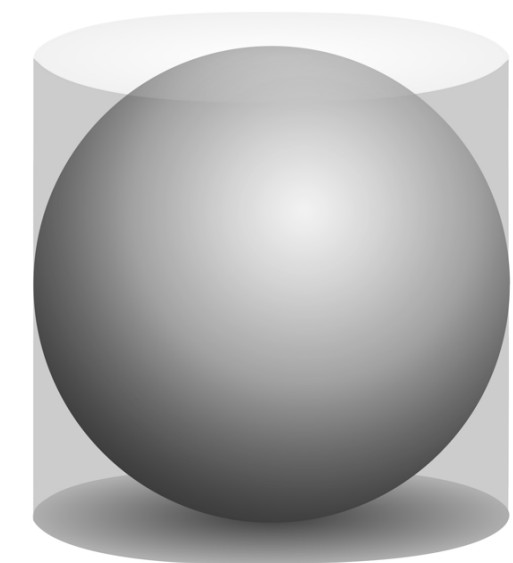

technocrat

pragmatist

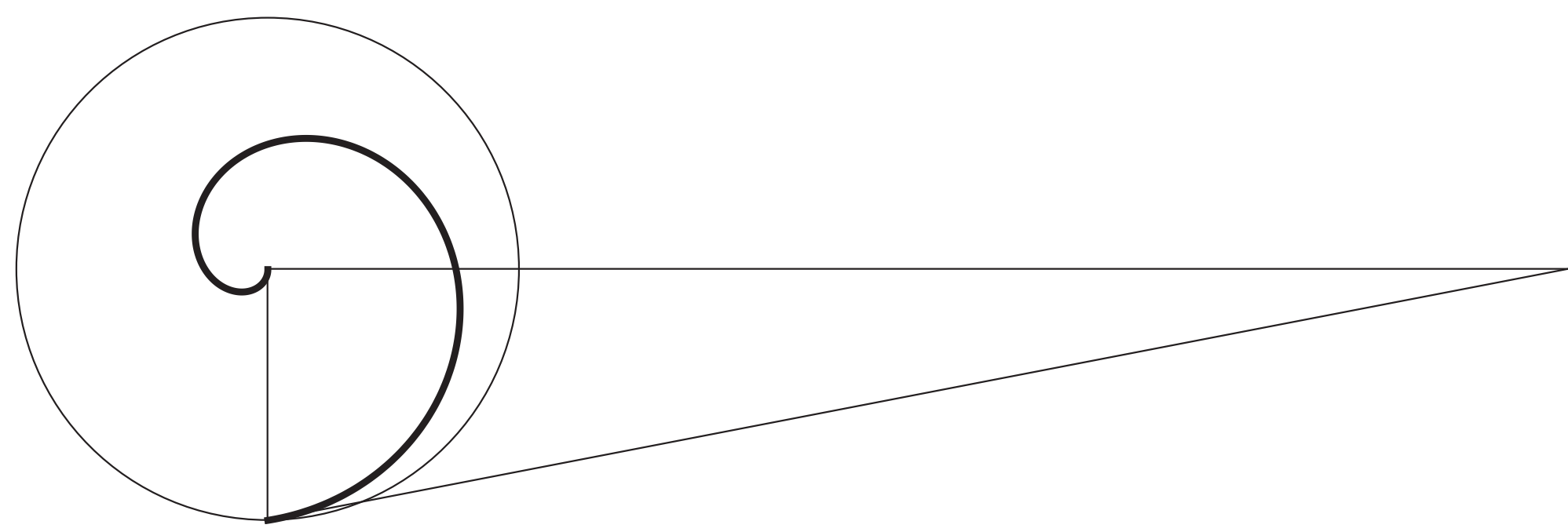

beauty
♀

power
♂

E.g. Archimedes:

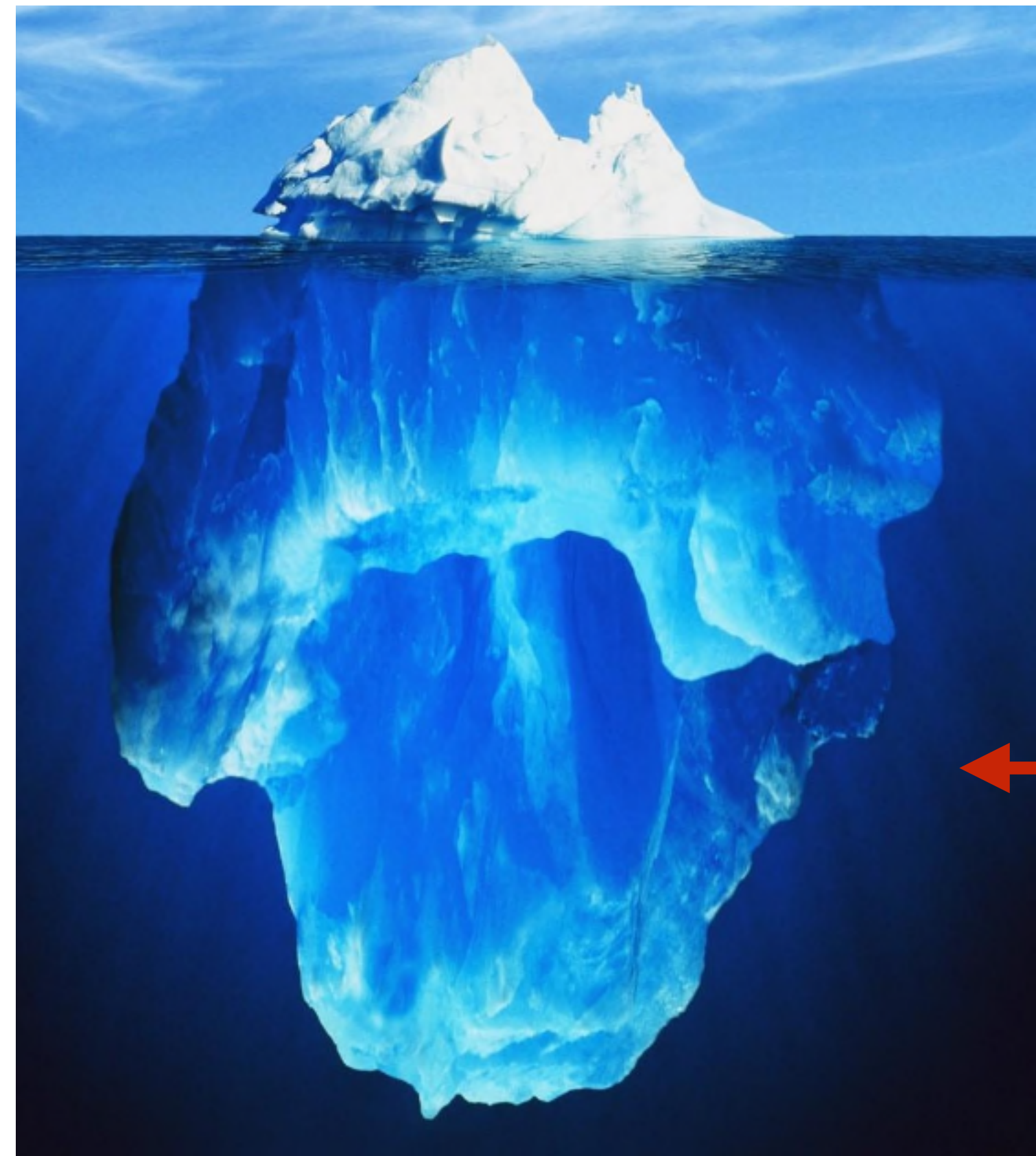

volume of sphere = $\frac{2}{3}$ volume of cylinder

area of spiral = $\frac{1}{3}$ area of circle

area of triangle = area of circle

Technical
calculus, polar
coordinates,
etc.

visionary
👉

maestro
❤️

technocrat
📊

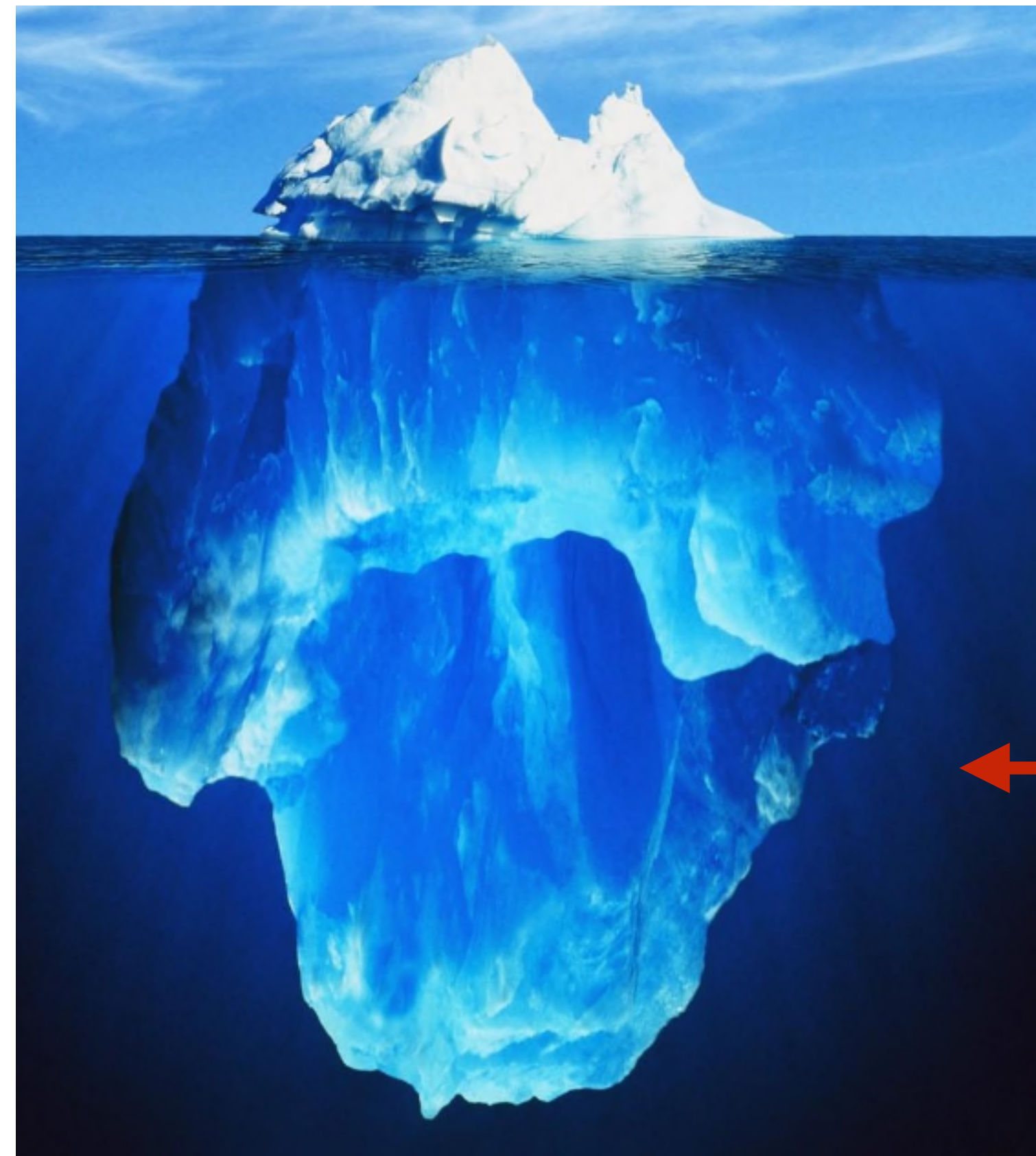
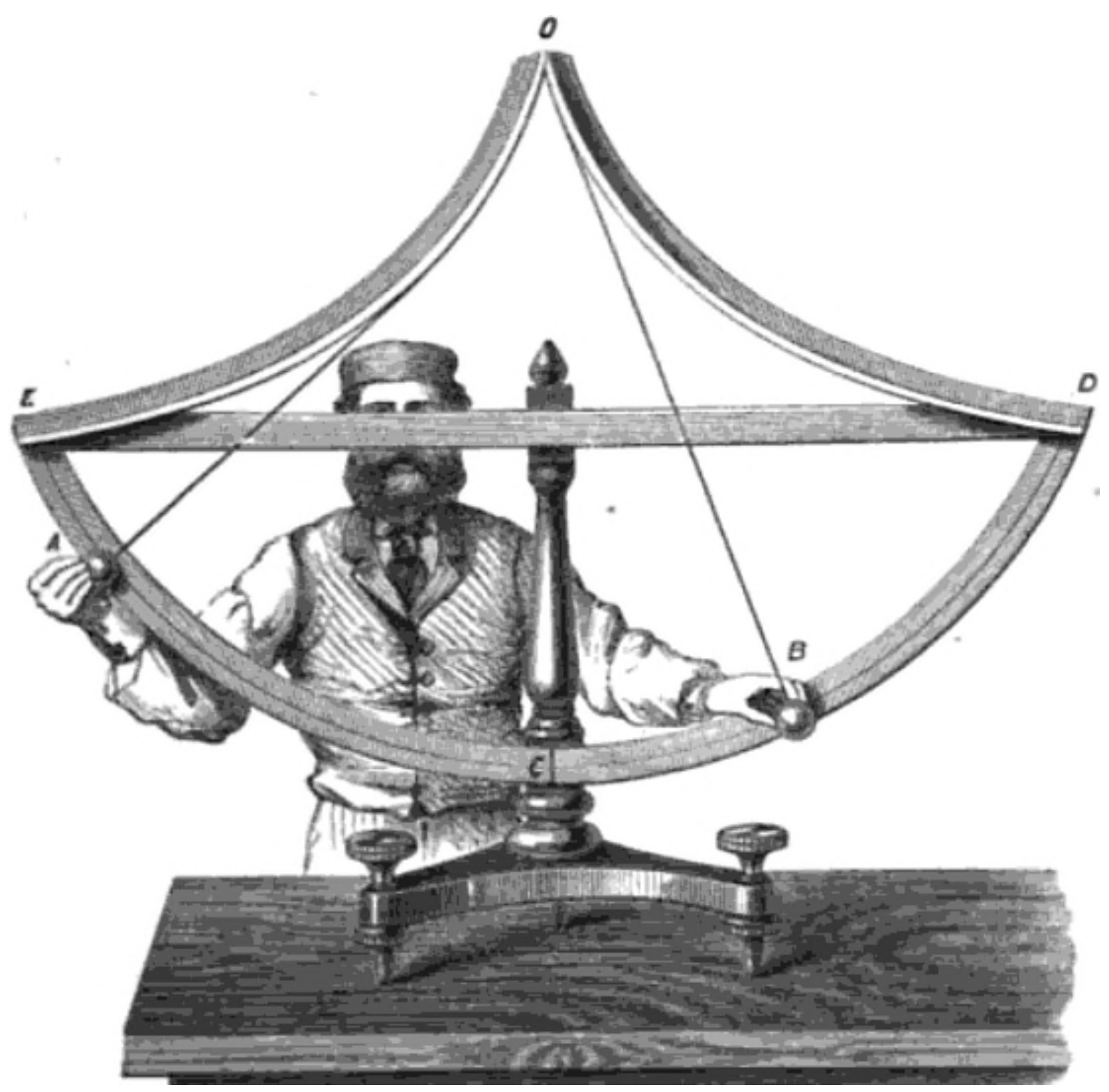
pragmatist
€

beauty
♀

power
♂

Huygens:

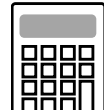
tautochrone = cycloid = evolute of cycloid

Technical
calculus, polar
coordinates,
etc.

visionary

maestro

technocrat

pragmatist

beauty
♀

power
♂

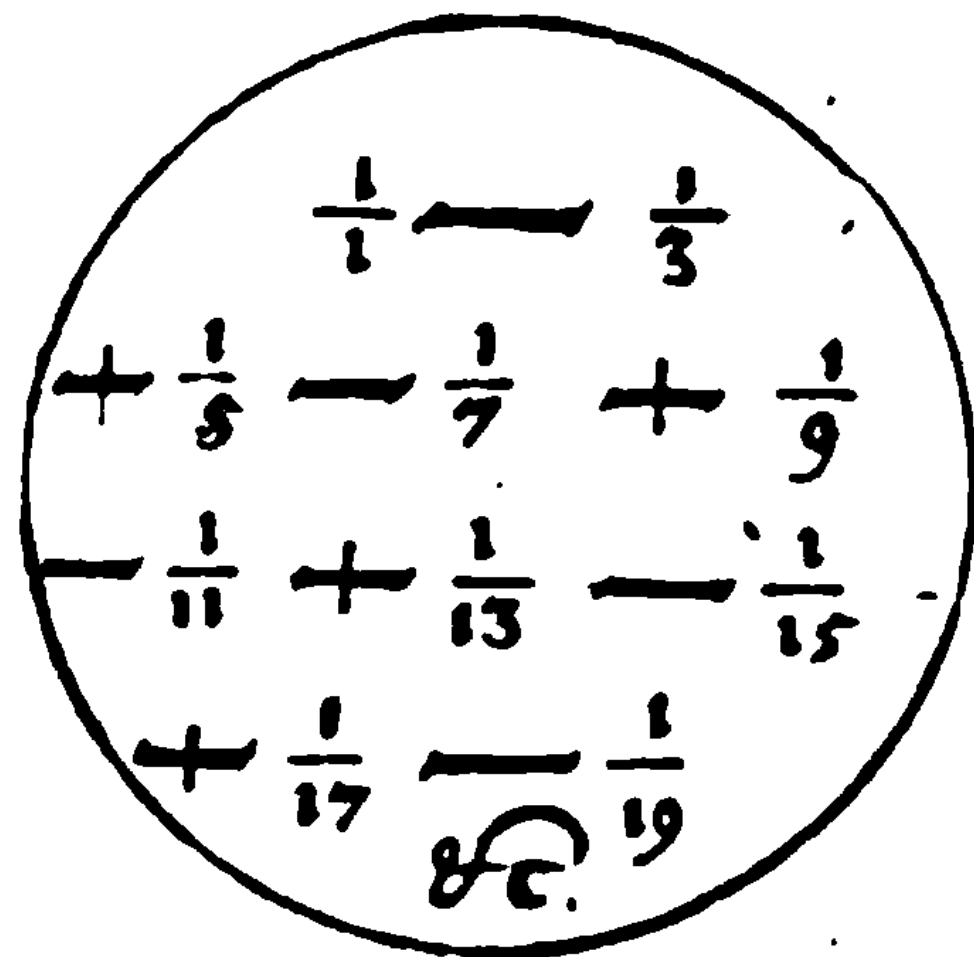
$$\frac{\pi}{4} = \frac{1}{1} - \frac{1}{3} + \frac{1}{5} - \frac{1}{7} + \frac{1}{9} - \dots$$

*DE VERA PROPORTIONE CIRCULI AD
Quadratum circumscriptum in Numeris
rationalibus*

a

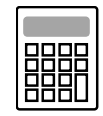
GOTHOFREDO GVILIELMO LEIBNITIO

Numero DELLIS
I
impare gaudet

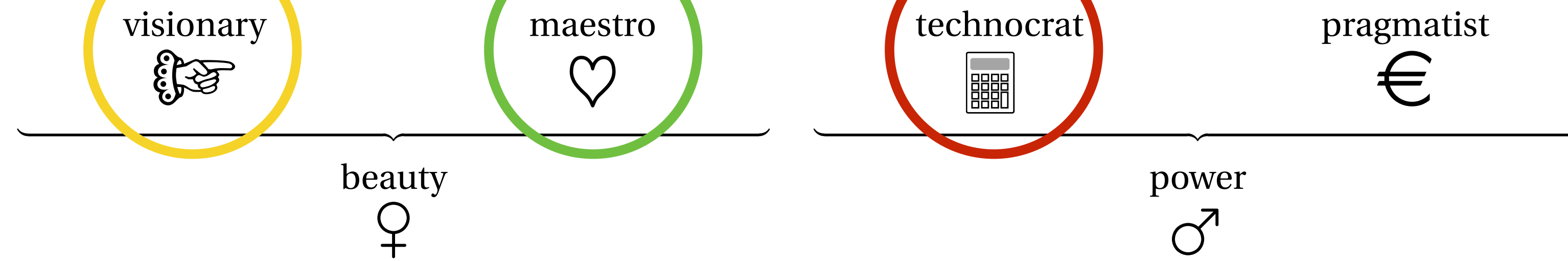

Johann Bernoulli:

$$\int_0^1 x^x dx = \frac{1}{1^1} - \frac{1}{2^2} + \frac{1}{3^3} - \frac{1}{4^4} + \dots$$

Not ♡ because not classically motivated and self-contained; presupposes “nerd” interest in evaluating everything that can be symbolically formulated. Same with Euler’s so-called beautiful (actually only) formula

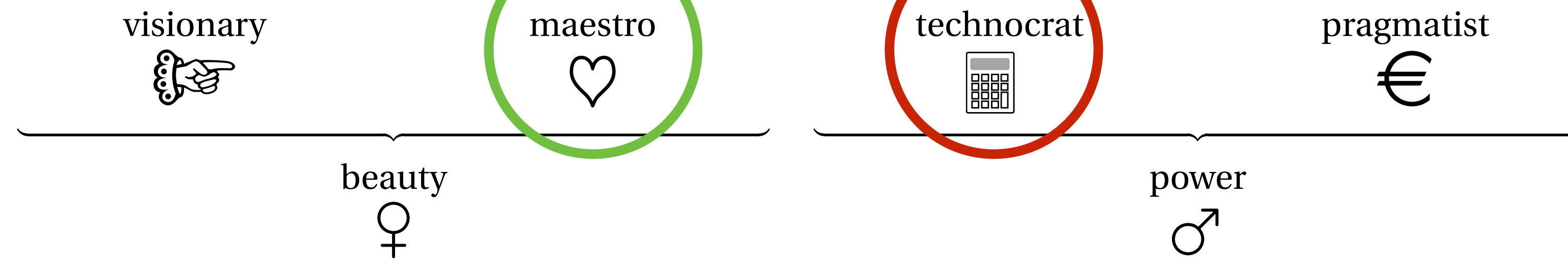
$$e^{i\pi} + 1 = 0$$

Huygens: I will learn calculus but only for ♡, not for 🧮. “I still do not understand anything about ddx , and I would like to know if you have encountered any important problems where they should be used, so that this gives me desire to study them.” “[Natural] curves merit, in my opinion, that one selects them for study, but not those [curves] newly made up solely for using the geometrical calculus upon them.”

Leibniz: Agree, 🧮 calculus worth little. “You are right, Sir, to not approve if one amuses oneself researching curves invented for pleasure.” But the difference between 🖐️ and ♡ is that 🖐️ is more focussed on general methodological insights, which is why Leibniz adds: “I would however add a restriction: Except if it can serve to perfect the art of discovery.”

L'Hôpital's Rule: typical 🧮 of the sort condemned here.

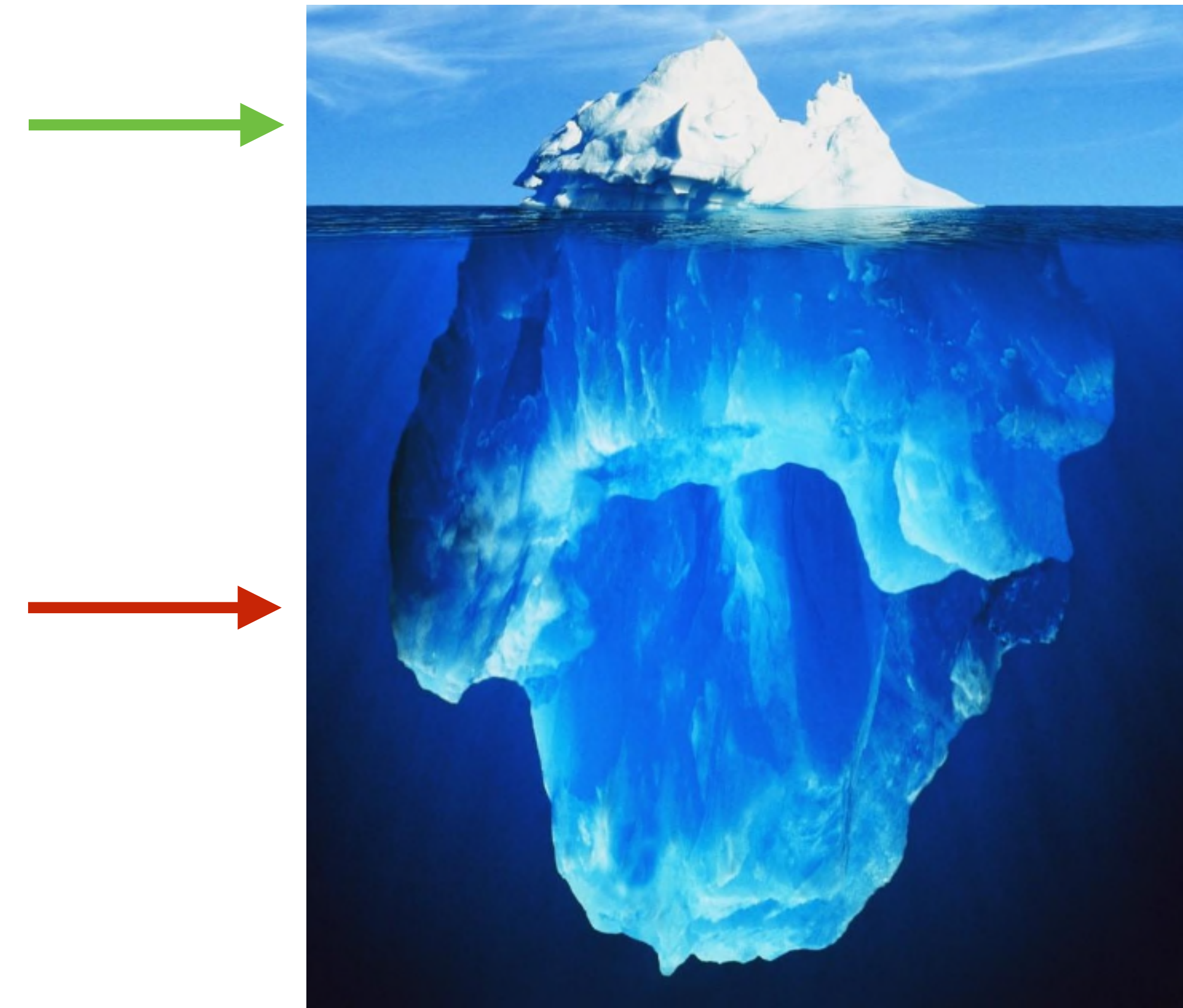

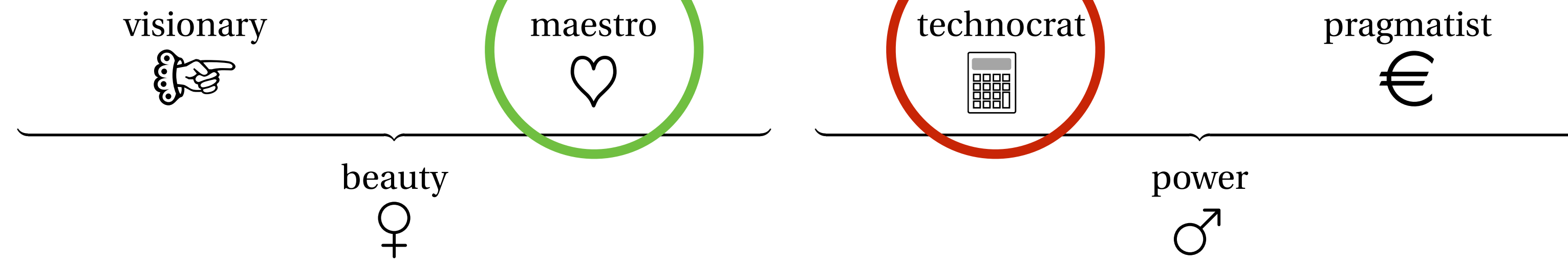
A typical ♡ versus 🧮 conflict/misunderstanding: Leibniz versus the English on power series in the 1670s.

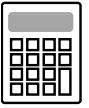
Leibniz typical ♡, cares about singular, beautiful results: “I possess certain analytical methods, extremely general and far-reaching,” but “exquisite” π series “especially is most wonderful.”

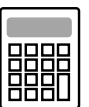
English typical 🧮, care about plug-and-chug-ready formulas, criticise Leibniz for merely giving special cases. Collins: “infinite Series to be generally fitted to any equation proposed, so that an Algebraist being furnished with his Stock, will quickly fitt a Series.” Newton: I gave “a general Method of doing in all Figures,” whereas “Leibnitz never produced any other Series than numerical Series deduced from them in particular Cases.”

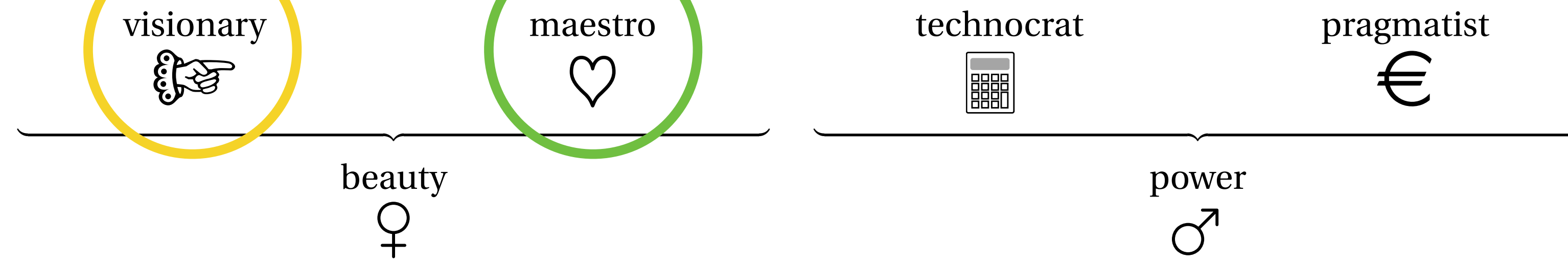
But Leibniz has no interest in 🧮 that doesn't lead to ♡ : “I too used this method [of series inversion] at one time, but after nothing elegant had resulted in the example which I had by chance taken up, I neglected it forthwith with my usual impatience.”

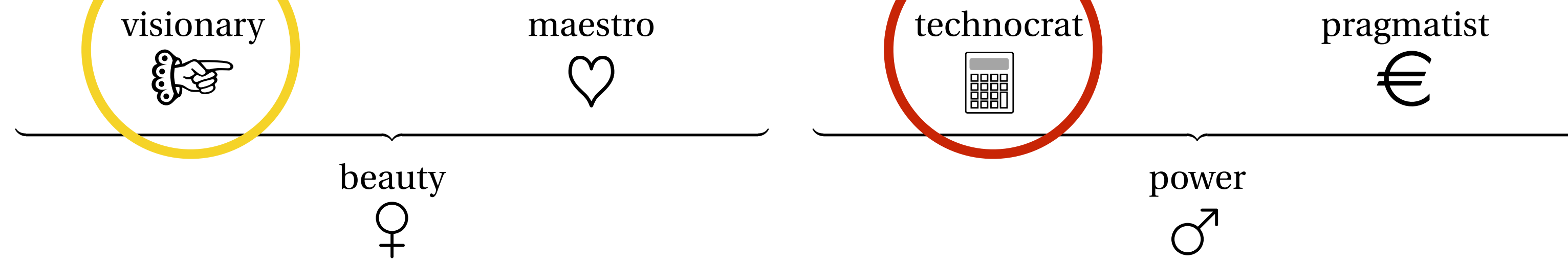
Later Newton turns from to ♡, because more classical and elegant (and perhaps associated with a certain snobbery and sense of superiority): “He thought Huygens’s stile and manner the most elegant of any mathematical writer of modern times, and the most just imitator of the antients. Of their taste, and form of demonstration, Sir Isaac always professed himself a great admirer: I have heard him even censure himself for not following them yet more closely than he did; and speak with regret of his mistake at the beginning of his mathematical studies, in applying himself to the work of Des Cartes and other algebraic writers.”

Euler disapproves, goes back to , values toolbox adaptability more than beauty: “I always have the same trouble, when I might chance to glance through Newton’s *Principia*: Whenever the solutions of problems seem to be sufficiently well understood by me, yet by making only a small change, I might not be able to solve the new problem using this method.”

Leibniz is by nature a . The tendencies in the π series episode are coloured by the influence of Huygens, who, in typical manner, praised the π series as “a discovery always to be remembered among mathematicians.”

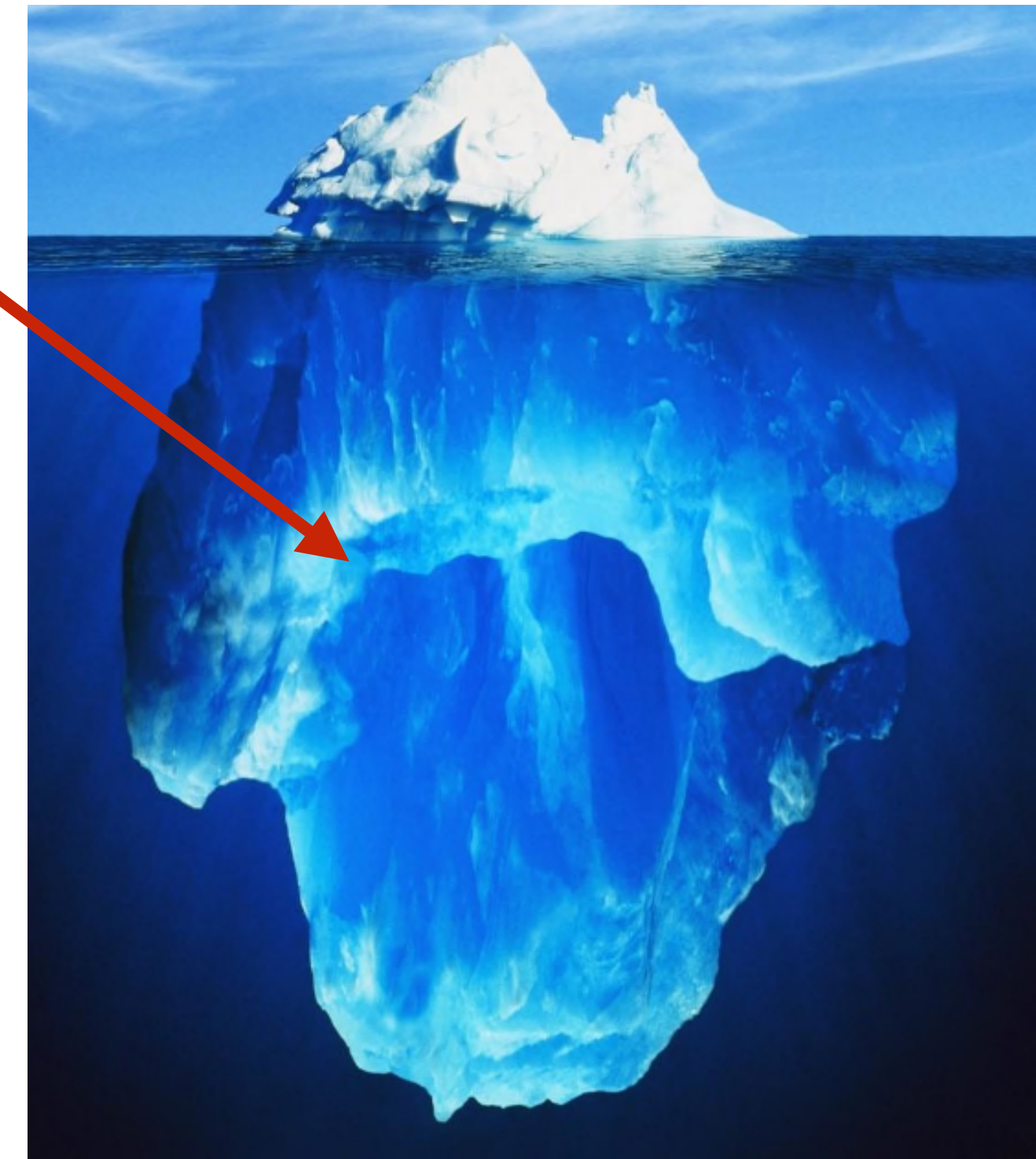
Later Leibniz resisted and saw it as a distraction from his main task of . This is why, for example, he fights not to get drawn into the brachistochrone problem (a true problem): “The problem draws me reluctantly and resistingly to it by its beauty, like the apple did Eve. For it is a grave and harmful temptation to me.”

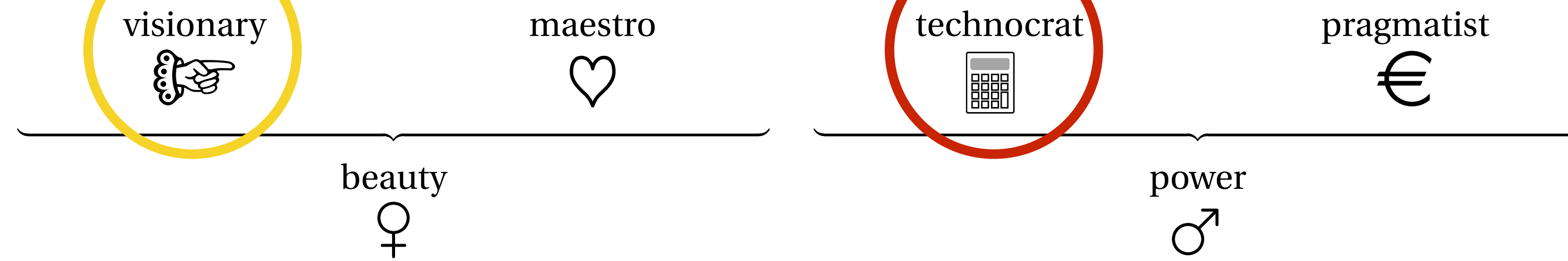

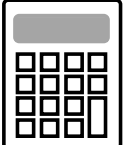
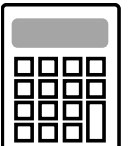
👉 need 🧮 to spell out the details of their systems. E.g.
Descartes: Van Schooten; Leibniz: l'Hôpital, Johann Bernoulli.

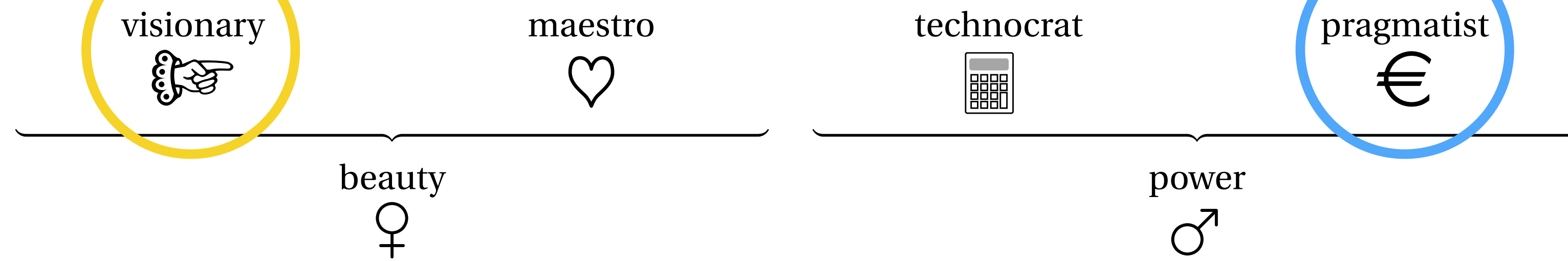
Leibniz: “I wish there were young people who would apply themselves to these calculations. With me it's like the tiger who lets run whatever he does not catch in one or two or three attempts.”

Leibniz is no more than 5% 🧮 : “Had I 20 heads, or better yet 20 good friends, I would put one of them toward working out the theory of conics.”

Systematic theory of integration by partial fractions: a topic needed for , namely “a question of the greatest importance: whether all rational quadratures can be reduced to the quadrature of the hyperbola and the circle” (Leibniz). This forces Leibniz, reluctantly and contrary to his nature, to do some work, with poor results (Leibniz erroneously believes that “ $\int dx : (x^4 + a^4)$ can be reduced to neither the circle nor the hyperbola by [partial fractions], but establishes a new kind of its own”). A typical , Leibniz clearly has very little interest in actually evaluating integrals, and only cares about giving a big-picture methodological-foundational account of integration in general.

Myth: Early Leibnizian calculus driven by applications; lacks attention to rigour. Typical €.

Reality: The exact opposite: Early Leibnizian calculus primarily concerned with 🖐️; indifferent to physics; consumed by rigour.

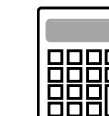
visionary

maestro

technocrat

pragmatist

beauty

power

Israel Kleiner

Excursions in the History of Mathematics

 Birkhäuser

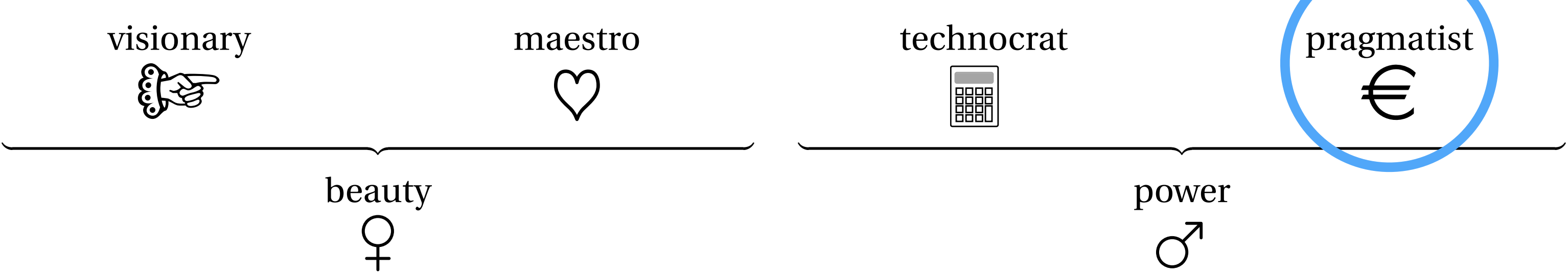
It was not uncommon for mathematicians of the seventeenth and eighteenth centuries to resort to mathematical techniques which were at best questionable, often inconsistent. They usually also recognized that their methods were unsatisfactory, but were willing to tolerate them because they yielded correct results. Justification of otherwise inexplicable notions on the grounds that they yield useful results has occurred frequently in the evolution of mathematics. Of course, out of confusion

Great Scientists of Old as Heretics in “The Scientific Method”

C. TRUESDELL

University Press of Virginia • Charlottesville

I have written the story in articles and books published from the 1950s onward. In brief, the infinitesimal calculus and rational mechanics together, the former largely responding to conceptual problems set by the latter, were developed, organized into particular structures, and broadly expanded.

THÉORIE

DES

FONCTIONS ANALYTIQUES,

CONTENANT

LES PRINCIPES DU CALCUL DIFFÉRENTIEL,
DÉGAGÉS DE TOUTE CONSIDÉRATION D'INFINIMENT PETITS, D'ÉVANOUISSANTS, DE LIMITES
ET DE FLUXIONS, ET RÉDUITS A L'ANALYSE ALGÈBRIQUE DES QUANTITÉS FINIES;

PAR J.-L. LAGRANGE.

TROISIÈME ÉDITION, REVUE ET SUIVIE D'UNE NOTE.

Par M. J.-A. SERRET,
ANCIEN ÉLÈVE DE L'ÉCOLE ROYALE POLYTECHNIQUE, MEMBRE DE LA SOCIÉTÉ PHILOMATHIQUE DE PARIS.

PARIS,

BACHELIER, IMPRIMEUR-LIBRAIRE
DE L'ÉCOLE ROYALE POLYTECHNIQUE ET DU BUREAU DES LONGITUDES,
Quai des Augustins, 55.

A LONDRES, CHEZ DULAU ET Cie. || A LEIPZIG, CHEZ MICHELSEN

visionary

maestro

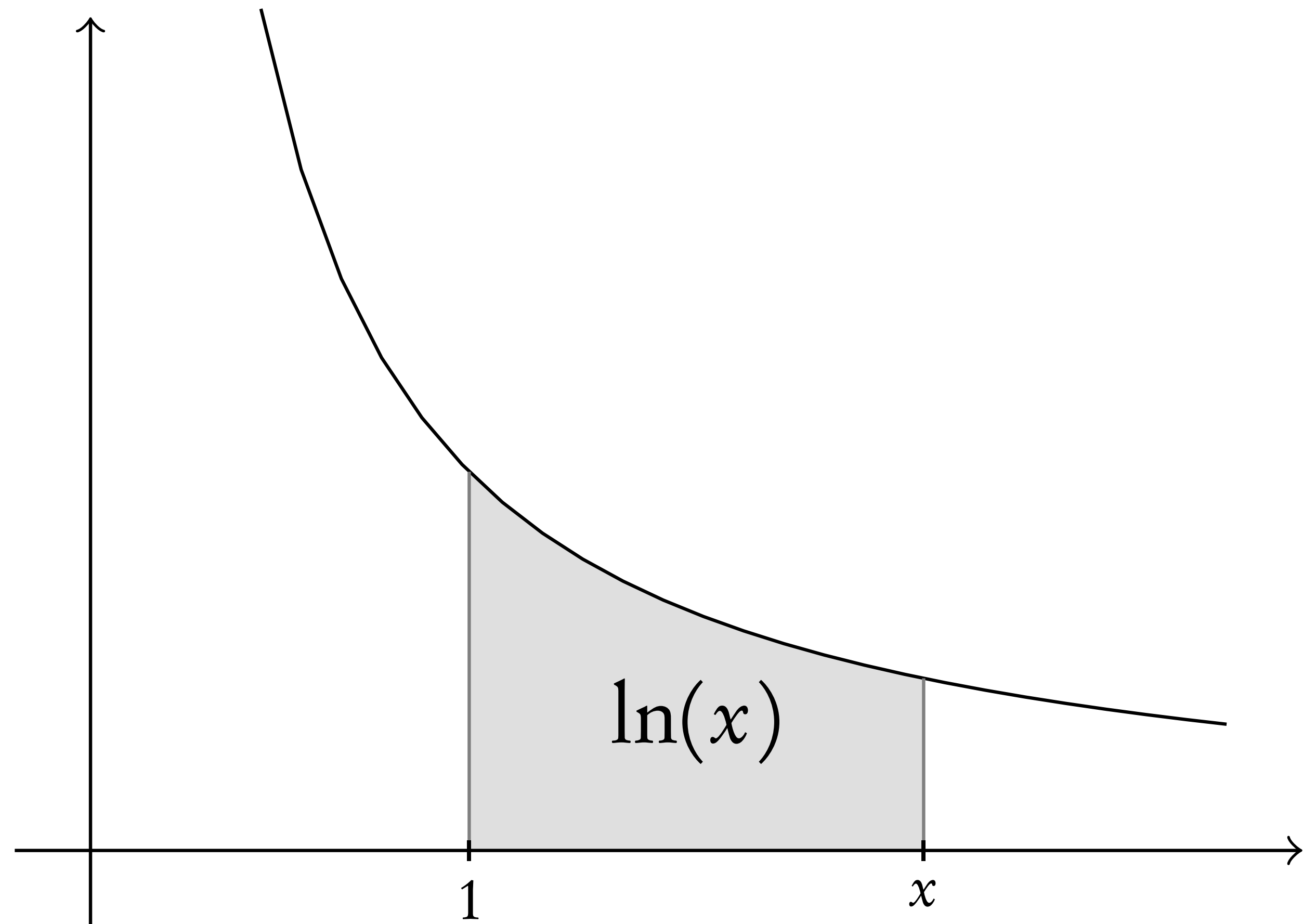
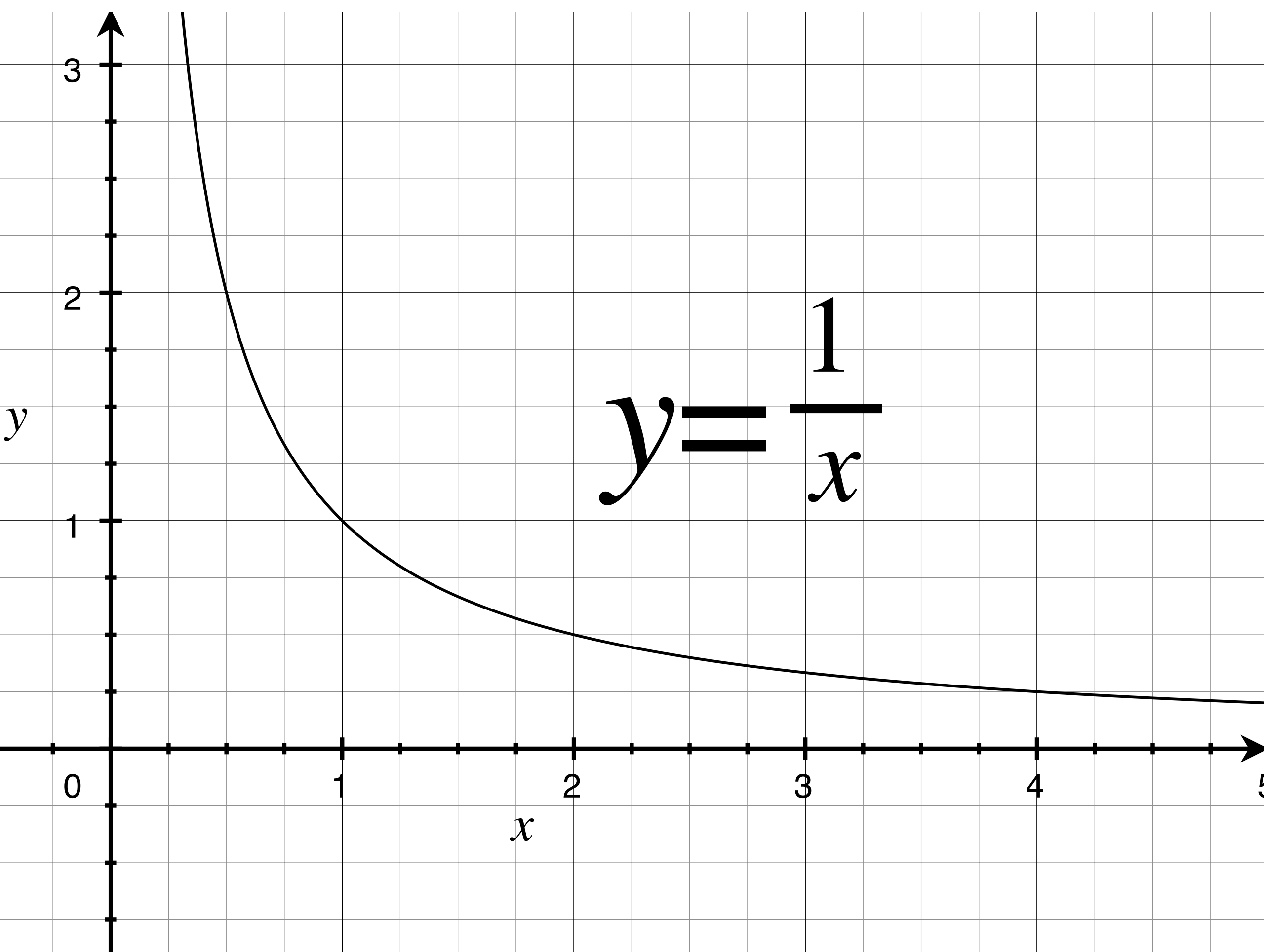
technocrat

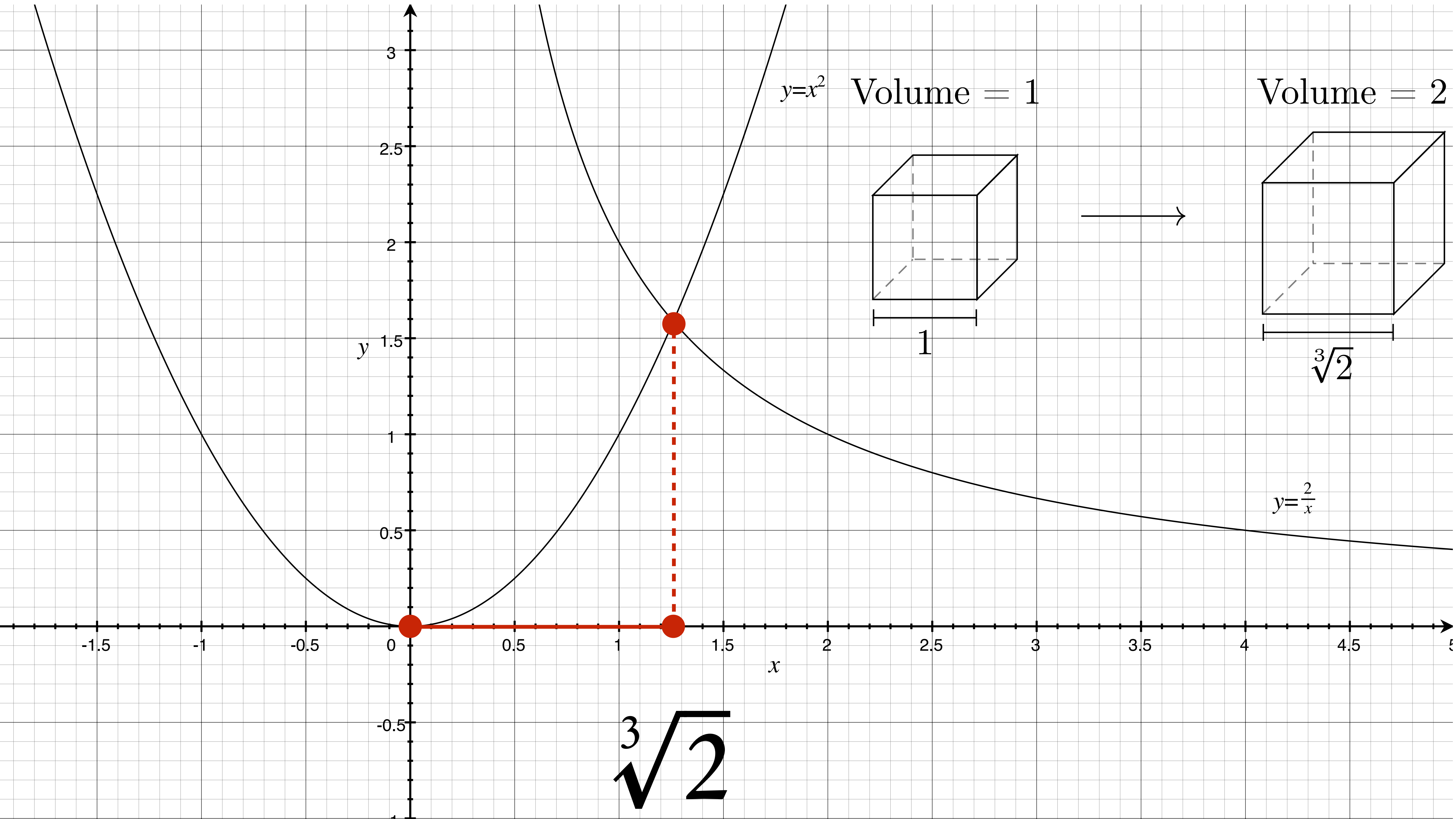
pragmatist

beauty

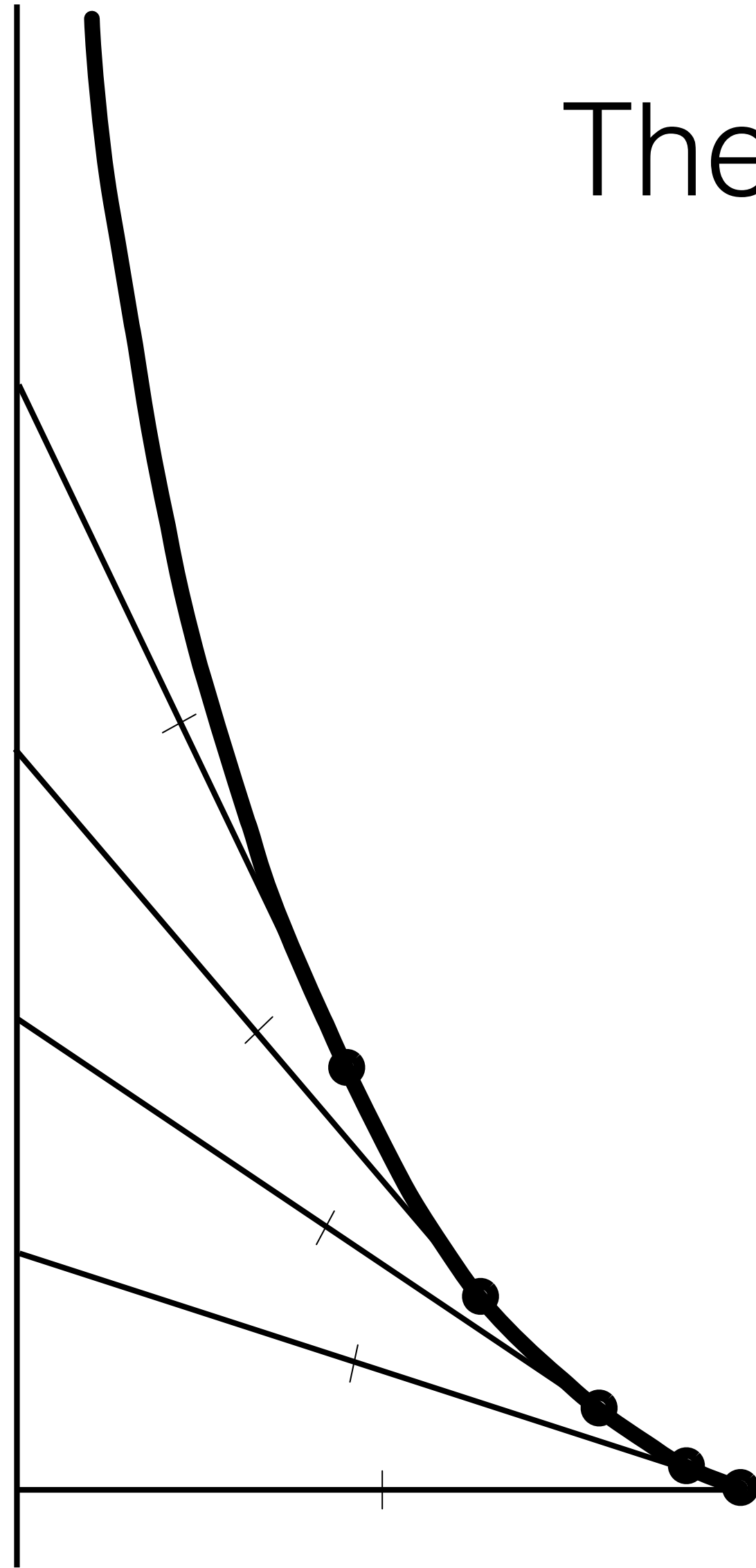
power

ceux qui admirent avec raison l'évidence et la
rigueur des anciennes démonstrations regrettent de ne pas trouver
ces avantages dans les principes de ces nouvelles méthodes.

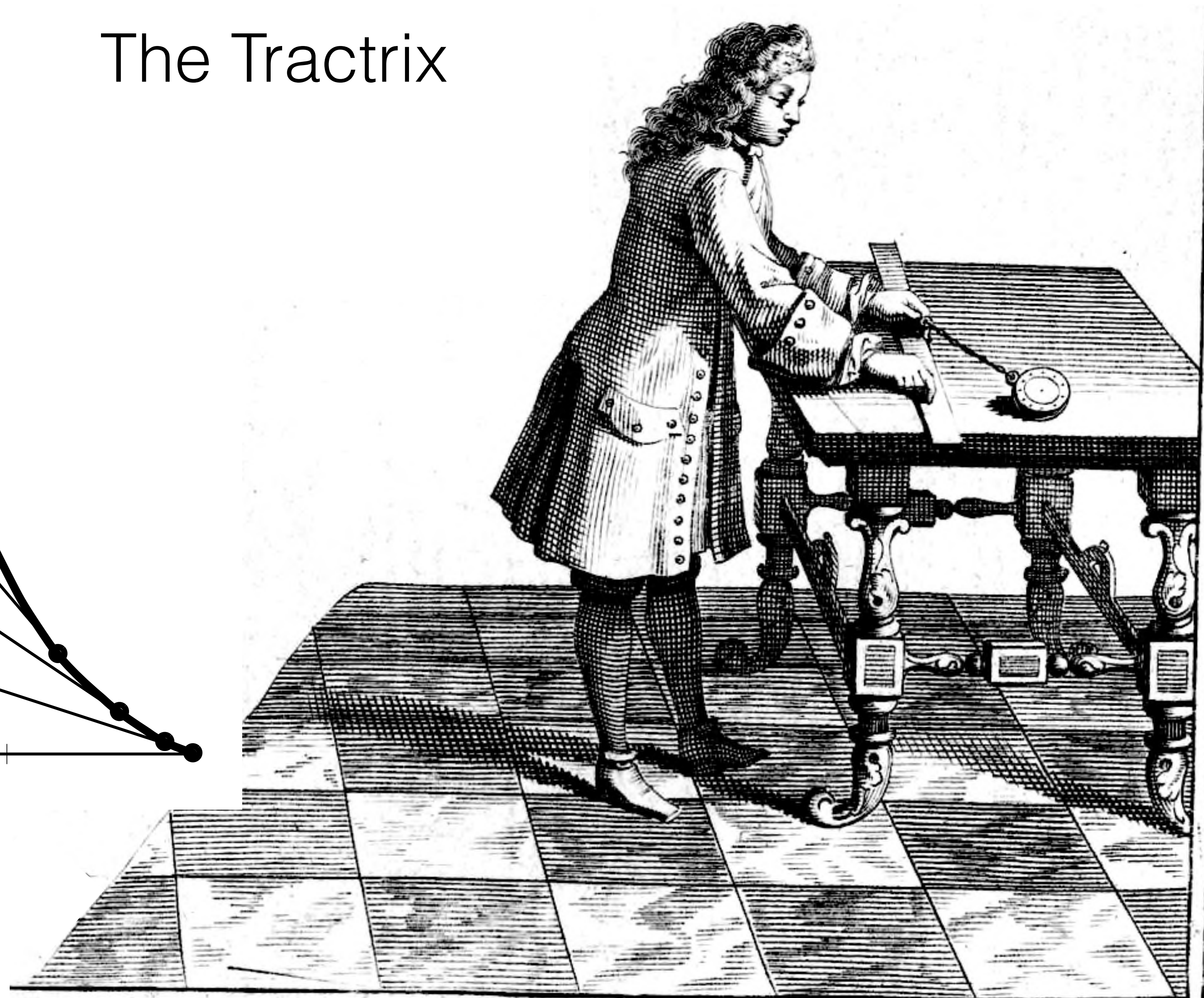

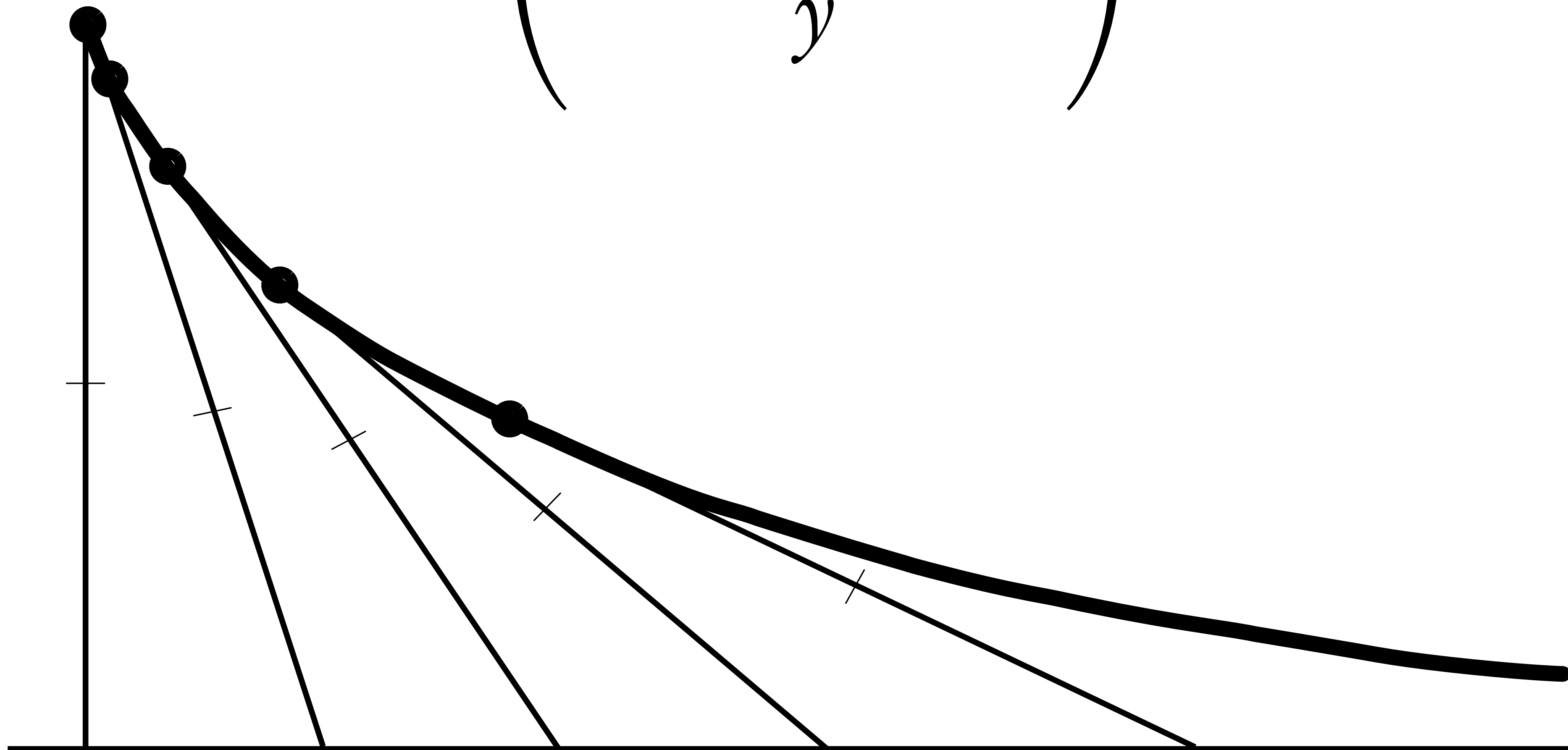
The Tractrix

Giovanni Poleni,
**Epistolarum
mathematicarum
fasciculus, 1729**

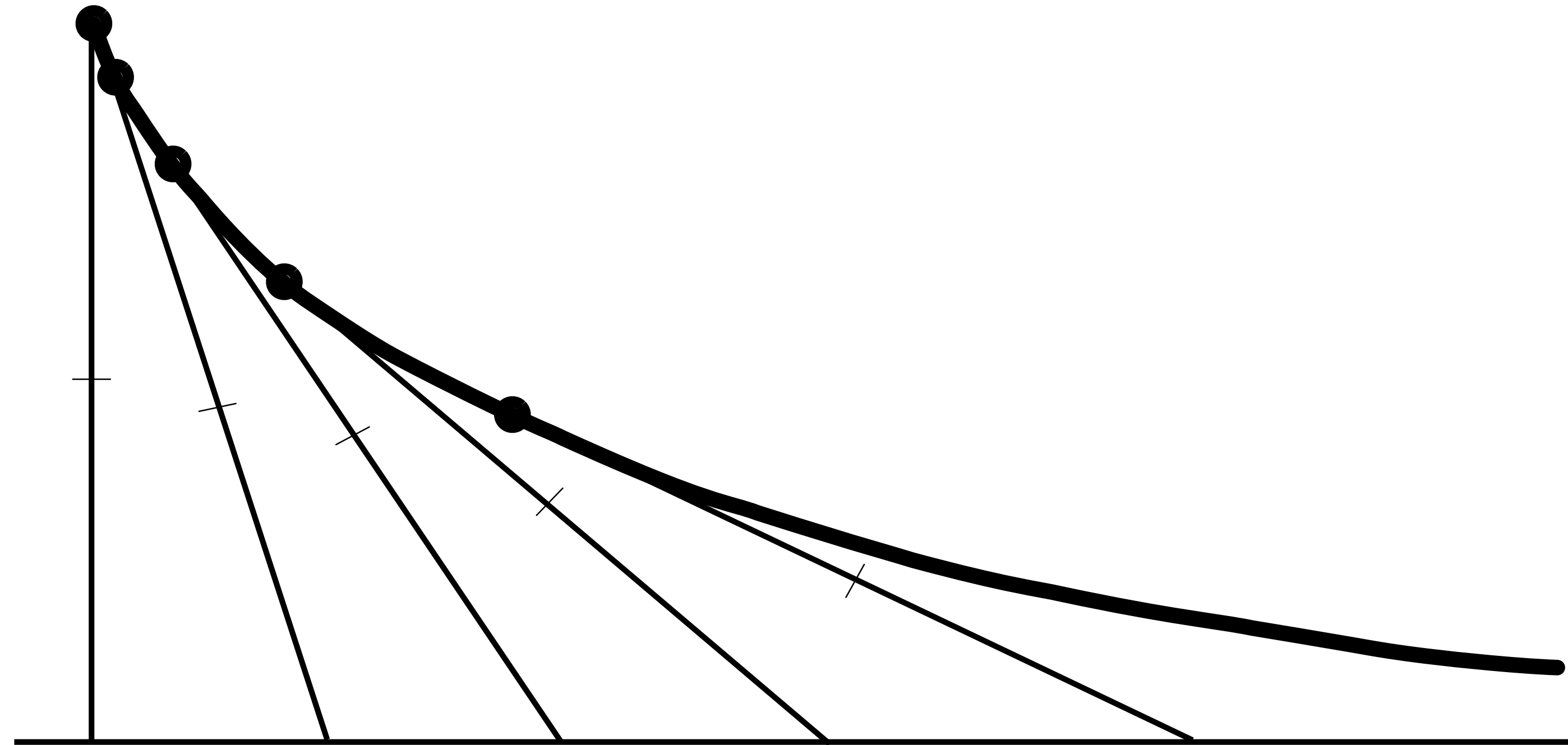

$$x = \log \left(\frac{1 + \sqrt{1 - y^2}}{y} \right) - \sqrt{1 - y^2}$$

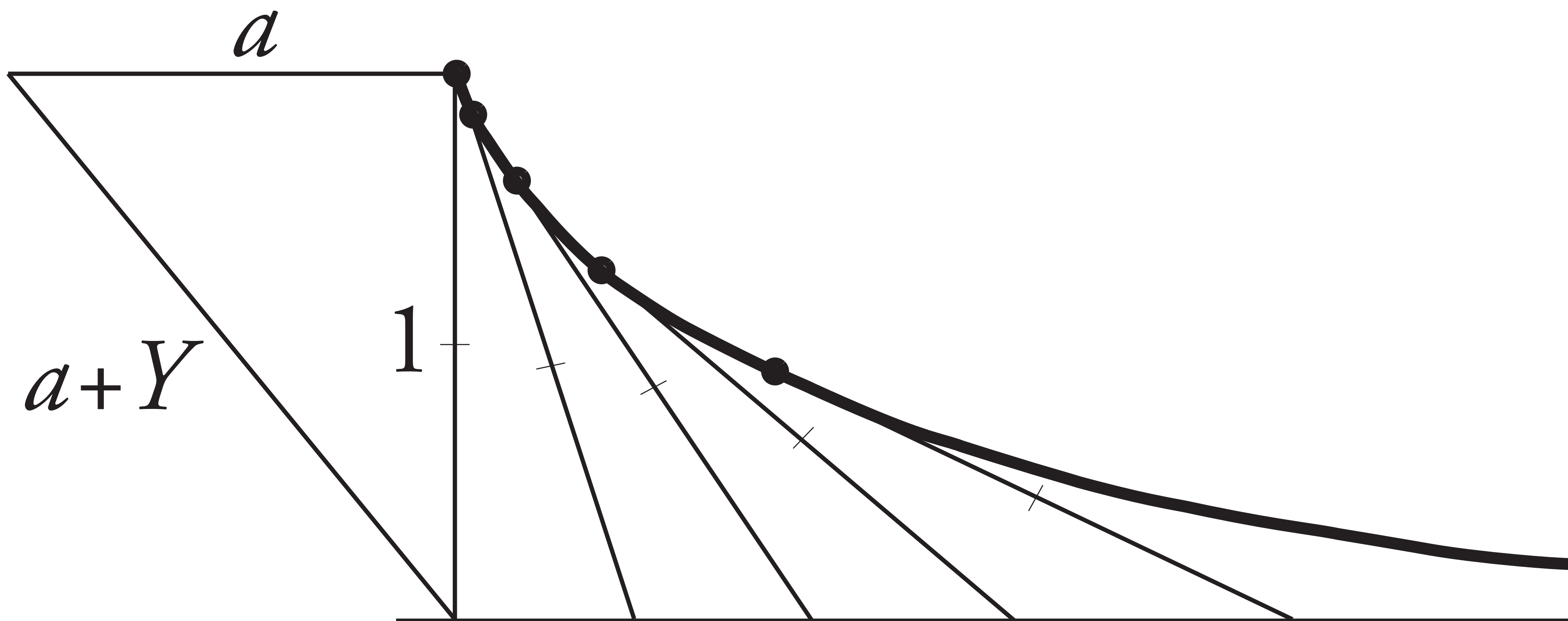
Given: tractrix

Sought: $\log(1/Y)$

Given: tractrix

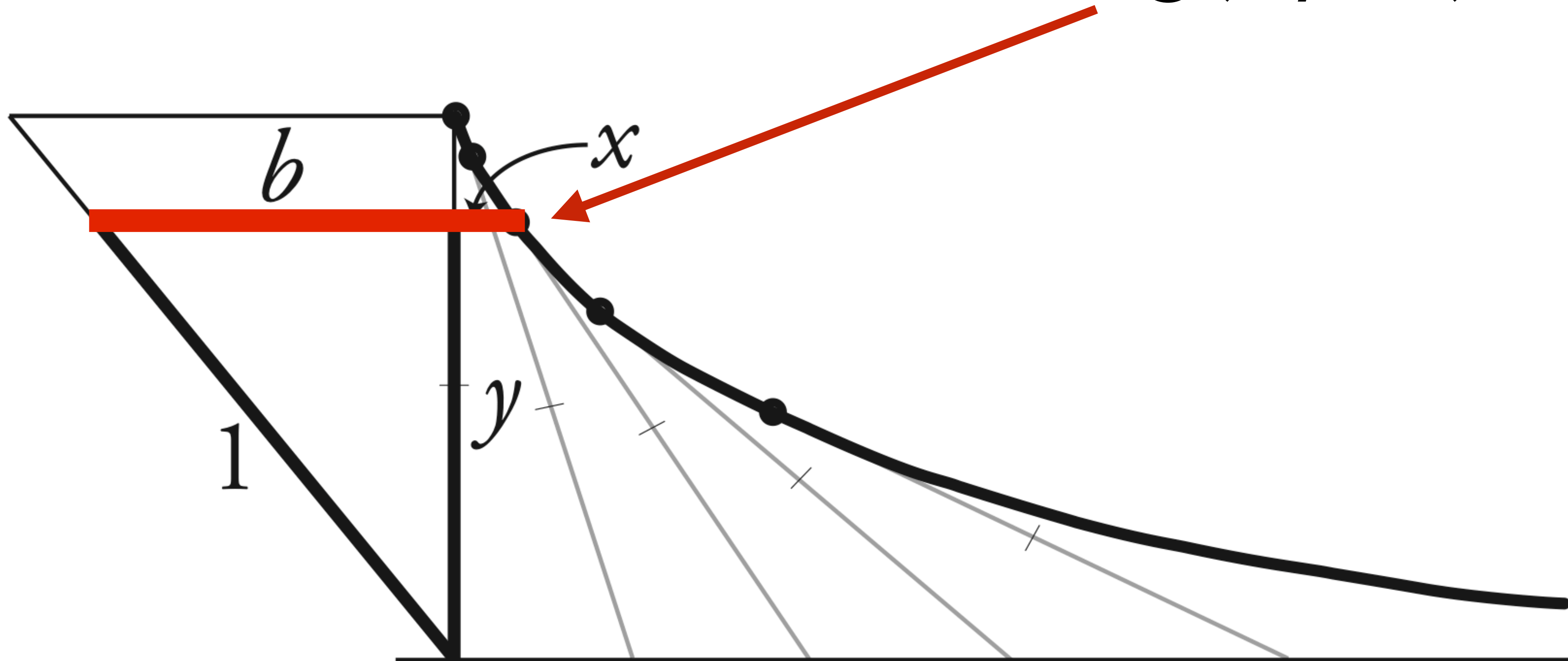
Sought: $\log(1/Y)$

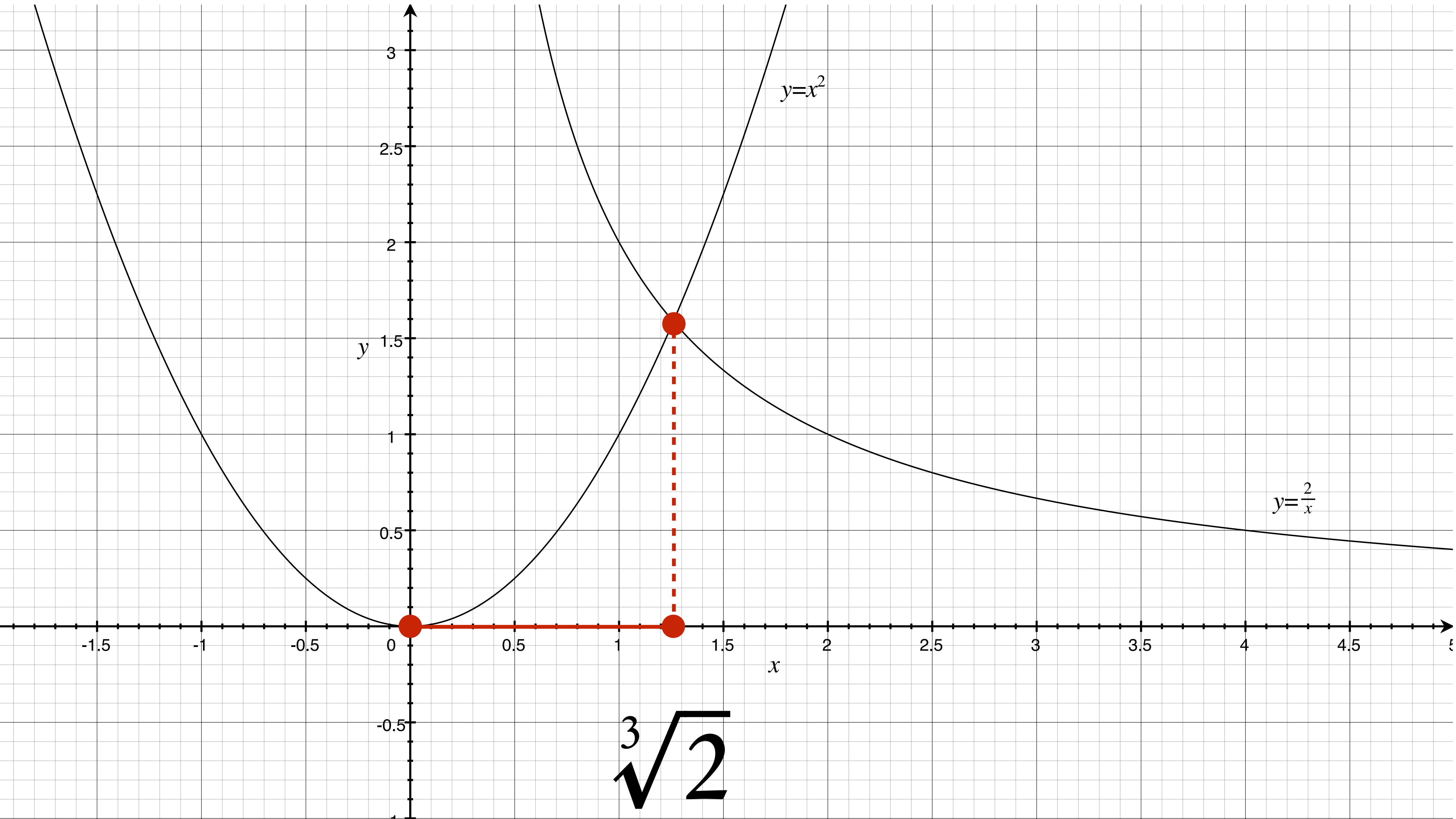

$$(a + Y)^2 = a^2 + 1^2 \quad \text{so that} \quad a = \frac{1 - Y^2}{2Y}$$

Given: tractrix

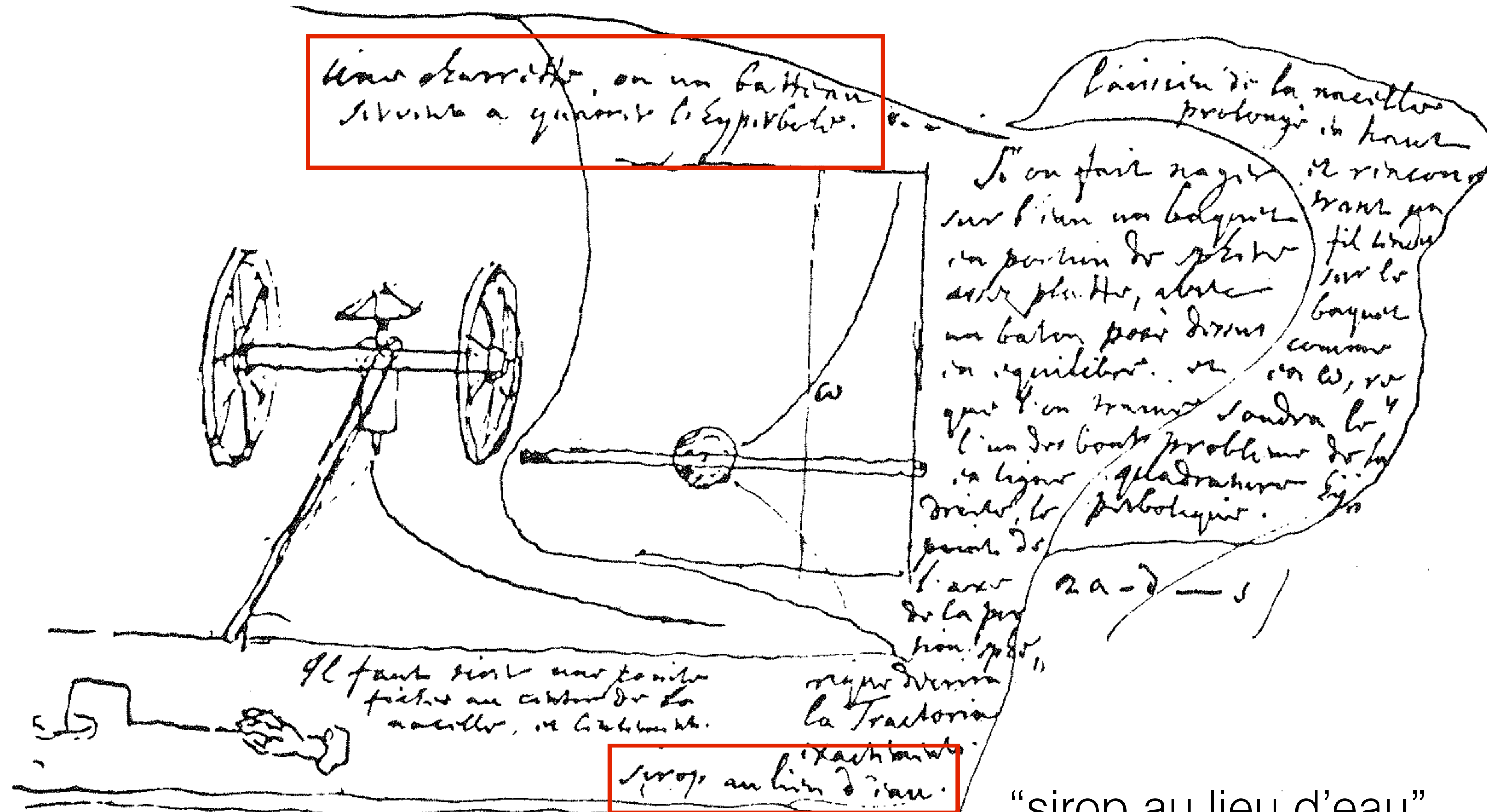
Sought: $\log(1/Y)$

“Une charette, ou un batteau servira a quarrer l’hyperbole”

“a little cart or boat will serve to square the hyperbola”

“sirop au lieu d’eau”

“syrup instead of water”

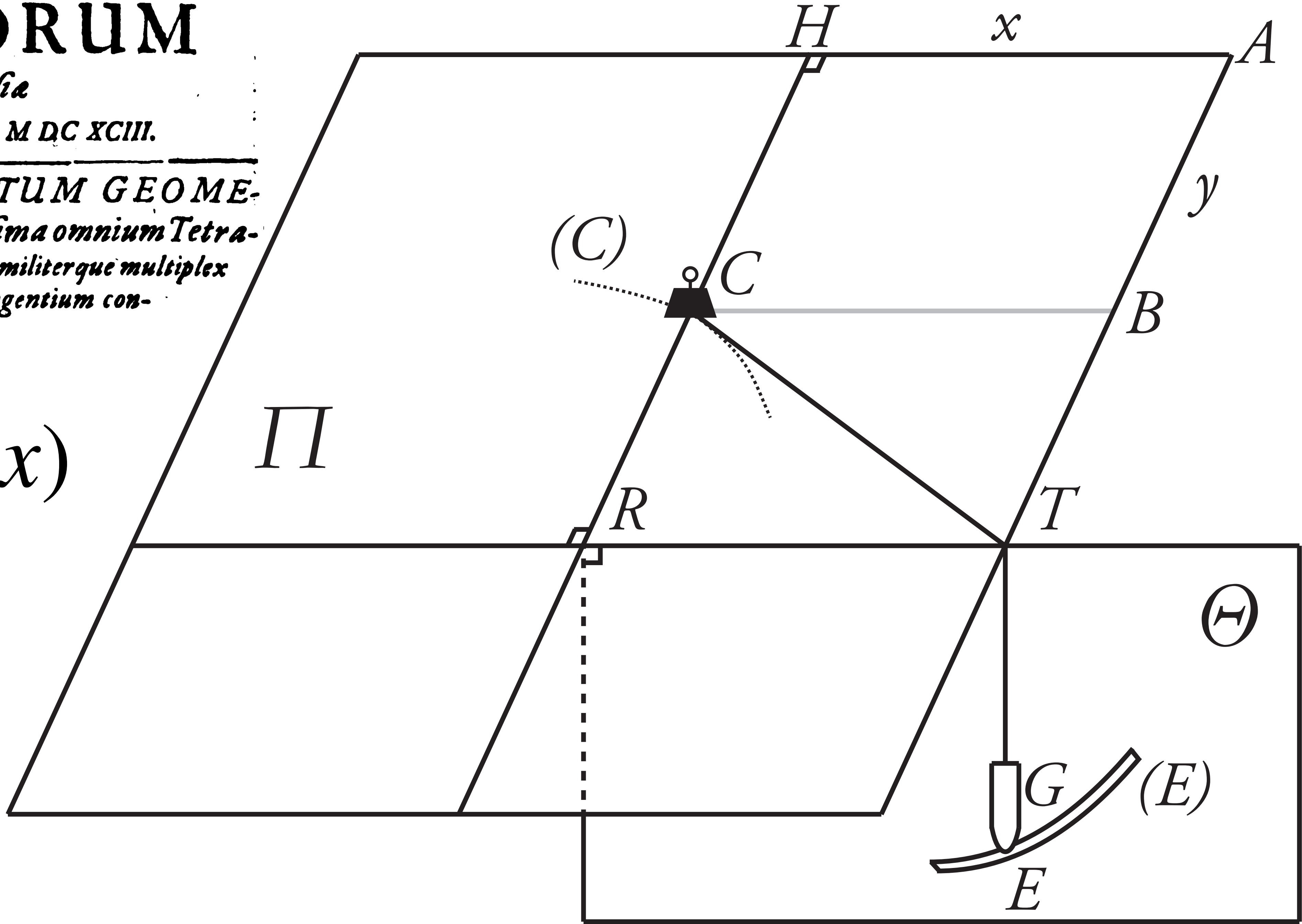
ACTA ERUDITORUM

publicata. Lipsiæ

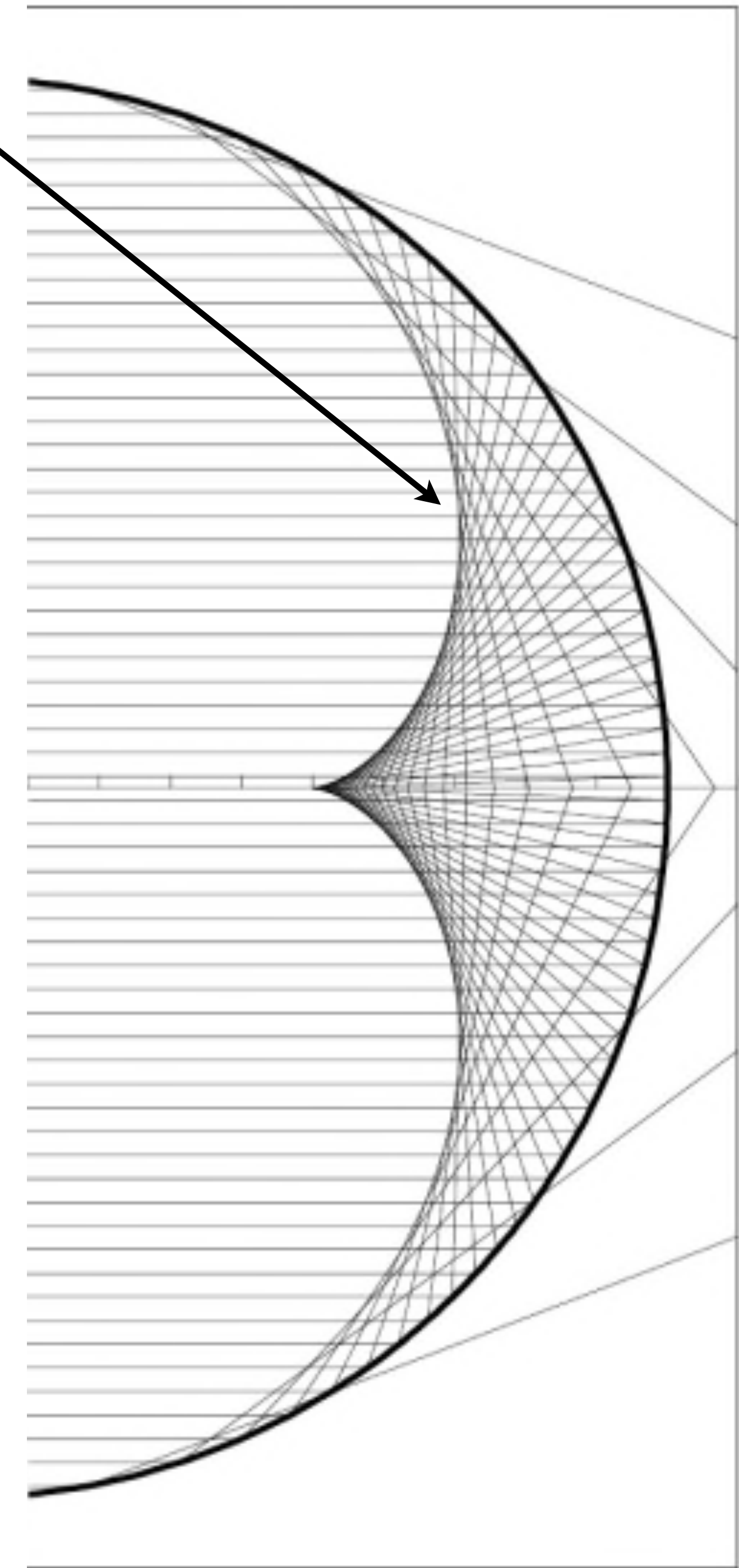
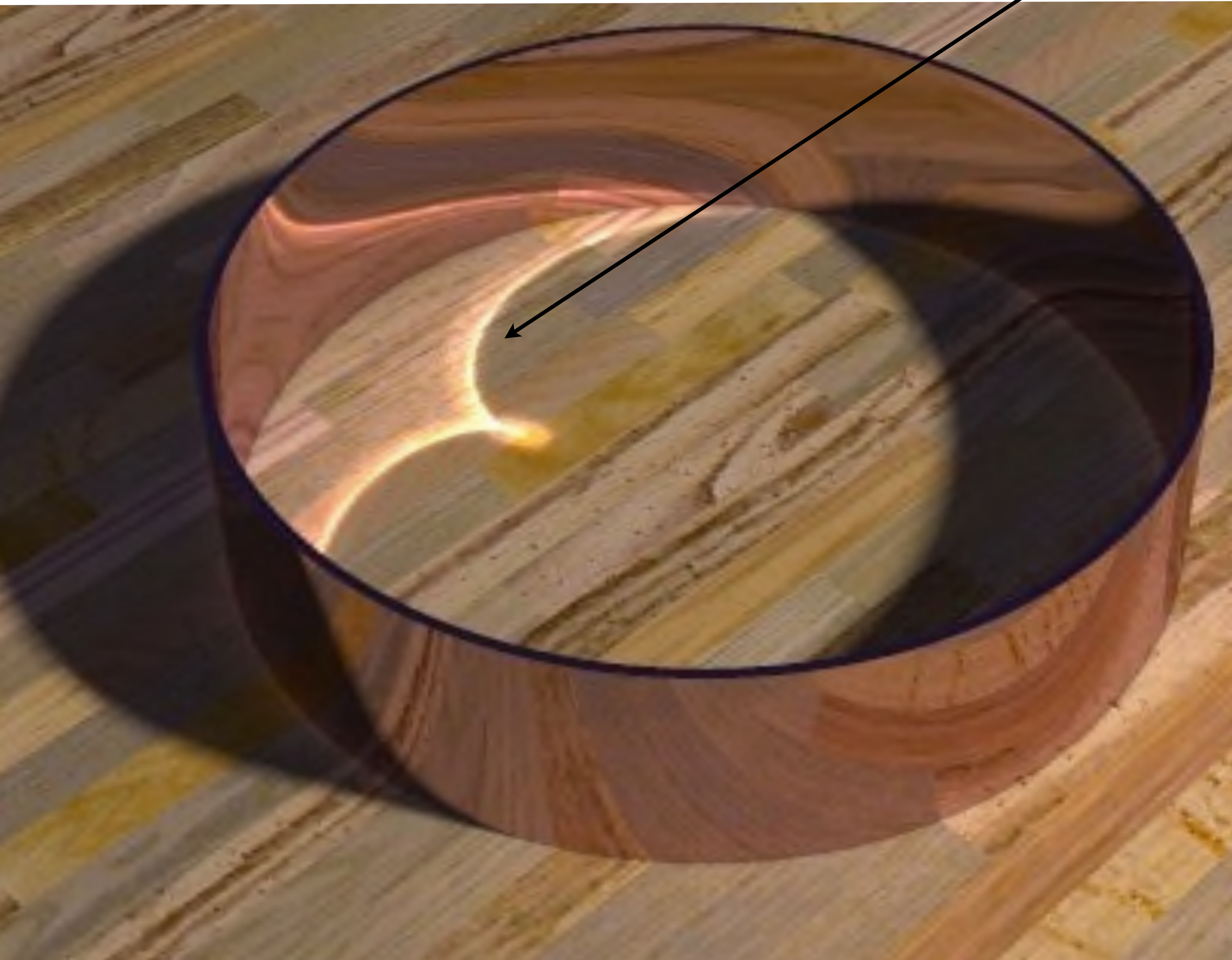
Calendis Septembris, Anno M DC XCIII.

G. G. L. SUPPLEMENTUM GEOMETRIÆ Dimensoriæ, seu generalissima omnium Tetragonismorum effectio per motum: Similiterque multiplex constructio lineæ ex data tangentium conditione.

$$dy/dx = f(x)$$

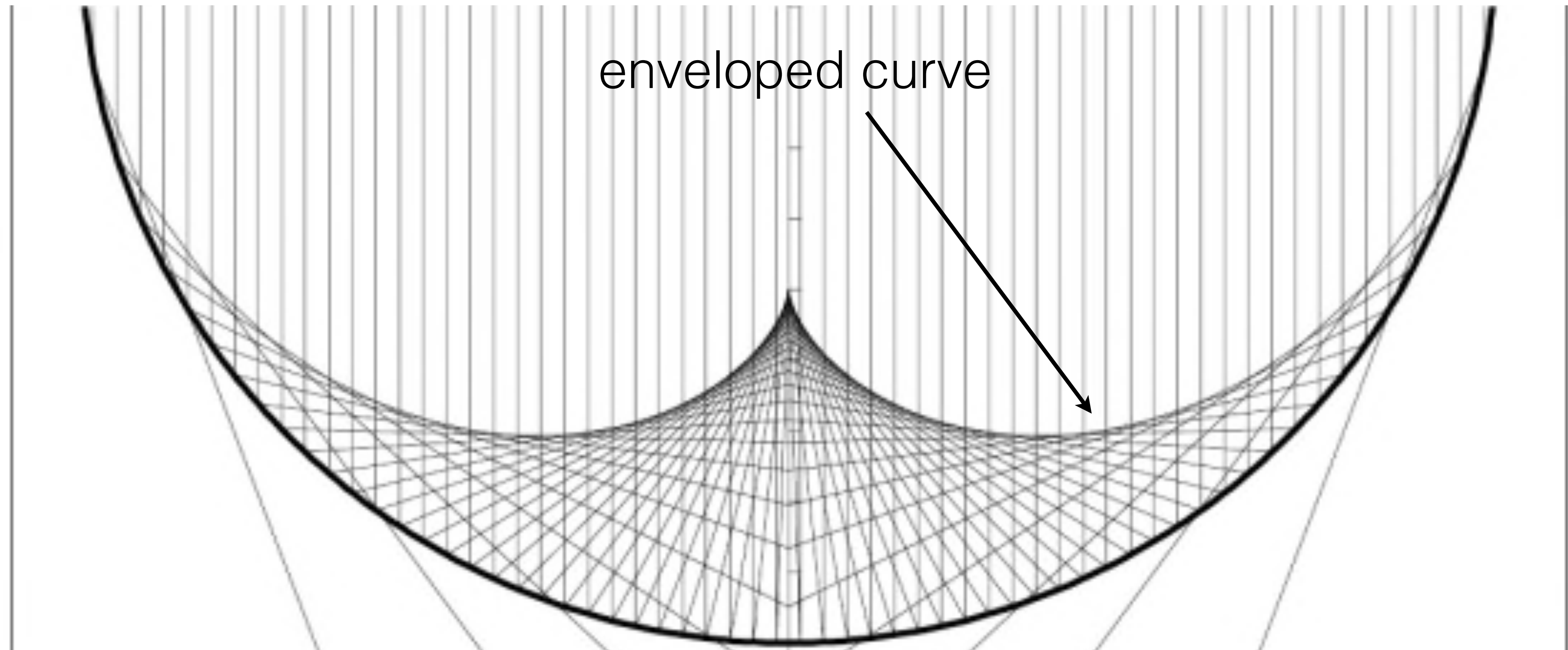

enveloped curve

Leibniz's envelope rule

$$\left. \begin{aligned} f(x, y, a) &= 0 \\ \frac{\partial}{\partial a} f(x, y, a) &= 0 \end{aligned} \right\} \text{eliminate } a$$

Autore O. V. E.

Ordinatim applicatas vocare solent Geometrae rectas quot-
cunque inter se parallelas, quae a curva ad rectam quandam
(directricem) usque ducuntur, quae cum ad directricem (tan-
quam Axem) sunt normales, solent vocari *Ordinatae* κατ' ἐξοχήν.
Desarguesius rem prolatavit, & sub Ordinatim applicatis etiam com-
prehendit rectas convergentes ad unum punctum commune, aut ab
eo divergentes. Et sane parallelae sub convergentibus aut diver-
gentibus comprehendi possunt, fingendo punctum concursus infi-
nite abhinc distare. Verum quia multis aliis modis fieri potest, ut
infinite duci intelligantur lineae secundum legem quandam com-
munem, quae tamen non sint parallelae vel convergentes ad pun-
ctum omnibus commune, aut a puncto omnibus communi diver-
gentes, ideo nos tales lineas generaliter vocabimus *Ordinatim du-
ctas*, vel ordinatim (positione) datas. Exempli causa, si speculum
aliquod, vel potius sectio ejus a plano per axem, cujuscunque figu-
rae positione data, radios Solares sive immediate, sive post aliam
quandam reflexionem aut refractionem advenientes reflectat; isti
radii reflexi erunt infinite lineae rectae ordinatim ductae, & dato quo-
vis puncto speculi (caeteris manentibus) dabitur radius reflexus ei
respondens. Verum ego sub ordinatim ductis non tantum rectas, sed
& curvas lineas qualescunque accipio, modo *lex* habeatur, secun-
dum quam dato lineae cujusdam datae (tanquam *ordinatricis*) pun-
cto, respondens ei puncto linea duci possit, quae una erit ex ordina-
tim ducendis, seu ordinatim positione datis. Ordine enim percur-
rendo puncta ordinatricis (verbi gratia lineae, cujus rotatione fit spe-
culum paulo ante dictum, seu sectionis ejus per axem) ordine pro-
dibunt lineae illae ordinatim datae. Porro etsi ea non concurrant
omnes ad unum punctum commune, tamen regulariter duae quae-
vis tales lineae proxima, (id est *infinitesime* differentes, seu infinite
parvam habentes distantiam) concurrunt inter se, punctumque con-

cursum est assignabile, & his concursibus ordinatim sumtis nova
prodit *linea concursuum*, quae est omnium concursuum inter pro-
ximas locus communis, habetque hoc egregium, quod omnes ordi-
natim ductas, quarum concursu formatur, tangit, quam propri-
etatem, cum meditantibus satis appareat, demonstrare hic non est
opus. Talis est *linea evolutione generans*, ea enim omnes rectas ad
curvam evolutione generatam perpendiculares tangit, ex Hugeni-
ano invento. Tales sunt lineae plures *coevolutione generantes*, quas
Dn. D. T. excogitavit, & quasi *Foci* ab eodem introducti, cum con-
cursus radiorum non sunt in puncto, sed in ejus locum *Focus* est
linearis, concursu saltem duarum proximarum quarumcunque for-
matus. Sed cum haec non nisi ad rectas pertineant, sciendum est
aliquid analogum & in curvis locum habere. Ita linea reflectens,
quae radios secundum quamcunque praescriptam legem a lucido, vel
speculo aut lente (una pluribusve) datarum figurarum, venientes
reddit iterum convergentes (divergentes aut parallelas) cujus con-
structionem in his Actis dedimus, formatur ex concursu infinita-
rum ellipsium (hyperbolarum aut parabolarum.) Et hinc quoque
Methodus haberi poterat, problema illud prima fronte tam diffi-
cile solvendi: nam infinite illae ellipses sunt ordinatim positione
datae, adeoque & linea concursuum data est, seu haberi potest. Et haec
Methodus ad multa alia praestanda aditum praebet, quae alias vix vi-
debantur esse in potestate. Quae etiam causa est, cur viam hanc no-
vam Geometris aperire voluerim. Res autem pendet a nostra *Ana-
lysi indivisibilium*, & calculus hujus Methodi tantum applicatio
est nostri calculi differentialis. Nempe constituta semel aequatione
locali (seu ad curvam lineam, unam ex ordinatim datis,) sed ge-
nerali, (legem omnibus communem exhibente) hujus aequationis
jam quaeratur aequatio differentialis, modo mox dicendo, & ope-
harum aequationum habetur quaesitum. • Et quidem cum linea a-
licujus curvae ad punctum quodcunque in ea datum quaeritur tan-
gens, tunc etiam tantum opus est *aequationem ejus curvae differenti-
are*, seu quaerere aequationem, quae sit differentialis ad aequationem
curvae localem, sed tunc *parametri* seu rectae magnitudinis *constan-
tes*, lineae constructionem; vel aequationis pro ipsa calculum ingre-
dientes, quae per *a, b, &c.* designari solent, censentur *unica* seu *indis-*

ferentia biles, quemadmodum & ipsa recta tangens, vel aliae nonnul-
lae *functiones* ab ea pendentes, verb. gr. perpendiculares ad tangentem
ab axe ad curvam ductae. Verum tam *ordinata* quam *abscissa*, quas
per *x* & *y* designari mos est (quas & *coordinatas* appellare soleo, cum
una sit ordinata ad unum, altera ad alterum latus anguli, a duabus
condirectricibus comprehensi) est *gemina* seu *differentiabilis*. Hic
vero in nostro calculo praesenti cum non quaeritur tangens quaecun-
que unius curvae in quocunque ejus puncto, sed tangens unica infi-
nitarum curvarum ordinatim ductarum, unicuique in suo puncto re-
spondenti occurrens, adeoque cum quaeritur uni ex his curvis assum-
ptae respondens punctum contactus, tunc contrarium evenit, & tam
x quam *y* (vel alia functio ad punctum illud determinandum aequi-
valens) est *unica*; sed aliqua minimum parameter *a* vel *b* debet esse
gemina seu *differentiabilis*, ea nimirum, qua variata etiam vari-
antur curvae ordinatim datae. Et quidem, licet unius curvae plures
possint esse rectae constantes seu parametri, (exempli causa ellipsis
omnis, & hyperbolae pleraeque habent duas, cum parabola & circulus
habeant tantum unicam,) tamen hic semper oportet ex datis eo-
rum tandem posse deduci, ut unica tantum supersit *constans* (in ea-
dem curva) *variabilis* (pro diversis) alioqui modus ordinatim eas
ducendi non satis est determinatus. Interim nihil impedit cum
plures dantur aequationes determinantes, considerari plures para-
metros ut differentiabiles, cum etiam plures aequationes differen-
tiales pro ipsis determinandis haberi possint. Et plerumque datur
constantissima (una vel plures) seu parameter communis omnibus
ordinatim ducendis; adeoque litera eam designans in calculo diffe-
rentiali etiam manet indifferentiabilis. Hinc patet, eandem aequa-
tionem posse habere diversas aequationes differentiales, seu *variis*
modis esse differentiabilem, prout postulat scopus inquisitionis.
Imo fieri posse expertus sum, ut plures modi differentiandi ean-
dem aequationem jungantur inter se. Haec omnia explicanda essent
distinctius, atque exemplis illustranda, si institutiones quasdam no-
vae nostrae *Analyseos infinitorum* tradere vellemus; sed ea res nec
hujus est loci, & nec temporis nostri. Et qui priora nostra intelle-
xerint ac porro meditari volent, ad haec quoque non difficulter per-
tingent, & eo quidem jucundius, quod in partem inventionis venire

sibi videbuntur. *Vocabulis* utor subinde *novis*, sed quae ipse contextus
explicat, neque ego in verbis facile novare soleo, nisi cum evidens est
fructus, non tantum ad brachylogiam, (alioqui enim vix licuisset
haec sine multiplici calculo tradere) sed & ad quandam, ut ita dicam,
admonitionem atque excitationem mentis, atque universalia ani-
mo concipienda.

Leibniz's 1692 paper on envelope rule:

- Rule vaguely alluded to.
- No formulas, no examples, no figures.

Autore O. V. E.

Ordinatim applicatas vocare solent Geometrae rectas quot-
cunque inter se parallelas, quae a curva ad rectam quandam
(directricem) usque ducuntur, quae cum ad directricem (tan-
quam Axem) sunt normales, solent vocari *Ordinatae* καὶ ἑξ ὧν.
Desarguesius rem prolatavit, & sub Ordinatim applicatis etiam com-
prehendit rectas convergentes ad unum punctum commune, aut ab
eo divergentes. Et sane parallelae sub convergentibus aut diver-
gentibus comprehendi possunt, fingendo punctum concursus infi-
nite abhinc distare. Verum quia multis aliis modis fieri potest, ut
infinite duci intelligantur lineae secundum legem quandam com-
munem, quae tamen non sint parallelae vel convergentes ad pun-
ctum omnibus commune, aut a puncto omnibus communi diver-
gentes, ideo nos tales lineas generaliter vocabimus *Ordinatim du-
ctas*, vel ordinatim (positione) datas. Exempli causa, si speculum
aliquod, vel potius sectio ejus a plano per axem, cujuscunque figu-
rae positione data, radios Solares sive immediate, sive post aliam
quandam reflexionem aut refractionem advenientes reflectat; isti
radii reflexi erunt infinite lineae rectae ordinatim ductae, & dato quo-
vis puncto speculi (caeteris manentibus) dabitur radius reflexus ei
respondens. Verum ego sub ordinatim ductis non tantum rectas, sed
& curvas lineas qualescunque accipio, modo lex habeatur, secun-
dum quam dato lineae cujusdam datae (tanquam *ordinatricis*) pun-
cto, respondens ei puncto linea duci possit, quae una erit ex ordina-
tim ducendis, seu ordinatim positione datis. Ordine enim percur-
rendo puncta ordinatricis (verbi gratia lineae, cujus rotatione fit spe-
culum paulo ante dictum, seu sectionis ejus per axem) ordine pro-
dibunt lineae illae ordinatim datae. Porro etsi ea non concurrant
omnes ad unum punctum commune, tamen regulariter duae quae-
vis tales lineae proxima, (id est *infinitesime* differentes, seu infinite
parvam habentes distantiam) concurrunt inter se, punctumque con-

cursum est assignabile, & his concursibus ordinatim sumtis nova
prodit *linea concursuum*, quae est omnium concursuum inter pro-
ximas locus communis, habetque hoc egregium, quod omnes ordi-
natim ductas, quarum concursu formatur, tangit, quam propri-
etatem, cum meditantibus satis appareat, demonstrare hic non est
opus. Talis est *linea evolutione generans*, ea enim omnes rectas ad
curvam evolutione generatam perpendiculares tangit, ex Hugeni-
ano invento. Tales sunt lineae plures *coevolutione generantes*, quas
Dn. D. T. excogitavit, & quasi *Foci* ab eodem introducti, cum con-
cursus radiorum non sunt in puncto, sed in ejus locum *Focus* est
linearis, concursu saltem duarum proximarum quarumcunque for-
matus. Sed cum haec non nisi ad rectas pertineant, sciendum est
aliquid analogum & in curvis locum habere. Ita linea reflectens,
quae radios secundum quamcunque praescriptam legem a lucido, vel
speculo aut lente (una pluribusve) datarum figurarum, venientes
reddit iterum convergentes (divergentes aut parallelas) cujus con-
structionem in his Actis dedimus, formatur ex concursu infinita-
rum ellipsium (hyperbolarum aut parabolarum.) Et hinc quoque
Methodus haberi poterat, problema illud prima fronte tam diffi-
cile solvendi: nam infinite illae ellipses sunt ordinatim positione
datae, adeoque & linea concursuum data est, seu haberi potest. Et haec
Methodus ad multa alia praestanda aditum praebet, quae alias vix vi-
debantur esse in potestate. Quae etiam causa est, cur viam hanc no-
vam Geometris aperire voluerim. Res autem pendet a nostra *An-
alyse indivisibilium*, & calculus hujus Methodi tantum applicatio
est nostri calculi differentialis. Nempe constituta semel aequatione
locali (seu ad curvam lineam, unam ex ordinatim datis,) sed ge-
nerali, (legem omnibus communem exhibente) hujus aequationis
jam quaeratur aequatio differentialis, modo mox dicendo, & ope-
harum aequationum habetur quaesitum. • Et quidem cum linea a-
licujus curvae ad punctum quodcunque in ea datum quaeritur tan-
gens, tunc etiam tantum opus est *aequationem ejus curvae differenti-
are*, seu quaerere aequationem, quae sit differentialis ad aequationem
curvae localem, sed tunc *parametri* seu rectae magnitudinis *constan-
tes*, lineae constructionem; vel aequationis pro ipsa calculum ingre-
dientes, quae per *a, b, &c.* designari solent, censentur *unica* seu *indis-*

ferentia biles, quemadmodum & ipsa recta tangens, vel aliae nonnul-
lae *functiones* ab ea pendentes, verb. gr. perpendiculares ad tangentem
ab axe ad curvam ductae. Verum tam *ordinata* quam *abscissa*, quas
per *x* & *y* designari mos est (quas & *coordinatas* appellare soleo, cum
una sit ordinata ad unum, altera ad alterum latus anguli, a duabus
condirectricibus comprehensi) est *gemina* seu *differentiabilis*. Hic
vero in nostro calculo praesenti cum non quaeritur tangens quaecun-
que unius curvae in quocunque ejus puncto, sed tangens unica infi-
nitarum curvarum ordinatim ductarum, unicuique in suo puncto re-
spondenti occurrens, adeoque cum quaeritur uni ex his curvis assump-
tae respondens punctum contactus, tunc contrarium evenit, & tam
x quam *y* (vel alia functio ad punctum illud determinandum aequi-
valens) est *unica*; sed aliqua minimum parameter *a* vel *b* debet esse
gemina seu *differentiabilis*, ea nimirum, qua variata etiam vari-
antur curvae ordinatim datae. Et quidem, licet unius curvae plures
possint esse rectae constantes seu parametri, (exempli causa ellipsis
omnis, & hyperbolae pleraeque habent duas, cum parabola & circulus
habeant tantum unicam,) tamen hic semper oportet ex datis eo-
rum tandem posse deduci, ut unica tantum supersit *constans* (in ea-
dem curva) *variabilis* (pro diversis) alioqui modus ordinatim eas
ducendi non satis est determinatus. Interim nihil impedit cum
plures dantur aequationes determinantes, considerari plures para-
metros ut differentiabiles, cum etiam plures aequationes differen-
tiales pro ipsis determinandis haberi possint. Et plerumque datur
constantissima (una vel plures) seu parameter communis omnibus
ordinatim ducendis; adeoque litera eam designans in calculo diffe-
rentiali etiam manet indifferentiabilis. Hinc patet, eandem aequa-
tionem posse habere diversas aequationes differentiales, seu *variis*
modis esse differentiabilem, prout postulat scopus inquisitionis.
Imo fieri posse expertus sum, ut plures modi differentiandi ean-
dem aequationem jungantur inter se. Haec omnia explicanda essent
distinctius, atque exemplis illustranda, si institutiones quasdam no-
vae nostrae *Analyseos infinitorum* tradere vellemus; sed ea res nec
hujus est loci, & nec temporis nostri. Et qui priora nostra intelle-
xerint ac porro meditari volent, ad haec quoque non difficulter per-
tingent, & eo quidem jucundius, quod in partem invectionis venire

sibi videbuntur. *Vocabulis* utor subinde *novis*, sed quae ipse contextus
explicat, neque ego in verbis facile novare soleo, nisi cum evidens est
fructus, non tantum ad brachylogiam, (alioqui enim vix licuisset
haec sine multiplici calculo tradere) sed & ad quandam, ut ita dicam,
admonitionem atque excitationem mentis, atque universalis ani-
mo concipienda.

Leibniz's 1692 paper on envelope rule:

- Rule vaguely alluded to.
- No formulas, no examples, no figures.
- Optics mentioned as application:

Exempli causa, si speculum ... radios Solares ... reflectat

Autore O. V. E.

Ordinatim applicatas vocare solent Geometrae rectas quotcunque inter se parallelas, quae a curva ad rectam quandam (*directricem*) usque ducuntur, quae cum ad directricem (tanquam *Axem*) sunt normales, solent vocari *Ordinatae* κατ' ἐξοχήν. Desarguesius rem prolatavit, & sub Ordinatim applicatis etiam comprehendit rectas *convergentes* ad unum punctum commune, aut ab eo *divergentes*. Et sane parallelae sub convergentibus aut divergentibus comprehendi possunt, fingendo punctum concursus infinite abhinc distare. Verum quia multis aliis modis fieri potest, ut infinitae duci intelligantur lineae secundum legem quandam communem, quae tamen non sint parallelae vel convergentes ad punctum omnibus commune, aut a puncto omnibus communi divergentes, ideo nos tales lineas generaliter vocabimus *Ordinatim ductas*, vel ordinatim (positione) datas. Exempli causa, si speculum aliquod, vel potius sectio ejus a plano per axem, cujuscunque figurae positione data, radios Solares sive immediate, sive post aliam quandam reflexionem aut refractionem advenientes reflectat; isti radii reflexi erunt infinitae lineae rectae ordinatim ductae, & dato quovis puncto speculi (caeteris manentibus) dabitur radius reflexus ei *respondens*. Verum ego sub ordinatim ductis non tantum rectas, sed & curvas lineas qualescunque accipio, modo *lex* habeatur, secundum quam dato lineae cujusdam datae (tanquam *ordinatricis*) puncto, respondens ei puncto linea duci possit, quae una erit ex ordinatim ducendis, seu ordinatim positione datis. *Ordine* enim percurrendo puncta ordinatricis (verbi gratia lineae, cujus rotatione fit speculum paulo ante dictum, seu sectionis ejus per axem) ordine prodibunt lineae illae ordinatim datae. Porro etsi ea non concurrant omnes ad unum punctum commune, tamen regulariter duae quovis tales lineae *proximae*, (id est *infinitesime* differentes, seu infinite parvam habentes distantiam) concurrunt inter se, punctumque con-

cursum est assignabile, & his concursibus ordinatim sumtis nova prodit *linea concursuum*, quae est omnium concursuum inter proximas locus communis, habetque hoc egregium, quod omnes ordinatim ductas, quarum concursu formatur, tangit, quam proprietatem, cum meditantibus satis appareat, demonstrare hic non est opus. Talis est *linea evolutione generans*, ea enim omnes rectas ad curvam evolutione generatam perpendiculares tangit, ex Hugeni-ano invento. Tales sunt lineae plures *coevolutione generantes*, quas Dn. D. T. excogitavit, & quasi *Foci* ab eodem introducti, cum concursus radiorum non sunt in puncto, sed in ejus locum *Focus* est *linearis*, concursu saltem duarum proximarum quarumcunque formatus. Sed cum haec non nisi ad rectas pertineant, sciendum est aliquid analogum & in curvis locum habere. Ita linea reflectens, quae radios secundum quamcunque praescriptam legem a lucido, vel speculo aut lente (una pluribusve) datarum figurarum, venientes reddit iterum convergentes (divergentes aut parallelas) cujus constructionem in his Actis dedimus, formatur ex concursu infinitarum ellipsium (hyperbolarum aut parabolarum.) Et hinc quoque Methodus haberi poterat, problema illud prima fronte tam difficile solvendi: nam infinitae illae ellipses sunt ordinatim positione datae, adeoque & linea concursuum data est, seu haberi potest. Et haec Methodus ad multa alia praestanda aditum praebet, quae alias vix videbantur esse in potestate. Quae etiam causa est, cur viam hanc novam Geometris aperire voluerim. Res autem pendet a nostra *Analysis indivisibilium*, & calculus hujus Methodi tantum applicatio est nostri calculi differentialis. Nempe constituta semel aequatione locali (seu ad curvam lineam, unam ex ordinatim datis,) sed generali, (legem omnibus communem exhibente) hujus aequationis jam quaeratur aequatio differentialis, modo mox dicendo, & operarum aequationum habetur quaesitum. • Et quidem cum linea alicujus curvae ad punctum quodcunque in ea datum quaeritur tangens, tunc etiam tantum opus est *aequationem ejus curvae differentiare*, seu quaerere aequationem, quae sit differentialis ad aequationem curvae localem, sed tunc *parametri* seu rectae magnitudinis *constantes*, lineae constructionem; vel aequationis pro ipsa calculum ingredientes, quae per *a, b, &c.* designari solent, censentur *unica* seu *indis-*

ferentia biles, quemadmodum & ipsa recta tangens, vel aliae nonnullae *functiones* ab ea pendentes, verb. gr. perpendiculares ad tangentem ab axe ad curvam ductae. Verum tam *ordinata* quam *abscissa*, quas per *x* & *y* designari mos est (quas & *coordinatas* appellare soleo, cum una sit ordinata ad unum, altera ad alterum latus anguli, a duabus *condirectricibus* comprehensi) est *gemina* seu *differentiabilis*. Hic vero in nostro calculo praesenti cum non quaeritur tangens quaecunque unius curvae in quocunque ejus puncto, sed tangens unica infinitarum curvarum ordinatim ductarum, unicuique in suo puncto respondentem occurrens, adeoque cum quaeritur uni ex his curvis assumptae respondens punctum contactus, tunc contrarium evenit, & tam *x* quam *y* (vel alia functio ad punctum illud determinandum aequivalens) est *unica*; sed aliqua minimum parameter *a* vel *b* debet esse *gemina* seu *differentiabilis*, ea nimirum, qua variata etiam variantur curvae ordinatim datae. Et quidem, licet unius curvae plures possint esse rectae constantes seu parametri, (exempli causa ellipsis omnis, & hyperbolae pleraeque habent duas, cum parabola & circulus habeant tantum unicam,) tamen hic semper oportet ex datis eorum tandem posse deduci, ut unica tantum supersit *constans* (in eadem curva) *variabilis* (pro diversis) alioqui modus ordinatim eas ducendi non satis est determinatus. Interim nihil impedit cum plures dantur aequationes determinantes, considerari plures parametros ut differentiabiles, cum etiam plures aequationes differentiales pro ipsis determinandis haberi possint. Et plerumque datur *constantissima* (una vel plures) seu parameter communis omnibus ordinatim ducendis; adeoque litera eam designans in calculo differentiali etiam manet indifferentiabilis. Hinc patet, eandem aequationem posse habere diversas aequationes differentiales, seu *variis* modis esse differentiabilem, prout postulat scopus inquisitionis. Imo fieri posse expertus sum, ut plures modi differentiandi eandem aequationem jungantur inter se. Haec omnia explicanda essent distinctius, atque exemplis illustranda, si institutiones quasdam nostrae *Analyses infinitorum* tradere vellemus; sed ea res nec hujus est loci, & nec temporis nostri. Et qui priora nostra intellexerint ac porro meditari volent, ad haec quoque non difficulter pertinent, & eo quidem jucundius, quod in partem inventionis venire

sibi videbuntur. *Vocabulis* utor subinde *novis*, sed quae ipse contextus explicat, neque ego in verbis facile novare soleo, nisi cum evidens est fructus, non tantum ad brachylogiam, (alioqui enim vix licuisset haec sine multiplici calculo tradere) sed & ad quandam, ut ita dicam, admonitionem atque excitationem mentis, atque universalis animo concipienda.

Published under pseudonym:

Autore O. V. E.

Autore O. V. E.

Ordinatim applicatas vocare solent Geometrae rectas quot-
cunque inter se parallelas, quae a curva ad rectam quandam
(directricem) usque ducuntur, quae cum ad directricem (tan-
quam Axem) sunt normales, solent vocari *Ordinatae* κατ' ἐξοχήν.
Desarguesius rem prolatavit, & sub Ordinatim applicatis etiam com-
prehendit rectas convergentes ad unum punctum commune, aut ab
eo divergentes. Et sane parallelae sub convergentibus aut diver-
gentibus comprehendi possunt, fingendo punctum concursus infi-
nite abhinc distare. Verum quia multis aliis modis fieri potest, ut
infinite duci intelligantur lineae secundum legem quandam com-
munem, quae tamen non sint parallelae vel convergentes ad pun-
ctum omnibus commune, aut a puncto omnibus communi diver-
gentes, ideo nos tales lineas generaliter vocabimus *Ordinatim du-
ctas*, vel ordinatim (positione) datas. Exempli causa, si speculum
aliquod, vel potius sectio ejus a plano per axem, cujuscunque figu-
rae positione data, radios Solares sive immediate, sive post aliam
quandam reflexionem aut refractionem advenientes reflectat; isti
radii reflexi erunt infinite lineae rectae ordinatim ductae, & dato quo-
vis puncto speculi (caeteris manentibus) dabitur radius reflexus ei
respondens. Verum ego sub ordinatim ductis non tantum rectas, sed
& curvas lineas qualescunque accipio, modo lex habeatur, secun-
dum quam dato lineae cujusdam datae (tanquam *ordinatricis*) pun-
cto, respondens ei puncto linea duci possit, quae una erit ex ordina-
tim ducendis, seu ordinatim positione datis. Ordine enim percur-
rendo puncta ordinatricis (verbi gratia lineae, cujus rotatione fit spe-
culum paulo ante dictum, seu sectionis ejus per axem) ordine pro-
dibunt lineae illae ordinatim datae. Porro etsi ea non concurrant
omnes ad unum punctum commune, tamen regulariter duae quae-
vis tales lineae proxima, (id est *infinitesime* differentes, seu infinite
parvam habentes distantiam) concurrunt inter se, punctumque con-

cursum est assignabile, & his concursibus ordinatim sumtis nova
prodit *linea concursuum*, quae est omnium concursuum inter pro-
ximas locus communis, habetque hoc egregium, quod omnes ordi-
natim ductas, quarum concursu formatur, tangit, quam propri-
etatem, cum meditantibus satis appareat, demonstrare hic non est
opus. Talis est *linea evolutione generans*, ea enim omnes rectas ad
curvam evolutione generatam perpendiculares tangit, ex Hugeni-
ano invento. Tales sunt lineae plures *coevolutione generantes*, quas
Dn. D. T. excogitavit, & quasi *Foci* ab eodem introducti, cum con-
cursus radiorum non sunt in puncto, sed in ejus locum *Focus* est
linearis, concursu saltem duarum proximarum quarumcunque for-
matus. Sed cum haec non nisi ad rectas pertineant, sciendum est
aliquid analogum & in curvis locum habere. Ita linea reflectens,
quae radios secundum quamcunque praescriptam legem a lucido, vel
speculo aut lente (una pluribusve) datarum figurarum, venientes
reddit iterum convergentes (divergentes aut parallelas) cujus con-
structionem in his Actis dedimus, formatur ex concursu infinita-
rum ellipsium (hyperbolarum aut parabolarum.) Et hinc quoque
Methodus haberi poterat, problema illud prima fronte tam diffi-
cile solvendi: nam infinite illae ellipses sunt ordinatim positione
datae, adeoque & linea concursuum data est, seu haberi potest. Et haec
Methodus ad multa alia praestanda aditum praebet, quae alias vix vi-
debantur esse in potestate. Quae etiam causa est, cur viam hanc no-
vam Geometris aperire voluerim. Res autem pendet a nostra *Ana-
lysi indivisibilium*, & calculus hujus Methodi tantum applicatio
est nostri calculi differentialis. Nempe constituta semel aequatione
locali (seu ad curvam lineam, unam ex ordinatim datis,) sed ge-
nerali, (legem omnibus communem exhibente) hujus aequationis
jam quaeratur aequatio differentialis, modo mox dicendo, & ope
harum aequationum habetur quaesitum. • Et quidem cum linea a-
licujus curvae ad punctum quodcunque in ea datum quaeritur tan-
gens, tunc etiam tantum opus est *aequationem ejus curvae differenti-
are*, seu quaerere aequationem, quae sit differentialis ad aequationem
curvae localem, sed tunc *parametri* seu rectae magnitudinis *constan-
tes*, lineae constructionem; vel aequationis pro ipsa calculum ingre-
dientes, quae per *a, b, &c.* designari solent, censentur *unica* seu *indis-*

ferentia biles, quemadmodum & ipsa recta tangens, vel aliae nonnul-
lae *functiones* ab ea pendentes, verb. gr. perpendiculares ad tangentem
ab axe ad curvam ductae. Verum tam *ordinata* quam *abscissa*, quas
per *x* & *y* designari mos est (quas & *coordinatas* appellare soleo, cum
una sit ordinata ad unum, altera ad alterum latus anguli, a duabus
condirectricibus comprehensi) est *gemina* seu *differentiabilis*. Hic
vero in nostro calculo praesenti cum non quaeritur tangens quaecun-
que unius curvae in quocunque ejus puncto, sed tangens unica infi-
nitarum curvarum ordinatim ductarum, unicuique in suo puncto re-
spondenti occurrens, adeoque cum quaeritur uni ex his curvis assum-
ptae respondens punctum contactus, tunc contrarium evenit, & tam
x quam *y* (vel alia functio ad punctum illud determinandum aequi-
valens) est *unica*; sed aliqua minimum parameter *a* vel *b* debet esse
gemina seu *differentiabilis*, ea nimirum, qua variata etiam vari-
antur curvae ordinatim datae. Et quidem, licet unius curvae plures
possint esse rectae constantes seu parametri, (exempli causa ellipsis
omnis, & hyperbolae pleraeque habent duas, cum parabola & circulus
habeant tantum unicam,) tamen hic semper oportet ex datis eo-
rum tandem posse deduci, ut unica tantum supersit *constans* (in ea-
dem curva) *variabilis* (pro diversis) alioqui modus ordinatim eas
ducendi non satis est determinatus. Interim nihil impedit cum
plures dantur aequationes determinantes, considerari plures para-
metros ut differentiabiles, cum etiam plures aequationes differen-
tiales pro ipsis determinandis haberi possint. Et plerumque datur
constantissima (una vel plures) seu parameter communis omnibus
ordinatim ducendis; adeoque litera eam designans in calculo diffe-
rentiali etiam manet indifferentiabilis. Hinc patet, eandem aequa-
tionem posse habere diversas aequationes differentiales, seu *variis*
modis esse differentiabilem, prout postulat scopus inquisitionis.
Imo fieri posse expertus sum, ut plures modi differentiandi ean-
dem aequationem jungantur inter se. Haec omnia explicanda essent
distinctius, atque exemplis illustranda, si institutiones quasdam no-
vae nostrae *Analyseos infinitorum* tradere vellemus; sed ea res nec
hujus est loci, & nec temporis nostri. Et qui priora nostra intelle-
xerint ac porro meditari volent, ad haec quoque non difficulter per-
tingent, & eo quidem jucundius, quod in partem invectionis venire

sibi videbuntur. *Vocabulis* utor subinde *novis*, sed quae ipse contextus
explicat, neque ego in verbis facile novare soleo, nisi cum evidens est
fructus, non tantum ad brachylogiam, (alioqui enim vix licuisset
haec sine multiplici calculo tradere) sed & ad quandam, ut ita dicam,
admonitionem atque excitationem mentis, atque universalia ani-
mo concipienda.

Published under pseudonym:

Autore O. V. E.

LEIBNIZ AN RUDOLF CHRISTIAN VON BODENHAUSEN
Hannover, 25. September (5. Oktober) 1692.

O. V. E. sind die literae secundae mei nominis post primas G. G. L.

Autore O. V. E.

Ordinatim applicatas vocare solent Geometrae rectas quotcunque inter se parallelas, quae a curva ad rectam quandam (*directricem*) usque ducuntur, quae cum ad directricem (tanquam *Axem*) sunt normales, solent vocari *Ordinatae* καὶ ἑξ ὧν. Desarguesius rem prolatavit, & sub Ordinatim applicatis etiam comprehendit rectas *convergentes* ad unum punctum commune, aut ab eo *divergentes*. Et sane parallelae sub convergentibus aut divergentibus comprehendi possunt, fingendo punctum concursus infinite abhinc distare. Verum quia multis aliis modis fieri potest, ut infinitae duci intelligantur lineae secundum legem quandam communem, quae tamen non sint parallelae vel convergentes ad punctum omnibus commune, aut a puncto omnibus communi divergentes, ideo nos tales lineas generaliter vocabimus *Ordinatim ductas*, vel ordinatim (positione) datas. Exempli causa, si speculum aliquod, vel potius sectio ejus a plano per axem, cujuscunque figurae positione data, radios Solares sive immediate, sive post aliam quandam reflexionem aut refractionem advenientes reflectat; isti radii reflexi erunt infinitae lineae rectae ordinatim ductae, & dato quovis puncto speculi (caeteris manentibus) dabitur radius reflexus ei *respondens*. Verum ego sub ordinatim ductis non tantum rectas, sed & curvas lineas qualescunque accipio, modo *lex* habeatur, secundum quam dato lineae cujusdam datae (tanquam *ordinatricis*) puncto, respondens ei puncto linea duci possit, quae una erit ex ordinatim ducendis, seu ordinatim positione datis. *Ordine* enim percurrendo puncta ordinatricis (verbi gratia lineae, cujus rotatione fit speculum paulo ante dictum, seu sectionis ejus per axem) ordine prodibunt lineae illae ordinatim datae. Porro etsi ea non concurrant omnes ad unum punctum commune, tamen regulariter duae quovis tales lineae *proximae*, (id est *infinitesime* differentes, seu infinite parvam habentes distantiam) concurrunt inter se, punctumque con-

cursum est assignabile, & his concursibus ordinatim sumtis nova prodit *linea concursuum*, quae est omnium concursuum inter proximas locus communis, habetque hoc egregium, quod omnes ordinatim ductas, quarum concursu formatur, tangit, quam proprietatem, cum meditantibus satis appareat, demonstrare hic non est opus. Talis est *linea evolutione generans*, ea enim omnes rectas ad curvam evolutione generatam perpendiculares tangit, ex Hugeni-ano invento. Tales sunt lineae plures *coevolutione generantes*, quas Dn. D. T. excogitavit, & quasi *Foci* ab eodem introducti, cum concursus radiorum non sunt in puncto, sed in ejus locum *Focus* est *linearis*, concursu saltem duarum proximarum quarumcunque formatus. Sed cum haec non nisi ad rectas pertineant, sciendum est aliquid analogum & in curvis locum habere. Ita linea reflectens, quae radios secundum quamcunque praescriptam legem a lucido, vel speculo aut lente (una pluribusve) datarum figurarum, venientes reddit iterum convergentes (divergentes aut parallelas) cujus constructionem in his Actis dedimus, formatur ex concursu infinitarum ellipsium (hyperbolarum aut parabolarum.) Et hinc quoque Methodus haberi poterat, problema illud prima fronte tam difficile solvendi: nam infinitae illae ellipses sunt ordinatim positione datae, adeoque & linea concursuum data est, seu haberi potest. Et haec Methodus ad multa alia praestanda aditum praebet, quae alias vix videbantur esse in potestate. Quae etiam causa est, cur viam hanc novam Geometris aperire voluerim. Res autem pendet a nostra *Analysis indivisibilium*, & calculus hujus Methodi tantum applicatio est nostri calculi differentialis. Nempe constituta semel aequatione locali (seu ad curvam lineam, unam ex ordinatim datis,) sed generali, (legem omnibus communem exhibente) hujus aequationis jam quaeratur aequatio differentialis, modo mox dicendo, & operarum aequationum habetur quaesitum. • Et quidem cum linea alicujus curvae ad punctum quodcunque in ea datum quaeritur tangens, tunc etiam tantum opus est *aequationem ejus curvae differentiare*, seu quaerere aequationem, quae sit differentialis ad aequationem curvae localem, sed tunc *parametri* seu rectae magnitudinis *constantes*, lineae constructionem; vel aequationis pro ipsa calculum ingredientes, quae per *a*, *b*, &c. designari solent, censentur *unica* seu *indis-*

ferentia biles, quemadmodum & ipsa recta tangens, vel aliae nonnullae *functiones* ab ea pendent, verb. gr. perpendiculares ad tangentem ab axe ad curvam ductae. Verum tam *ordinata* quam *abscissa*, quas per *x* & *y* designari mos est (quas & *coordinatas* appellare soleo, cum una sit ordinata ad unum, altera ad alterum latus anguli, a duabus *condirectricibus* comprehensi) est *gemina* seu *differentiabilis*. Hic vero in nostro calculo praesenti cum non quaeritur tangens quaecunque unius curvae in quocunque ejus puncto, sed tangens unica infinitarum curvarum ordinatim ductarum, unicuique in suo puncto respondentem occurrens, adeoque cum quaeritur uni ex his curvis assumptae respondens punctum contactus, tunc contrarium evenit, & tam *x* quam *y* (vel alia functio ad punctum illud determinandum aequivalens) est *unica*; sed aliqua minimum parameter *a* vel *b* debet esse *gemina* seu *differentiabilis*, ea nimirum, qua variata etiam variantur curvae ordinatim datae. Et quidem, licet unius curvae plures possint esse rectae constantes seu parametri, (exempli causa ellipsis omnis, & hyperbolae pleraeque habent duas, cum parabola & circulus habeant tantum unicam,) tamen hic semper oportet ex datis eorum tandem posse deduci, ut unica tantum supersit *constans* (in eadem curva) *variabilis* (pro diversis) alioqui modus ordinatim eas ducendi non satis est determinatus. Interim nihil impedit cum plures dantur aequationes determinantes, considerari plures parametros ut differentiabiles, cum etiam plures aequationes differentiales pro ipsis determinandis haberi possint. Et plerumque datur *constantissima* (una vel plures) seu parameter communis omnibus ordinatim ducendis; adeoque litera eam designans in calculo differentiali etiam manet indifferentiabilis. Hinc patet, eandem aequationem posse habere diversas aequationes differentiales, seu *variis* modis esse differentiabilem, prout postulat scopus inquisitionis. Imo fieri posse expertus sum, ut plures modi differentiandi eandem aequationem jungantur inter se. Haec omnia explicanda essent distinctius, atque exemplis illustranda, si institutiones quasdam nostrae *Analyses infinitorum* tradere vellemus; sed ea res nec hujus est loci, & nec temporis nostri. Et qui priora nostra intellexerint ac porro meditari volent, ad haec quoque non difficulter pertinent, & eo quidem jucundius, quod in partem inventionis venire

sibi videbuntur. *Vocabulis* utor subinde *novis*, sed quae ipse contextus explicat, neque ego in verbis facile novare soleo, nisi cum evidens est fructus, non tantum ad brachylogiam, (alioqui enim vix licuisset haec sine multiplici calculo tradere) sed & ad quandam, ut ita dicam, admonitionem atque excitationem mentis, atque universalis animo concipienda.

First use of term "function" in print:

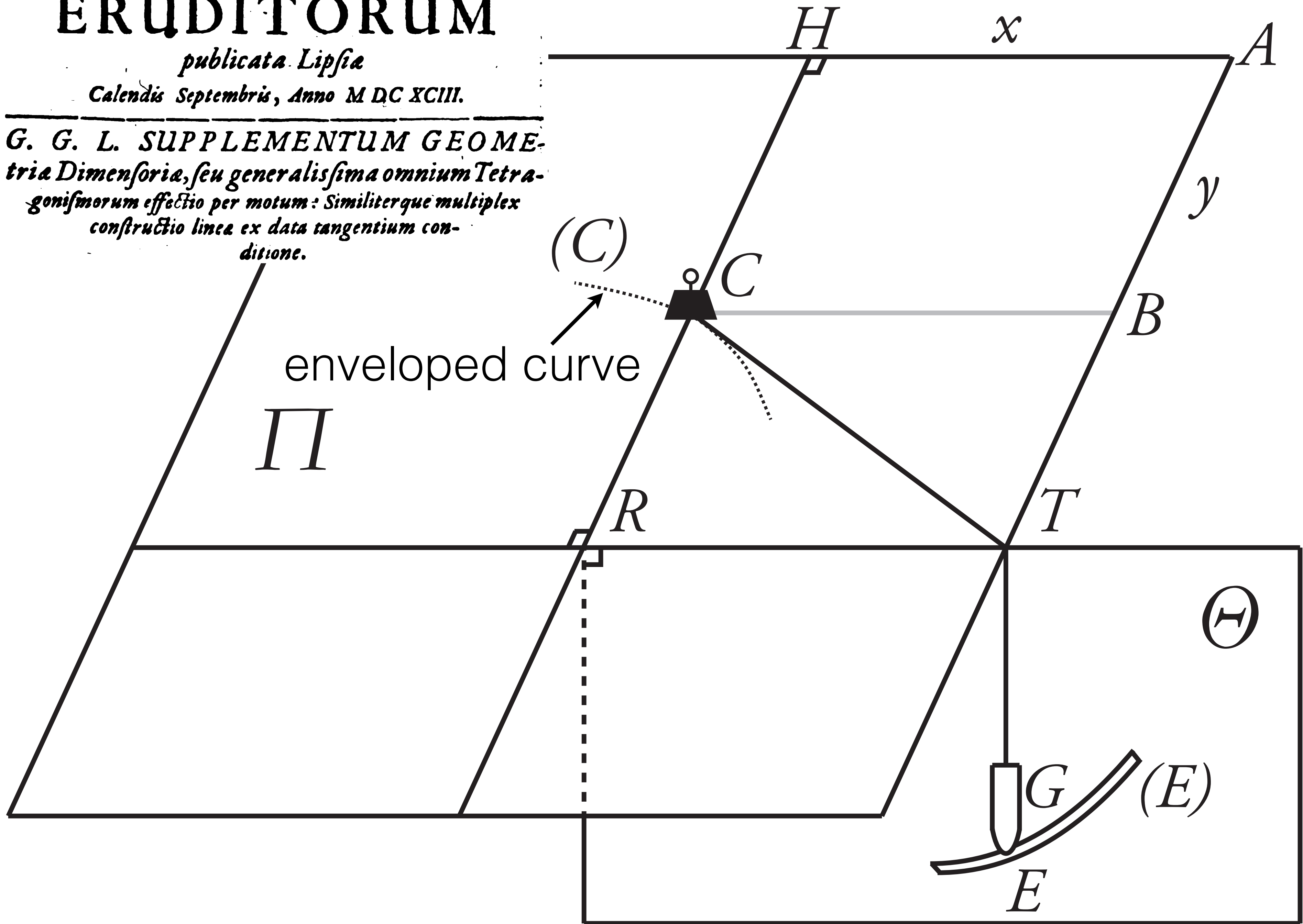
functiones ab ea pendent

ACTA ERUDITORUM

publicata. Lipsia

Calendis Septembris, Anno M DC XCIII.

G. G. L. SUPPLEMENTUM GEOMETRIA Dimensoria, seu generalissima omnium Tetragonismorum effectio per motum: Similiterque multiplex constructio linea ex data tangentium conditione.

MEmini jam a me insinuatam in his Actis, ut rectarum ordinatim sumptarum concursu haftenus noto, ita & concursu curvarum lineas formari. Sed placet rem non parvi ad Geometriam augendam momenti exponere distinctius; nam ne in rectis quidem concurrentibus tota ejus vis fuit perfecta. In genere igitur hoc problema ad communis Geometriae leges revocare hic docebo: *Lineis* (rectis vel curvis) *propositam tangentibus, positione ordinatim datis, invenire propositam*, vel quod eodem redit: *invenire lineam, quae infinitas lineas ordinatim positione datas tangit*. Cujus usus cum latissime pateat, calculum in eam rem peculiarem jamdudum excogitavi, vel potius huc peculiari ratione applicui nostrum Differentialem compendio non contemnendo. Scilicet quemadmodum *Cartesius* loca veterum calculo exprimens aequationes adhibuit, quae cuivis curvae puncto conveniunt, ita nos aequationes hic adhibemus infinites ampliores, quae cuilibet puncto cujuslibet curvae *in serie ordinatim sumptarum curvarum* comprehensae, accommodantur. Itaque x & y abscissa quidem & ordinata, seu *coordinata* esse intelliguntur cujusvis ex dictis curvis, sed speciatim tamen accipiuntur de curva ex ipsarum concursu *formata* seu ipsas tangente; utili quodam *equivocationis characteristica* genere. Coefficientes a, b, c , in aequatione cum ipsis x & y usurpatas, significant quantitates in eadem curva *constantes*, alias quidem *infinitas* (nempe *parametros*) alias vero *extraneas*, quae situm curvae (adeoque verticis axisque) definiunt. Sed comparando curvas seriei inter se, seu transitum de curva in curvam considerando, aliae coefficientes sunt *constantissimae* seu *permanentes*, (quae manent non tantum in una, sed & in omnibus seriei curvis,) aliae sunt *variabiles*. Et quidem ut *seriei curvarum lex* data sit, necesse est unicam tantum in coefficientibus superesse variabilitatem, adeoque si in *primaria* pro omnibus curvis *aquatione* naturam earum communem explicante plures extent variables, necesse est dari alias *aquationes accessorias*, coefficientium variabilium dependentiam inter se exprimentes, quae

314 ACTA ERUDITORUM
sed ipsius per evolutionem generatrix rectarum positione datarum concursu formatur. Certe cum ipsa curva formatur concursu, habetur *determinata*, nec in arbitrio est punctum, per quod transeat; quae distinctio utilis est in hac doctrina.

Sed exemplum calculi dabimus in problemate itidem generali, ad aliquam tamen specialem lineam applicato: *data relatione perpendicularis P C ad proprium ab axe resegmentum AP, invenire lineam C C*. Patet enim datis positione punctis C, nempe centris circulorum, & radiis P C datis magnitudine (ob datam relationem ad AP) dari *ordinatim circulos lineam C C tangentes*, adeoque lineam ipsam circulorum concursu formatam haberi posse, id quod jam verbulo indicaveramus olim in *Actis* 1686 mense Junio p. 300, sub schediasmatis finem. Itaque centro P, radio P C magnitudine dato, describatur circulus C F. Ut ergo methodum paulo ante positam huc applicemus: ex puncto circuli quocunque F agantur normales ad crura anguli recti P A H, seu coordinatae F G, y, & F H, x (quae in casu concursus duorum circulorum incidunt in C B, C L) sit AP, b, & P C, c;

sit ex natura circuli, $xx + yy + bb = 2bx + cc$ aequatio primaria omnibus nostris circulis & cuique cujusque puncto communis. Quoniam autem datur relatio inter AP & P C, dabitur curva E E, cujus ordinata P E aequetur ipsi P C; haec curva ponatur (exempli gratia)

esse parabola, cujus parameter, a, & fiat $ab = \frac{(2)}{c} cc$, quae aequatio secundaria exhibet relationem seu dependentiam inter c & b. Hujus

ope tollendo c, ex aeq. 1, fiet $xx + yy + bb = \frac{(3)}{2bx + ab}$; patet autem in aeq. 1. praeter coordinatas x & y, adesse coefficientes c, b, a; ex quibus c & b sunt in uno circulo constantes, & c quidem est circulo insita, cum ejus radium designet; b est extranea, quippe situm centri designans; ambae variatis circulis sunt variables, sed a est constantissima sive permanens, cum non unius tantum circuli omnibus punctis, sed & pro omnibus circulis nostris in aequatione maneat eadem. Reducta jam aequatio 3 ad unam coefficientem variabilem b, differentietur, secundum b (solum in ea differentialem) & fiet $2 b db =$

$x x db + a db$, seu (evanescente db) sit $b = \frac{(4)}{x + a} x + a$; 2 (quicacul-

ACTA ERUDITORUM
tum ope omnes variables ex aequatione primaria tolli possint praeter unam. Ceterum pro concursu duarum linearum proximarum, sua interfectione punctum curvae quaesitae (quam & tangere intelliguntur,) determinantium, manifestum est, concurrentes quidem, adeoque lineam ex concursu *formatam* tangentes, esse geminas; interfectionis autem seu concursus punctum esse unicam, adeoque & ordinatam ei respondentem unicam esse; cum alioqui in investigatione solita linearum propositam tangentium, rectarum vel curvarum (velut circulorum, parabolarum &c.) ex data curvae ordinatis quaerendarum, ordinatae *geminae*, tangentes *unicae* concipiuntur. Itaque quoad praesentem calculum, quo ipsae ex tangentibus rectis vel curvis positione datis investigantur ordinatae (contra quam in communi) manent coordinatae x & y in hoc transitu (a proximo ad proximum) invariatae, adeoque sunt indifferentiales; at coefficientes, (quae in communi calculo indifferentiales censentur, quia constantes,) quatenus hic variabiles sunt, differentiantur. Notabile est autem, si omnes infinitae coefficientes sint permanentes, curvaeque adeo ordinatim concurrentes sint congruae inter se; perinde fore, ac si intelligantur esse vestigia ejusdem lineae mota; curvaeque earum concursu formata lineam motam perpetuo durante motu tanget. Unde in hoc casu oritur connexio quaedam cum generatione *trochoëidis*; nam & basis, super qua volvitur generatrix trochoëidis, generatricem durante motu tangit.

Calculus autem ita instituetur: assumatur aliquis angulus rectus fixus, cujus crura utcumque producta constituere intelligantur duos axes relationis curvarum, seu axem cum axe conjugato; in quos demissa normales ex puncto curvae quocunque erunt ordinata, x, & ordinata conjugata seu abscissa, y; uno verbo: *coordinatae, x & y*; quarum relationem ex datis quaerendo habebitur *aquatio*, (1) quam paulo ante appellavimus *primariam*, cum sit cuilibet cujuslibet curvarum ordinatim sumptarum puncto communis. Quod si aequationi 1, insunt plures coefficientes variables, ut b, c, dabitur earum dependentia per *secundariam* aequationem, (2) unam vel plures; atque ita ex aeq. 1 tollendo coefficientes variables, praeter unam b prodibit aeq. (3) Hanc aequationem differentiendo, ut prodeat aeq. (4) cum in ea sola affutura sit differentialis ipsius b, evanescet differentialis,

315 MENS. JUL. A. M DC XCIV.
lus in casu unius differentialis in effectu coincidit cum methodo veteris de maximis & minimis a *Fermatio* proposita, ab *Huydenio* promota, sed quae tantum est corollarium nostrae.) Jam ope aeq. 4. tollendo

residuum coefficientem variabilem b, ex aeq. 3 fiet $ax + a a = \frac{(5)}{4} yy$, quae est aequatio ad curvam c c quaesitam. Idque indicio est eam esse parabolam, ipsi datae A E congruentem, sed paulo tantum aliter sitam; continuata enim C C vertice suo V incidit in axem AP, sed supra datae A E verticem A, ita ut distantia verticum A V sit communis lateris recti pars quarta. Si alteram calculandi rationem malis, per plures differentiales; resumt aequationes 1 & 2 differentientur, & ex 1 fiet $b db = \frac{(3)}{2} db + c dc$, sed ex 2 fiet $a db = \frac{(4)}{2} c dc$, quarum (3 & 4.) ope tollendo dc, evanescet simul & db, & fiet $b = \frac{(5)}{x + a} x + a$; 2 ut paulo ante. Unde jam per 1, 2, 5 tollendo c & b coefficientes variables; prodibit $ax + a a = \frac{(6)}{4} yy$ pro aequatione lineae quaesitae, ut ante.

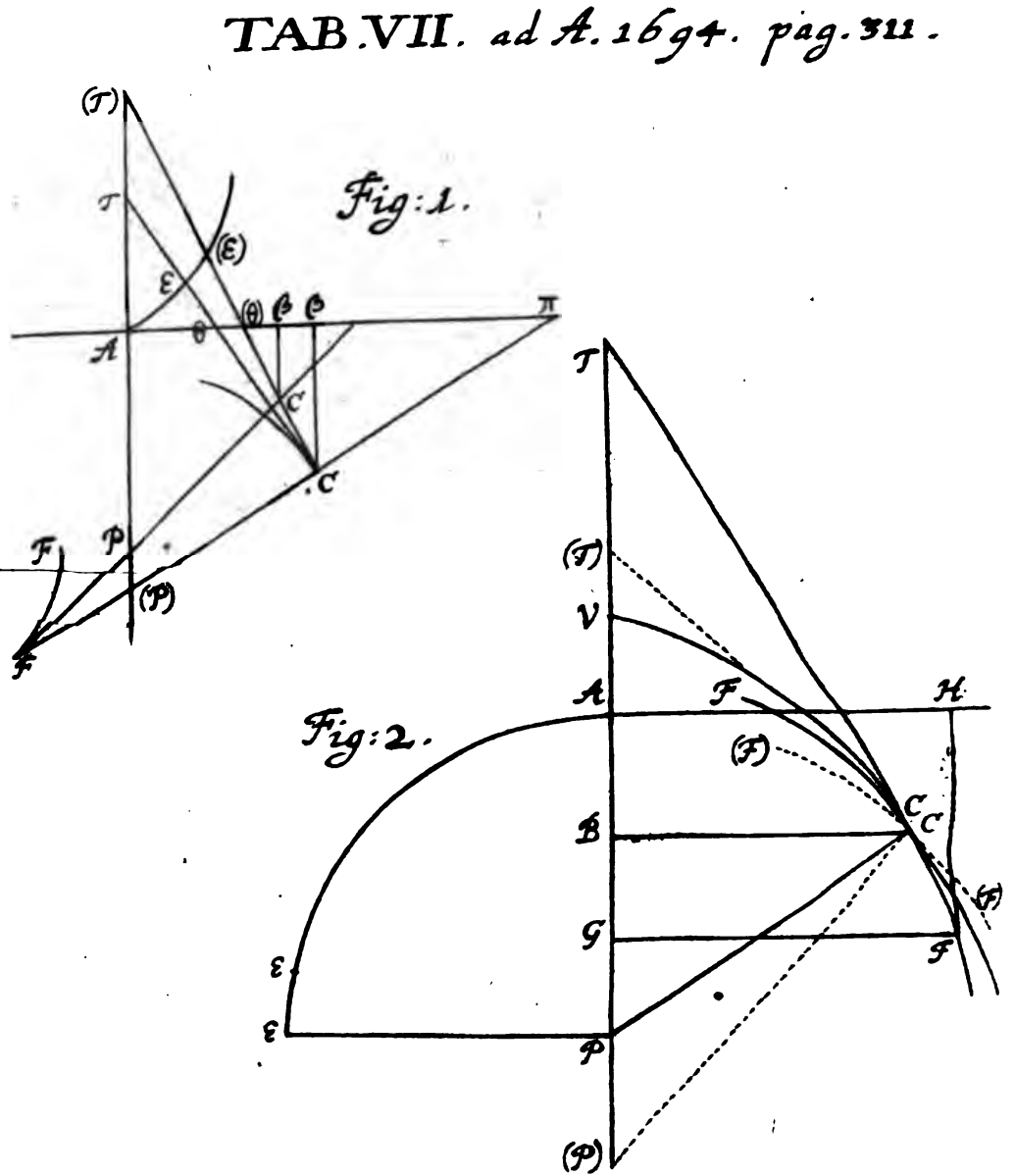
Atque ita docuimus data relatione perpendicularis P C ad proprium ex axe resegmentum AP exhibere lineam C C, quia ordinatim dantur circuli lineam tangentes. Sed data relatione rectae tangentiae T C ad proprium ex axe resegmentum AT (seu circulis normalibus ad lineam ordinatim datis) invenire lineam, C C; alterius est methodi, & constructione *trajectoria* talis linea haberi potest, a nobis in his *Actis* Sept. anni superioris mense explicata. Hujus autem praesentis methodi nostrae maximus praeterea est usus ad complura alia problemata Geometriae superioris, aut etiam ad mechanica vel physica applicata. Cum enim id agitur, ut figura formetur, in quovis puncto datae suae lineae terminantis praestans aliquid desideratum, per sepe consequimur quaesitam formando ipsam concursu linearum, quarum quavis in aliquo puncto satisfaciit, ipsomet se puncto concursus. Hac ratione jam olim in schediasmate de *Lineis Opticis* inveni modum lineas exhibendi, quae radios ordinatim positione datos, seu a datae figurae speculo venientes, reddant convergentes, aut divergentes, aut parallelos. Formatur enim talis linea ellipsium concursu, si radii debeant fieri convergentes; eademque methodus valet, si reddenda sint parallela aut divergentes.

316 MENS. JUL. A. M DC XCIV.
adeoque habemus aeq. 4. ordinariam, cujus ope ex aeq. 3 tollendo variabilem res suam b, habebitur aequatio, (5) in qua praeter x & y tantum supererunt coefficientes invariables (ut a) quae erit *aquatio* ad curvam quaesitam concursu seriei linearum formatam, adeoque *ad seriei linearum tangentem communem*. Sed & aliter institui potest calculus, prout facilitas invitabit, non tollendo statim variables, sed servando. Nempe datis aeq. (1) primaria, & aeq. (2) secundaria (una vel pluribus pro explicanda dependentia coefficientium variabilium inservituris) differentientur aeq. 1, ut prodeat (3), & aeq. 2, ut prodeat (4) (una vel plures, si pro aeq. 2 affuerint plures.) Ita habebimus plures quantitates differentiales, sed tamen habebimus & aequationes sufficientes ad eas tollendas; & quidem modo tolli possint differentiales quantitates usque ad unam; etiam residua ista evanescet per se, & sic prodibit aeq. (5) ordinaria, seu carens quantitate differentiali; quam conjungendo cum aeq. 1 & 2 tolli poterunt variables omnes, & prodibit aeq. (6) naturam exprimens curvae quaesitae, linearum concursu formatae, quae erit eadem cum aeq. 5 calculi prioris.

Hac jam methodo solvi possunt innumera problemata sublimioris Geometriae, haftenus non habita in potestate, pertinentiaque ad angentium conversam; ex quibus nonnulla in specimen indicabo, magnae utique generalitatis. Veluti: data relatione inter AT & A O resegmenta axium per curvae tangentem C T facta, invenire curvam C C; nam rectae curvam tangentes ordinatim positione dantur, adeoque & curva quaesita, quippe quae earum concursu formatur. Vel si dato puncto axis T, detur lineae datae E E punctum E, sic ut juncta T E, si opus producta, quaesitam curvam C C tangat, patet ex dictis curvam C C praescripta hic methodo haberi. Similiter data relatione inter AP & A Π, resegmenta axium facta per curvae perpendicularem P C, licet invenire curvam C C: nam ob rectas P Π ordinatim positione datas, etiam datur linea FF formata per earum concursum; hujus vero evolutione describetur curva C C quaesita. Unde hic quidem infinitae curvae satisfaciens dari possunt, omnes scilicet *parallelae* inter se, quae ejusdem lineae evolutione *condescribuntur*; & data relatione inter AP & A Π dari potest *curva quaesita* non tantum satisfaciens, sed & *transiens per punctum datum*. Interim hoc casu curva C C non semper est ordinaria, quoniam scilicet non ipsamet,

317 ACTA ERUDITORUM
P. S.

Solutionem suam Problematis Bernoulliani mense nupero *Majo* una cum objectione Anonymi Actis Eruditorum insertam, Dn. Marchio Hospitalius Amor defendere non distulit, ostenditque, ut intellexi, Anonymum, si calculum suum ad finem perduxisset, ipsummet solutionis datae successum fuisse deprehensurum. Ceterum Anonymus ille aliam solutionem non dedit, neque id secundum Analysis vulgaris facile praestari potest. Nostra autem nova, adeoque & Dn. Marchionis ac Dominorum Bernoulliorum Methodus, non hoc tantum, sed & quemadmodum jam mense Julio p. 313. in Actis anni superioris est admonitum, innumera familia solvit, sive absolute pro re nata, sive per quadraturas. Et generale Problema sic concipi potest: *Data ratione inter duas Functiones invenire Lineam*. Data ratio intelligitur, quae est inter duas datas, velut m & n. *Functionem* voco portionem rectae, quae ductis ope sola puncti fixi & puncti curvae cum curvilinea sua dati rectis, abscinditur. Tales sunt: Abscissa A B vel A β; ordinata B C vel β C; tangens C T vel C θ; perpendicularis C p vel C π; subtangentialis B T vel θ β; subperpendicularis B P vel β π; per tangentem resecta A T vel A θ; per perpendicularem resecta A P vel A π; cor-resecta P T vel π θ; radius osculi seu curvadinis C F; & aliae innumerae.

Leibniz's 1694 paper on envelope rule:
• Rule thoroughly explained with formulas, figures and examples.

MEmini jam a me insinuatam in his Actis, ut rectarum ordinatim sumptarum concursu haecenus noto, ita & concursu curvarum lineas formari. Sed placet rem non parvi ad Geometriam augendam momenti exponere distinctius; nam ne in rectis quidem concurrentibus tota ejus vis fuit perfecta. In genere igitur hoc problema ad communis Geometriae leges revocare hic docebo: *Lineis* (rectis vel curvis) *propositam tangentibus, positione ordinatim datis, invenire propositam*, vel quod eodem redit: *invenire lineam, quae infinitas lineas ordinatim positione datas tangit*. Cujus usus cum latissime pateat, calculum in eam rem peculiarem jamdudum excogitavi, vel potius huc peculiari ratione applicui nostrum Differentialem compendio non contemnendo. Scilicet quemadmodum *Cartesius* loca veterum calculo exprimens aequationes adhibuit, quae cuivis curvae puncto conveniunt, ita nos aequationes hic adhibemus infinites ampliores, quae cuilibet puncto cujuslibet curvae in serie ordinatim sumptarum curvarum comprehensae, accommodantur. Itaque x & y abscissa quidem & ordinata, seu *coordinata* esse intelliguntur cujusvis ex dictis curvis, sed speciatim tamen accipiuntur de curva ex ipsarum concursu formata seu ipsas tangente; utili quodam *equivocationis charactere* genere. Coefficientes a, b, c , in aequatione cum ipsis x & y usurpatas, significant quantitates in eadem curva constantes, alias quidem *infinitas* (nempe *parametros*) alias vero *extraneas*, quae situm curvae (adeoque verticis axisque) definiunt. Sed comparando curvas seriei inter se, seu transitum de curva in curvam considerando, aliae coefficientes sunt *constantissimae* seu *permanentes*, (quae manent non tantum in una, sed & in omnibus seriei curvis,) aliae sunt *variabiles*. Et quidem ut *seriei curvarum lex* data sit, necesse est unicam tantum in coefficientibus superesse variabilitatem, adeoque si in *primaria* pro omnibus curvis *aquatione* naturam earum communem explicante plures extent variables, necesse est dari alias *aquationes accessorias*, coefficientium variabilium dependentiam inter se exprimentes, quae

314 ACTA ERUDITORUM
 sed ipsius per evolutionem generatrix rectarum positione datarum concursu formatur. Certe cum ipsa curva formatur concursu, habetur *determinata*, nec in arbitrio est punctum, per quod transeat; quae distinctio utilis est in hac doctrina.

Sed exemplum calculi dabimus in problemate itidem generali, ad aliquam tamen specialem lineam applicato: *data relatione perpendicularis P C ad proprium ab axe resegmentum AP, invenire lineam C C*. Patet enim datis positione punctis C, nempe centris circulorum, & radiis P C datis magnitudine (ob datam relationem ad AP) dari ordinatim circulos lineam C C tangentes, adeoque lineam ipsam circulorum concursu formatam haberi posse, id quod jam verbulo indicaveramus olim in *Actis* 1686 mense Junio p. 300, sub schediasmatis finem. Itaque centro P, radio P C magnitudine dato, describatur circulus C F. Ut ergo methodum paulo ante positam huc applicemus: ex puncto circuli quocunque F agantur normales ad crura anguli recti P A H, seu coordinatae F G, y, & F H, x (quae in casu concursus duorum circulorum incidunt in C B, C L) sit AP, b, & P C, c;

sit ex natura circuli, $xx + yy + bb = 2bx + cc$ aequatio primaria omnibus nostris circulis & cuique cujusque puncto communis. Quoniam autem datur relatio inter AP & P C, dabitur curva B E, cujus ordinata P E aequetur ipsi P C; haec curva ponatur (exempli gratia)

esse parabola, cujus parameter, a, & fiat $ab = \frac{(1)}{2} cc$, quae aequatio secundaria exhibet relationem seu dependentiam inter c & b. Hujus

ope tollendo c, ex aeq. 1, fiet $xx + yy + yy + bb = 2bx + ab$; patet autem in aeq. 1. praeter coordinatas x & y, adesse coefficientes c, b, a; ex quibus c & b sunt in uno circulo constantes, & c quidem est circulo insita, cum ejus radium designet; b est extranea, quippe situm centri designans; ambae variatis circulis sunt variables, sed a est constantissima sive permanens, cum non unius tantum circuli omnibus punctis, sed & pro omnibus circulis nostris in aequatione maneat eadem. Reducta jam aequatio 3 ad unam coefficientem variabilem b, differentietur, secundum b (solum in ea differentialem) & fiet $2 b db =$

$x x db + a db$, seu (evanescente db) sit $b = \frac{(4)}{2} x + a$; 2 (quicalcu-

ACTA ERUDITORUM
 rum ope omnes variables ex aequatione primaria tolli possint praeter unam. Ceterum pro concursu duarum linearum proximarum, sua interfectione punctum curvae quaesita (quam & tangere intelliguntur,) determinantium, manifestum est, concurrentes quidem, adeoque lineam ex concursu formatam tangentes, esse geminas; interfectionis autem seu concursus punctum esse unicam, adeoque & ordinatam ei respondentem unicam esse; cum alioqui in investigatione solita linearum propositam tangentium, rectarum vel curvarum (velut circulorum, parabolarum &c.) ex data curvae ordinatis quaerendarum, ordinatae geminae, tangentes unica concipiuntur. Itaque quoad praesentem calculum, quo ipsae ex tangentibus rectis vel curvis positione datis investigantur ordinatae (contra quam in communi) manent coordinatae x & y in hoc transitu (a proximo ad proximum) invariatae, adeoque sunt indifferentiales; at coefficientes, (quae in communi calculo indifferentiales censentur, quia constantes,) quatenus hic variables sunt, differentiantur. Notabile est autem, si omnes infinitae coefficientes sint permanentes, curvaeque adeo ordinatim concurrentes sint congruae inter se; perinde fore, ac si intelligantur esse vestigia ejusdem lineae mota; curvaeque earum concursu formata lineam motam perpetuo durante motu tanget. Unde in hoc casu oritur connexio quaedam cum generatione trochoëidis; nam & basis, super qua volvitur generatrix trochoëidis, generatricem durante motu tangit.

Calculus autem ita instituetur: assumatur aliquis angulus rectus fixus, cujus crura utcumque producta constituere intelligantur duos axes relationis curvarum, seu axem cum axe conjugato; in quos demissae normales ex puncto curvae quocunque erunt ordinatae, x, & ordinata conjugata seu abscissa, y; uno verbo: *coordinatae, x & y*; quarum relationem ex datis quaerendo habebitur aequatio, (1) quam paulo ante appellavimus *primariam*, cum sit cuilibet cujuslibet curvarum ordinatim sumptarum puncto communis. Quod si aequationi 1, insunt plures coefficientes variables, ut b, c, dabitur earum dependentia per *secundariam* aequationem, (2) unam vel plures; atque ita ex aeq. 1 tollendo coefficientes variables, praeter unam b prodibit aeq. (3) Hanc aequationem differentiendo, ut prodeat aeq. (4) cum in ea sola affutura sit differentialis ipsius b, evanescet differentialis,

315 MENS. JUL. A. M DC XCIV.
 lus in casu unius differentialis in effectu coincidit cum methodo veteris de maximis & minimis a *Fermatio* proposita, ab *Huydenio* promota, sed quae tantum est corollarium nostrae.) Jam ope aeq. 4. tollendae

residuum coefficiente variabilem b, ex aeq. 3 fiet $xx + aa = 4 \frac{(5)}{2} yy$, quae est aequatio ad curvam c c quaesitam. Idque indicio est eam esse parabolam, ipsi datae A E congruentem, sed paulo tantum aliter sitam; continuata enim C C vertice suo V incidit in axem AP, sed supra datae A E verticem A, ita ut distantia verticum A V sit communis lateris recti pars quarta. Si alteram calculandi rationem malis, per plures differentiales; resumt aequationes 1 & 2 differentientur, & ex 1 fiet $b db = \frac{(3)}{2} db + c dc$, sed ex 2 fiet $a db = \frac{(4)}{2} c dc$, quarum (3 & 4.) ope tollendo dc, evanescet simul & db, & fiet $b = \frac{(5)}{2} x + a$; 2 ut paulo ante. Unde jam per 1, 2, 5 tollendo c & b coefficientes variables; prodibit $xx + aa = 4 \frac{(6)}{2} yy$ pro aequatione lineae quaesitae, ut ante.

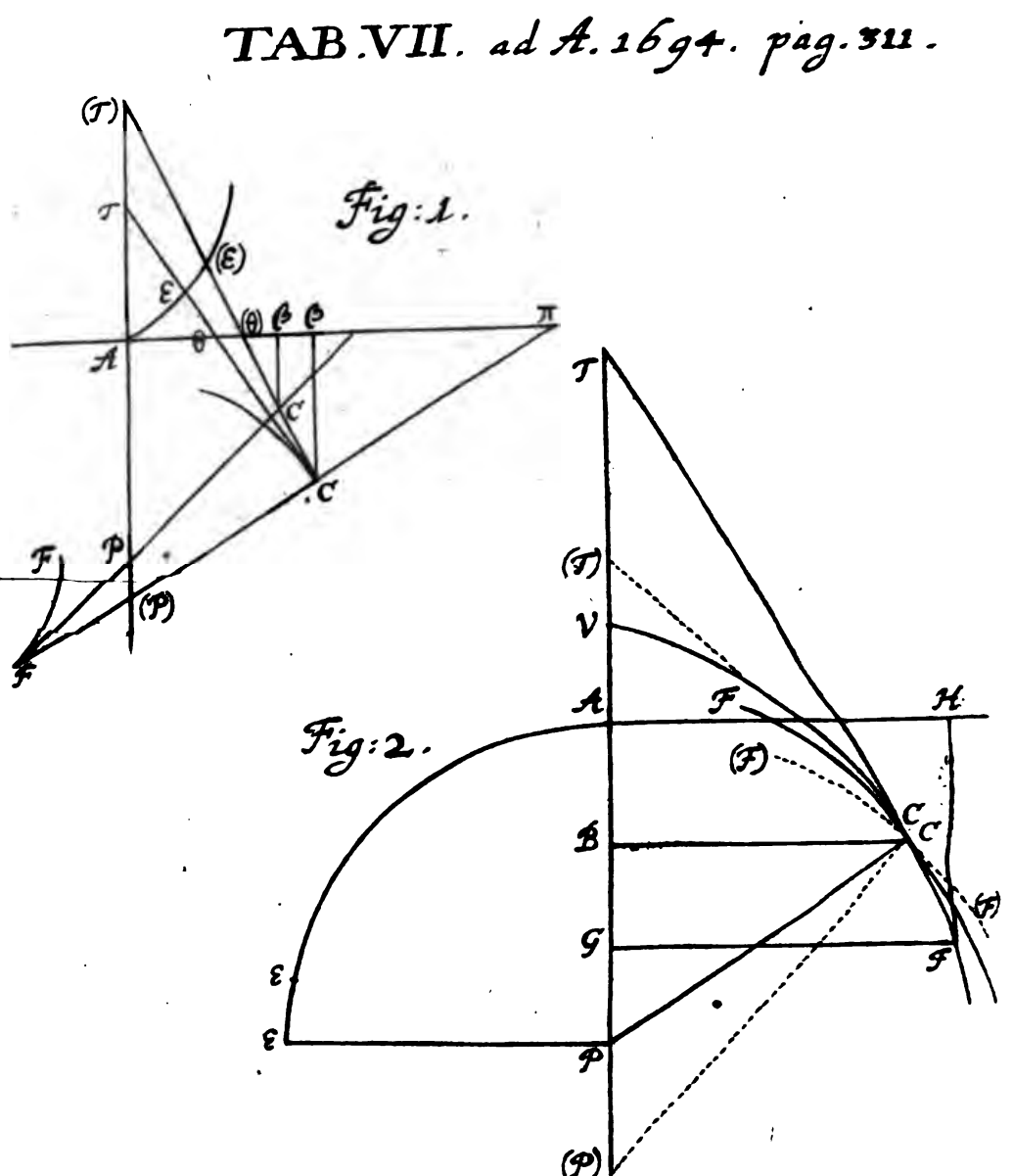
Atque ita docuimus data relatione perpendicularis P C ad proprium ex axe resegmentum AP exhibere lineam C C, quia ordinatim dantur circuli lineam tangentes. Sed data relatione rectae tangentia T C ad proprium ex axe resegmentum AT (seu circuli normalibus ad lineam ordinatim datis) invenire lineam, C C; alterius est methodi, & constructione trochoëidis talis linea haberi potest, a nobis in his *Actis* Sept. anni superioris mense explicata. Hujus autem praesentis methodi nostrae maximus praeterea est usus ad complura alia problemata Geometriae superioris, aut etiam ad mechanica vel physica applicata. Cum enim id agitur, ut figura formetur, in quovis puncto datae suae lineae terminantis praestans aliquid desideratum, per sepe consequimur quaesitam formando ipsam concursu linearum, quarum quavis in aliquo puncto satisfaciit, ipsomet se puncto concursus. Hac ratione jam olim in schediasmate de *Lineis Opticis* inveni modum lineas exhibendi, quae radios ordinatim positione datos, seu a datae figurae speculo venientes, reddant convergentes, aut divergentes, aut parallelos. Formatur enim talis linea ellipsium concursu, si radii debeant fieri convergentes; eademque methodus valet, si reddenda sunt parallela aut divergentes.

316 MENS. JUL. A. M DC XCIV.
 adeoque habemus aeq. 4. ordinariam, cujus ope ex aeq. 3 tollendo variabilem res quae b, habebitur aequatio, (5) in qua praeter x & y tantum supererunt coefficientes invariables (ut a) quae erit aequatio ad curvam quaesitam concursu seriei linearum formatam, adeoque ad *seriei linearum tangentem communem*. Sed & aliter institui potest calculus, prout facilitas invitabit, non tollendo statim variables, sed servando. Nempe datis aeq. (1) primaria, & aeq. (2) secundaria (una vel pluribus pro explicanda dependentia coefficientium variabilium inservituris) differentientur aeq. 1, ut prodeat (3), & aeq. 2, ut prodeat (4) (una vel plures, si pro aeq. 2 affuerint plures.) Ita habebimus plures quantitates differentiales, sed tamen habebimus & aequationes sufficientes ad eas tollendas; & quidem modo tolli possint differentiales quantitates usque ad unam; etiam residua ista evanescet per se, & sic prodibit aeq. (5) ordinaria, seu carens quantitate differentiali; quam conjungendo cum aeq. 1 & 2 tolli poterunt variables omnes, & prodibit aeq. (6) naturam exprimens curvae quaesitae, linearum concursu formatae, quae erit eadem cum aeq. 5 calculi prioris.

Hac jam methodo solvi possunt innumera problemata sublimioris Geometriae, haecenus non habita in potestate, pertinentiaque ad tangentium conversam; ex quibus nonnulla in speciem indicabo, magnae utique generalitatis. Veluti: data relatione inter AT & A O resegmenta axium per curvae tangentem C T facta, invenire curvam C C; nam rectae curvam tangentes ordinatim positione dantur, adeoque & curva quaesita, quippe quae earum concursu formatur. Vel si dato puncto axis T, detur linea datae E E punctum E, sic ut juncta T E, si opus producta, quaesitam curvam C C tangat, patet ex dictis curvam C C praescripta hic methodo haberi. Similiter data relatione inter AP & A P, resegmenta axium facta per curvae perpendicularitatem P C, licet invenire curvam C C: nam ob rectas P P ordinatim positione datas, etiam datur linea F F formata per earum concursum; hujus vero evolutione describetur curva C C quaesita. Unde hic quidem infinitae curvae satisfaciens dari possunt, omnes scilicet *parallelae* inter se, quae ejusdem lineae evolutione *condescribuntur*; & data relatione inter AP & A P dari potest curva quaesita non tantum satisfaciens, sed & *transiens per punctum datum*. Interim hoc casu curva C C non semper est ordinaria, quoniam scilicet non ipsamet,

317 ACTA ERUDITORUM
 P. S.

Solutionem suam Problematis Bernoulliani mense nupero Maio una cum objectione Anonymi Actis Eruditorum insertam, Dn. Marchio Hospitalius Amor defendere non distulit, ostenditque, ut intellexi, Anonymum, si calculum suum ad finem perduxisset, ipsummet solutionis datae successum fuisse deprehensurum. Ceterum Anonymus ille aliam solutionem non dedit, neque id secundum Analysis vulgaris facile praestari potest. Nostra autem nova, adeoque & Dn. Marchionis ac Dominorum Bernoulliorum Methodus, non hoc tantum, sed & quemadmodum jam mense Julio p. 313. in Actis anni superioris est admonitum, innumera familia solvit, sive absolute pro re nata, sive per quadraturas. Et generale Problema sic concipi potest: *Data relatione inter duas Functiones invenire Lineam*. Data ratio intelligitur, quae est inter duas datas, velut m & n. *Functionem* voco portionem rectae, quae ductis ope sola puncti fixi & puncti curvae cum curvilinea sua dati rectis, abscinditur. Tales sunt: Abscissa A B vel A β; ordinata B C vel β C; tangens C T vel C θ; perpendicularis C p vel C π; subtangentialis B T vel θ θ; subperpendicularis B P vel β π; per tangentem resecta A T vel A θ; per perpendicularem resecta AP vel A π; cor-resecta P T vel π θ; radius osculi seu curvilinearis C F; & aliae innumerae.

Leibniz's 1694 paper on envelope rule:

- Rule thoroughly explained with formulas, figures and examples.
- "New", "of no little importance":

**NOVA
 Applicatio**

non parvi ad Geometriam augendam
 momenti

MEmini jam a me insinuatam in his Actis, ut rectarum ordinatum sumptarum concursu haftenus noto, ita & concursu curvarum lineas formari. Sed placet rem non parvi ad Geometriam augendam momenti exponere distinctius; nam ne in rectis quidem concurrentibus tota ejus vis fuit perfecta. In genere igitur hoc problema ad communis Geometriae leges revocare hic docebo: *Lineis* (rectis vel curvis) *propositam tangentibus, positione ordinatum datis, invenire propositam*, vel quod eodem redit: *invenire lineam, quae infinitas lineas ordinatum positione datas tangit*. Cujus usus cum latissime pateat, calculum in eam rem peculiarem jamdudum excogitavi, vel potius huc peculiari ratione applicui nostrum Differentialem compendio non contemnendo. Scilicet quemadmodum *Cartesius* loca veterum calculo exprimens aequationes adhibuit, quae cuivis curvae puncto conveniunt, ita nos aequationes hic adhibemus infinites ampliores, quae cuilibet puncto cujuslibet curvae in serie ordinatum summarum curvarum comprehensae, accommodantur. Itaque x & y abscissa quidem & ordinata, seu *coordinata* esse intelliguntur cujusvis ex dictis curvis, sed speciatim tamen accipiuntur de curva ex ipsarum concursu formata seu ipsas tangente; utili quodam *equivocationis characteristica* genere. Coefficientes a, b, c , in aequatione cum ipsis x & y usurpatas, significant quantitates in eadem curva constantes, alias quidem *infinitas* (nempe *parametros*) alias vero *extraneas*, quae situm curvae (adeoque verticis axisque) definiunt. Sed comparando curvas seriei inter se, seu transitum de curva in curvam considerando, aliae coefficientes sunt *constantissimae* seu *permanentes*, (quae manent non tantum in una, sed & in omnibus seriei curvis,) aliae sunt *variabiles*. Et quidem ut *seriei curvarum lex* data sit, necesse est unicam tantum in coefficientibus superesse variabilitatem, adeoque si in *primaria* pro omnibus curvis *aquatione* naturam earum communem explicante plures extent variables, necesse est dari alias *aquationes accessorias*, coefficientium variabilium dependentiam inter se exprimentes, quarum

314 **ACTA ERUDITORUM**
 sed ipsius per evolutionem generatrix rectarum positione datarum concursu formatur. Certe cum ipsa curva formatur concursu, habetur *determinata*, nec in arbitrio est punctum, per quod transeat; quae distinctio utilis est in hac doctrina.

Sed exemplum calculi dabimus in problemate itidem generali, ad aliquam tamen specialem lineam applicato: *data relatione perpendicularis P C ad proprium ab axe resegmentum AP, invenire lineam C C*. Patet enim datis positione punctis C, nempe centris circulorum, & radiis P C datis magnitudine (ob datam relationem ad AP) dari ordinatum circulos lineam C C tangentes, adeoque lineam ipsam circulorum concursu formatam haberi posse, id quod jam verbulo indicaveramus olim in *Actis* 1686 mense Junio p. 300, sub schediasmatis finem. Itaque centro P, radio P C magnitudine dato, describatur circulus C F. Ut ergo methodum paulo ante positam huc applicemus: ex puncto circuli quocunque F agantur normales ad crura anguli recti P A H, seu coordinatae F G, y , & F H, x (quae in casu concursus duorum circulorum incidunt in C B, C L) sit AP, b , & P C, c ;

sit ex natura circuli, $xx + yy + bb = 2bx + cc$ aequatio primaria omnibus nostris circulis & cuique cujusque puncto communis. Quoniam autem datur relatio inter AP & P C, dabitur curva B E, cujus ordinata P E aequetur ipsi P C; haec curva ponatur (exempli gratia)

esse parabola, cujus parameter, a , & fiat $ab = \frac{(1)}{2} cc$, quae aequatio secundaria exhibet relationem seu dependentiam inter c & b . Hujus

ope tollendo c , ex aeq. 1, fiet $xx + yy + yy + bb = 2bx + ab$; patet autem in aeq. 1. praeter coordinatas x & y , adesse coefficientes c, b, a ; ex quibus c & b sunt in uno circulo constantes, & c quidem est circulo insita, cum ejus radium designet; b est extranea, quippe situm centri designans; ambae variatae circulis sunt variables, sed a est constantissima sive permanens, cum non unius tantum circuli omnibus punctis, sed & pro omnibus circulis nostris in aequatione maneat eadem. Reducta jam aequatio 3 ad unam coefficientem variabilem b , differentietur, secundum b (solum in ea differentialem) & fiet $2 b db = xx db + a db$, seu (evanescente db) sit $b = \frac{(4)}{2} x + a$; 2 (quicalcu-

ACTA ERUDITORUM
 rum ope omnes variables ex aequatione primaria tolli possint praeter unam. Ceterum pro concursu duarum linearum proximarum, sua interfectione punctum curvae quaesita (quam & tangere intelliguntur,) determinantium, manifestum est, concurrentes quidem, adeoque lineam ex concursu formatam tangentes, esse geminas; interfectionis autem seu concursus punctum esse unicam, adeoque & ordinatam ei respondentem unicam esse; cum alioqui in investigatione solita linearum propositam tangentium, rectarum vel curvarum (velut circulorum, parabolarum &c.) ex data curvae ordinatis quaerendarum, ordinatae *geminae*, tangentes *unicae* concipiuntur. Itaque quoad praesentem calculum, quo ipsae ex tangentibus rectis vel curvis positione datis investigantur ordinatae (contra quam in communi) manent coordinatae x & y in hoc transitu (a proximo ad proximum) invariatae, adeoque sunt indifferentiales; at coefficientes, (quae in communi calculo indifferentiales censentur, quia constantes,) quatenus hic variables sunt, differentiantur. Notabile est autem, si omnes infinitae coefficientes sint permanentes, curvaeque adeo ordinatim concurrentes sint congruae inter se; perinde fore, ac si intelligantur esse vestigia ejusdem lineae mota; curvaeque earum concursu formata lineam motam perpetuo durante motu tangit. Unde in hoc casu oritur connexio quaedam cum generatione *trochoëidis*; nam & basis, super qua volvitur generatrix trochoëidis, generatricem durante motu tangit.

Calculus autem ita instituetur: assumatur aliquis angulus rectus fixus, cujus crura utcumque producta constituere intelligantur duos axes relationis curvarum, seu axem cum axe conjugato; in quos demissa normales ex puncto curvae quocunque erunt ordinata, x , & ordinata conjugata seu abscissa, y ; uno verbo: *coordinatae*, x & y ; quarum relationem ex datis quaerendo habebitur aequatio, (1) quam paulo ante appellavimus *primariam*, cum sit cuilibet cujuslibet curvarum ordinatum summarum puncto communis. Quod si aequationi 1, insunt plures coefficientes variables, ut b, c , dabitur earum dependentia per *secundariam* aequationem, (2) unam vel plures; atque ita ex aeq. 1 tollendo coefficientes variables, praeter unam b prodibit aeq. (3) Hanc aequationem differentiendo, ut prodeat aeq. (4) cum in ea sola affutura sit differentialis ipsius b , evanescet differentialis,

315 **MENS. JUL. A. M DC XCIV.**
 lus in casu unius differentialis in effectu coincidit cum methodo veteris de maximis & minimis a *Fermatio* proposita, ab *Huydenio* promota, sed quae tantum est corollarium nostrae. Jam ope aeq. 4. tollendae residuam coefficientem variabilem b , ex aeq. 3 fiet $xx + aa = 4 \frac{(5)}{2} yy$, quae est aequatio ad curvam cc quaesitam. Idque indicio est eam esse parabolam, ipsi datae A E congruentem, sed paulo tantum aliter sitam; continuata enim C C vertice suo V incidit in axem AP, sed supra datae A E verticem A, ita ut distantia verticum A V sit communis lateris recti pars quarta. Si alteram calculandi rationem malis, per plures differentiales; resumt aequationes 1 & 2 differentientur, & ex 1 fiet $b db = \frac{(3)}{2} db + c dc$, sed ex 2 fiet $a db = \frac{(4)}{2} c dc$, quarum (3 & 4.) ope tollendo dc , evanescet simul & db , & fiet $b = \frac{(5)}{2} x + a$; 2 ut paulo ante. Unde jam per 1, 2, 5 tollendo c & b coefficientes variables; prodibit $xx + aa = 4 \frac{(6)}{2} yy$ pro aequatione lineae quaesitae, ut ante.

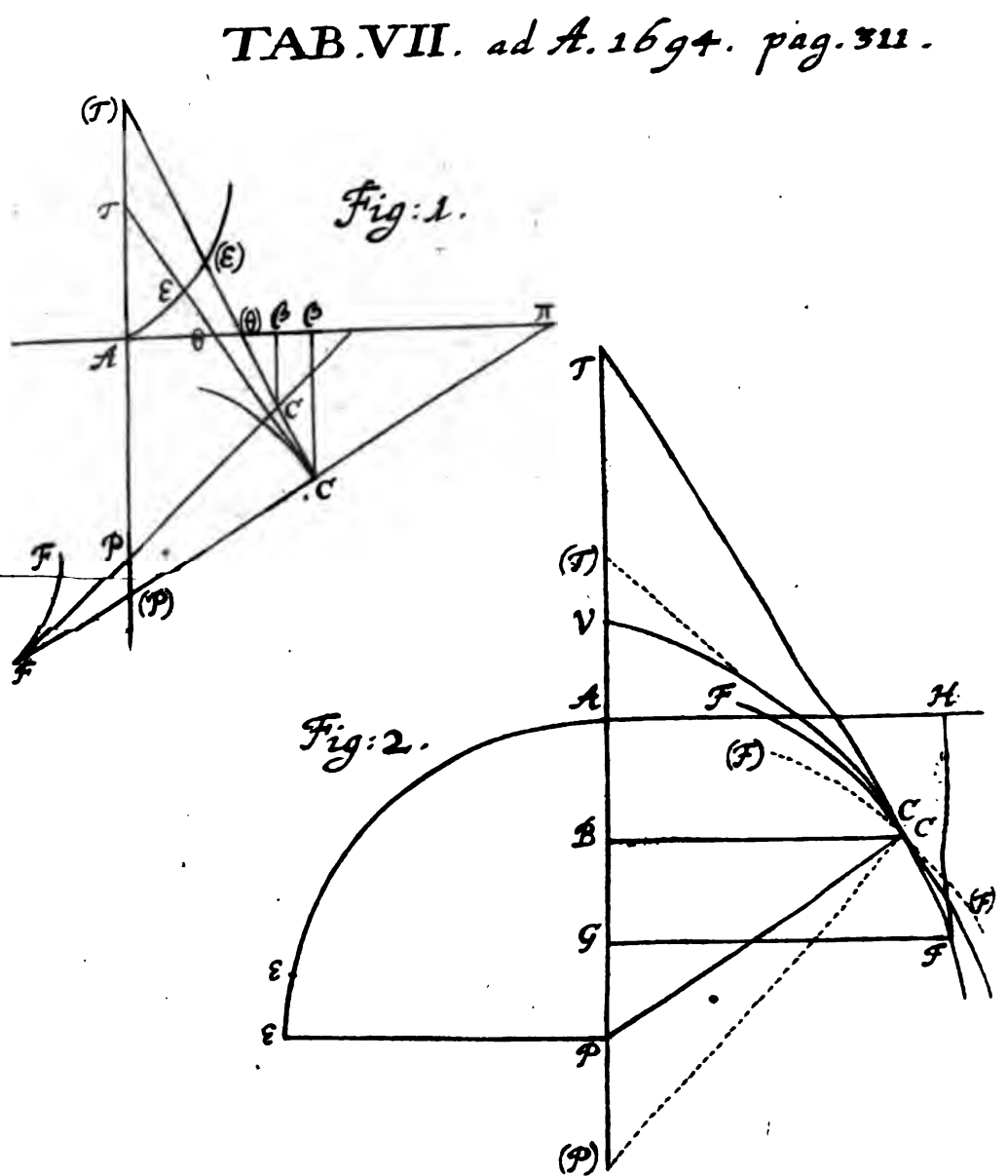
Atque ita docuimus data relatione perpendicularis P C ad proprium ex axe resegmentum AP exhibere lineam C C, quia ordinatim dantur circuli lineam tangentes. Sed data relatione rectae tangentiae T C ad proprium ex axe resegmentum AT (seu circulis normalibus ad lineam ordinatim datis) invenire lineam, C C; alterius est methodi, & constructione *trajectoria* talis linea haberi potest, a nobis in his *Actis* Sept. anni superioris mense explicata. Hujus autem praesentis methodi nostrae maximus praeterea est usus ad complura alia problemata Geometriae superioris, aut etiam ad mechanica vel physica applicata. Cum enim id agitur, ut figura formetur, in quovis puncto datae suae lineae terminantis praestans aliquid desideratum, per sepe consequimur quaesitam formando ipsam concursu linearum, quarum quavis in aliquo puncto satisfaciit, ipsomet se puncto concursus. Hac ratione jam olim in schediasmate de *Lineis Opticis* inveni modum lineas exhibendi, quae radios ordinatim positione datos, seu a datae figurae speculo venientes, reddant convergentes, aut divergentes, aut parallelos. Formatur enim talis linea ellipsium concursu, si radii debeant fieri convergentes; eademque methodus valet, si reddenda sunt parallela aut divergentes.

316 **MENS. JUL. A. M DC XCIV.**
 adeoque habemus aeq. 4. ordinariam, cujus ope ex aeq. 3 tollendo variabilem residuam b , habebitur aequatio, (5) in qua praeter x & y tantum supererunt coefficientes invariables (ut a) quae erit aequatio ad curvam quaesitam concursu seriei linearum formatam, adeoque ad *seriei linearum tangentem communem*. Sed & aliter institui potest calculus, prout facilitas invitabit, non tollendo statim variables, sed servando. Nempe datis aeq. (1) primaria, & aeq. (2) secundaria (una vel pluribus pro explicanda dependentia coefficientium variabilium inservituris) differentientur aeq. 1, ut prodeat (3), & aeq. 2, ut prodeat (4) (una vel plures, si pro aeq. 2 affuerint plures.) Ita habebimus plures quantitates differentiales, sed tamen habebimus & aequationes sufficientes ad eas tollendas; & quidem modo tolli possint differentiales quantitates usque ad unam; etiam residua ista evanescet per se, & sic prodibit aeq. (5) ordinaria, seu carens quantitate differentiali; quam conjungendo cum aeq. 1 & 2 tolli poterunt variables omnes, & prodibit aeq. (6) naturam exprimens curvae quaesitae, linearum concursu formatae, quae erit eadem cum aeq. 5 calculi prioris.

Hac jam methodo solvi possunt innumera problemata sublimioris Geometriae, haftenus non habita in potestate, pertinentiaque ad tangentium conversam; ex quibus nonnulla in speciem indicabo, magnae utique generalitatis. Veluti: data relatione inter AT & A O resegmenta axium per curvae tangentem C T facta, invenire curvam C C; nam rectae curvam tangentes ordinatim positione dantur, adeoque & curva quaesita, quippe quae earum concursu formatur. Vel si dato puncto axis T, detur lineae datae E E punctum E, sic ut juncta T E, si opus producta, quaesitam curvam C C tangat, patet ex dictis curvam C C praescripta hic methodo haberi. Similiter data relatione inter AP & A Π, resegmenta axium facta per curvae perpendicularem P C, licet invenire curvam C C: nam ob rectas P Π ordinatim positione datas, etiam datur linea FF formata per earum concursum; hujus vero evolutione describetur curva C C quaesita. Unde hic quidem infinitae curvae satisfaciens dari possunt, omnes scilicet *parallelae* inter se, quae ejusdem lineae evolutione *condescribuntur*; & data relatione inter AP & A Π dari potest *curva quaesita* non tantum satisfaciens, sed & *transiens per punctum datum*. Interim hoc casu curva C C non semper est ordinaria, quoniam scilicet non ipsamet,

317 **ACTA ERUDITORUM**
 P. S.

Solutionem suam Problematis Bernoulliani mense nupero *Majo* una cum objectione Anonymi Actis Eruditorum insertam, Dn. Marchio Hospitalius Amor defendere non distulit, ostenditque, ut intellexi, Anonymum, si calculum suum ad finem perduxisset, ipsummet solutionis datae successum fuisse deprehensurum. Ceterum Anonymus ille aliam solutionem non dedit, neque id secundum Analysis vulgaris facile praestari potest. Nostra autem nova, adeoque & Dn. Marchionis ac Dominorum Bernoulliorum Methodus, non hoc tantum, sed & quemadmodum jam mense Julio p. 313. in Actis anni superioris est admonitum, innumera familia solvit, sive absolute pro re nata, sive per quadraturas. Et generale Problema sic concipi potest: *Data ratione inter duas Functiones invenire Lineam*. Data ratio intelligitur, quae est inter duas datas, velut m & n. *Functionem* voco portionem rectae, quae ductis ope sola puncti fixi & puncti curvae cum curvedine sua dati rectis, abscinditur. Tales sunt: Abscissa A B vel A β; ordinata B C vel β C; tangens C T vel C θ; perpendicularis C p vel C π; subtangentialis B T vel θ θ; subperpendicularis B P vel β π; per tangentem resecta A T vel A θ; per perpendicularem resecta AP vel A π; corresecta P T vel π θ; radius osculi seu curvedinis C F; & aliae innumerae.

Leibniz's 1694 paper on envelope rule:

- Rule thoroughly explained with formulas, figures and examples.
- "New", "of no little importance":

NOVA
Applicatio

non parvi ad Geometriam augendam momenti

- No pseudonym:

G. G. L.

Leibniz's two envelope papers

1692

MENSIS APRILIS A. M DC XCII.

DE LINEA EX LINEIS NUMERO INFINITIS

*ordinatim ductis inter se concurrentibus formata, easq;
omnes tangente, ac de novo in ea re Ana-
lysis infinitorum usu.*

Autore O. V. E.

Some marginal matter in optics
treated disparagingly.

1694

MENSIS JULII A. M DCXCIV.

G. G. L. NOVA CALCULI DIFFERENTIALIS

*Applicatio & usus, ad multiplicem linearum constructio-
nem, ex data tangentium condi-
tione.*

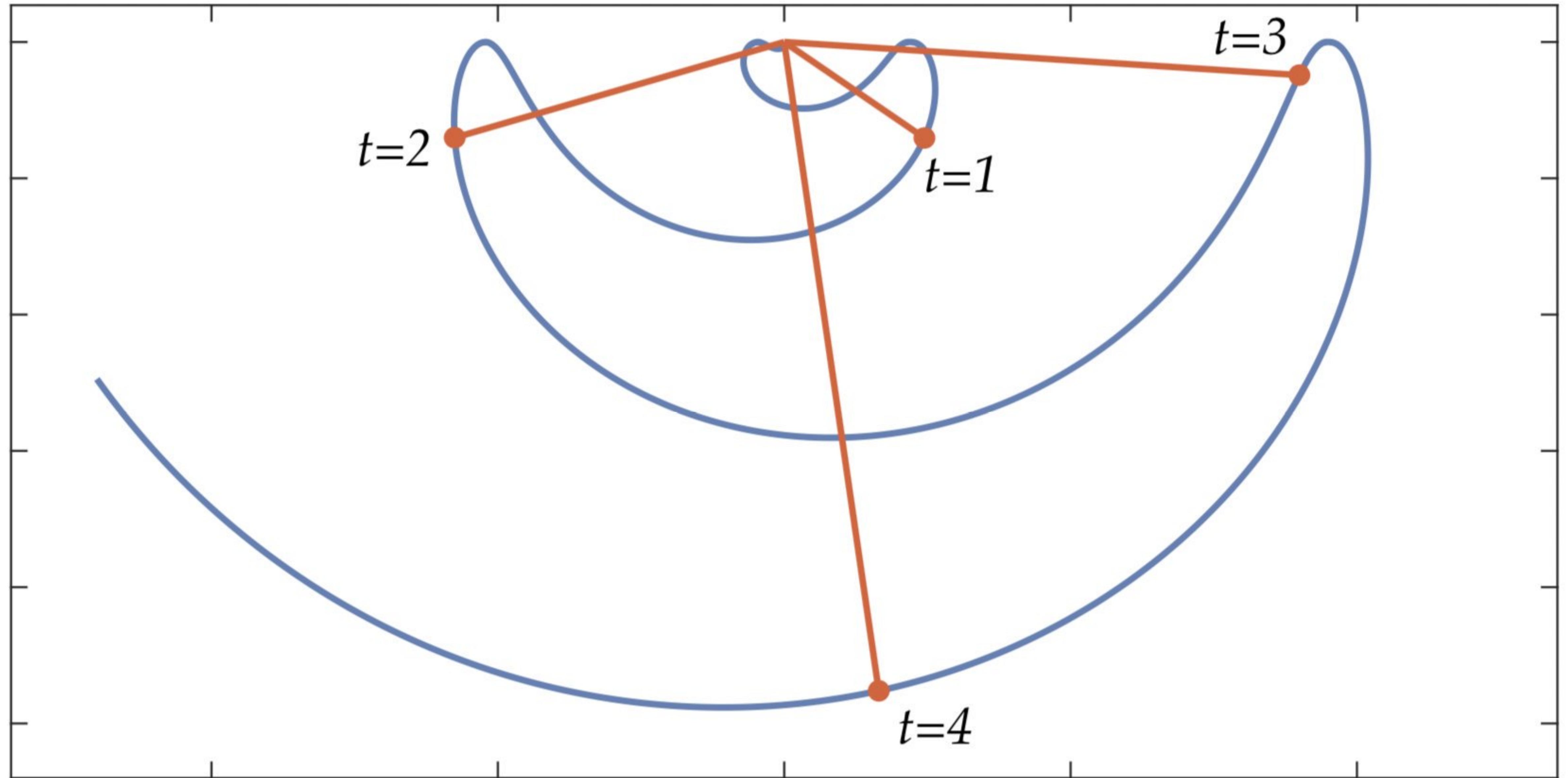
“New application” of “no little importance
for geometry” praised and trumpeted.

1693:

Realisation that envelopes relevant for
the representation of transcendental curves.

The Paracentric Isochrone

$$dr/dt = \text{constant}$$

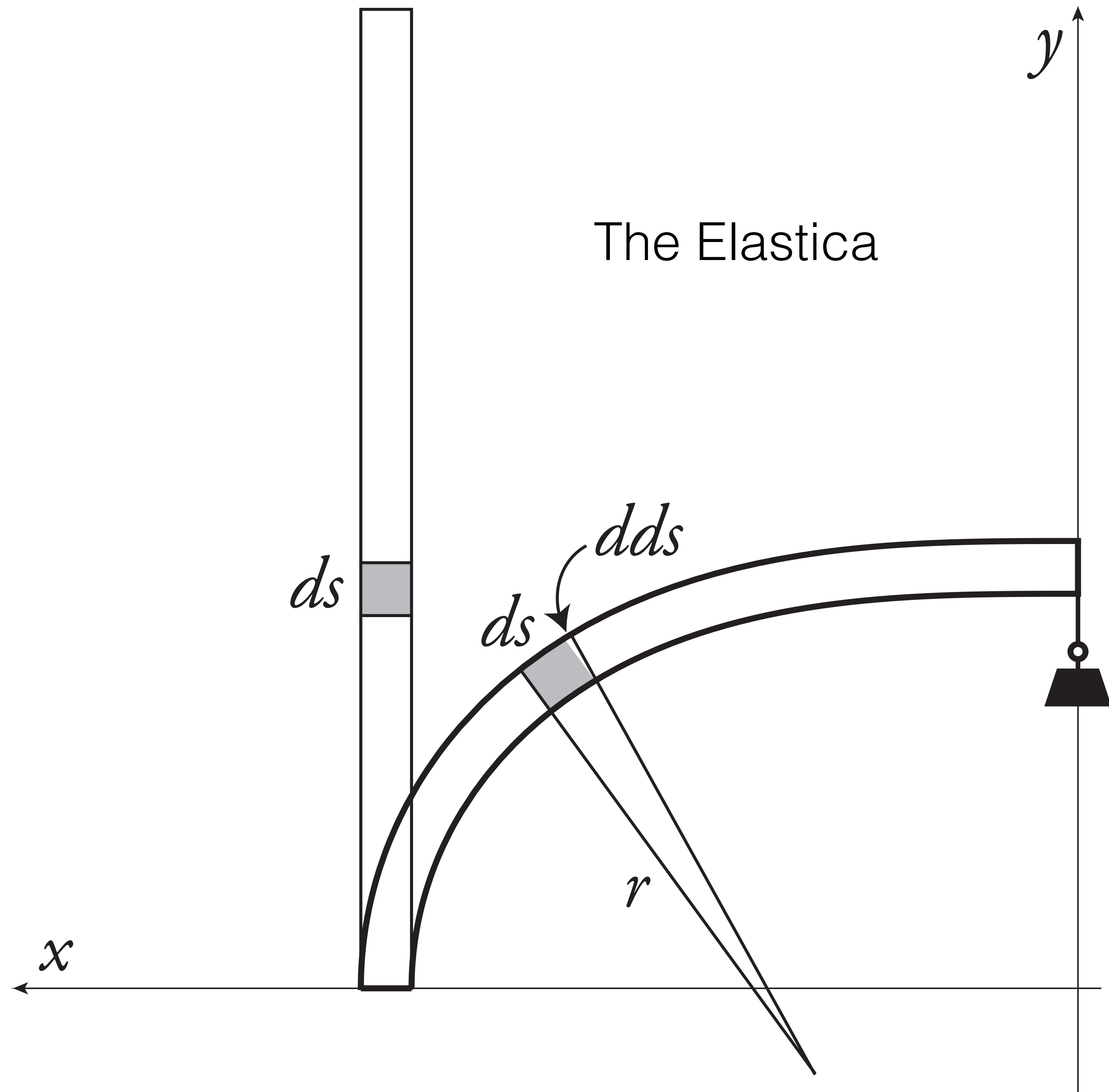
reduces to integrating $1/\sqrt{1-x^4}$

$$u(x_1) = \int_0^{x_1} \frac{dx}{\sqrt{1-x^4}}$$

Wanted:
Simple geometrical
characterisation of u .

rectification of the elastica
 reduces to integrating $1/\sqrt{1-x^4}$

The extension dds

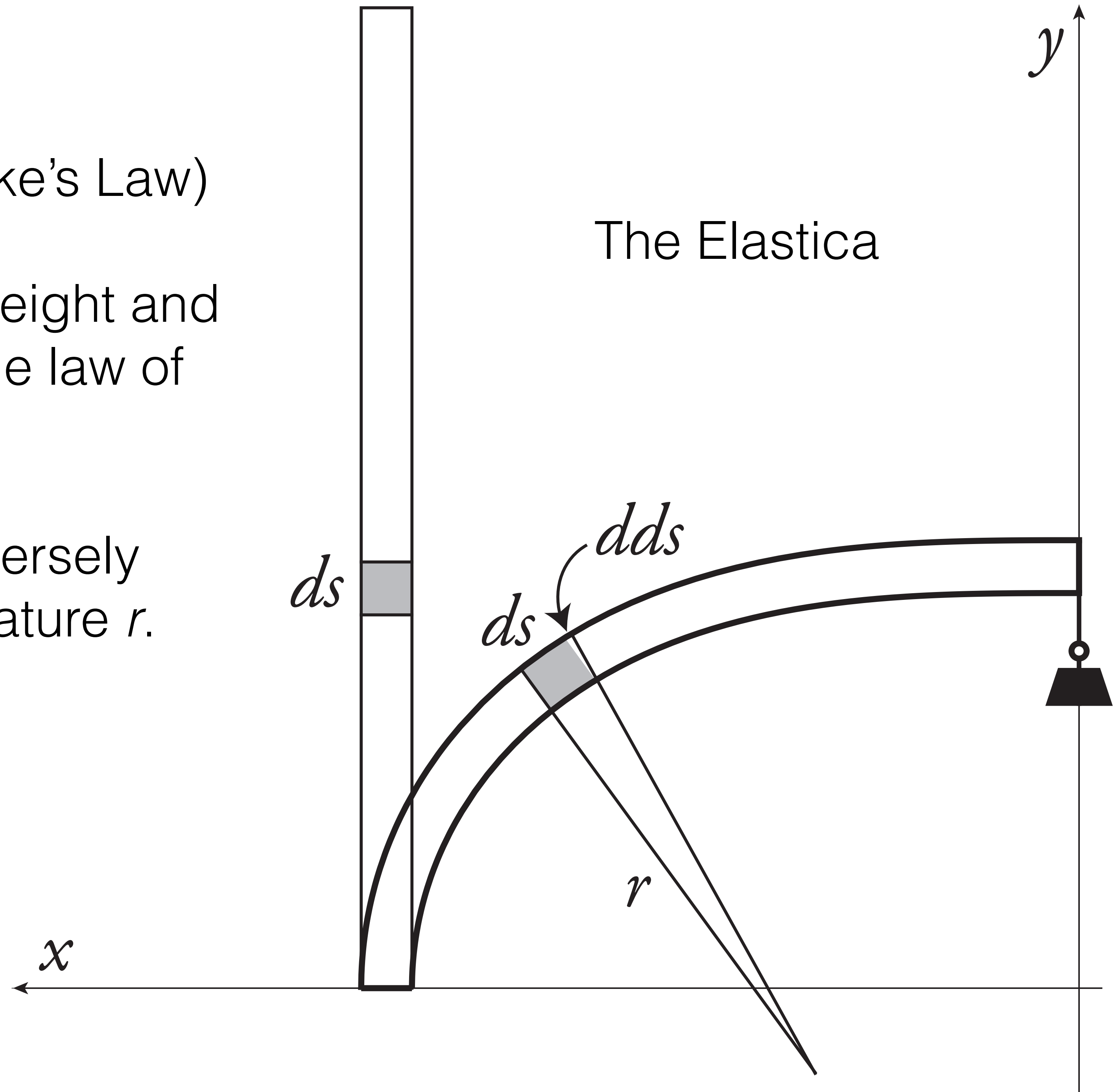
is proportional to the force (by Hooke's Law)

which is the product of the (fixed) weight and the length of the lever arm x (by the law of the lever).

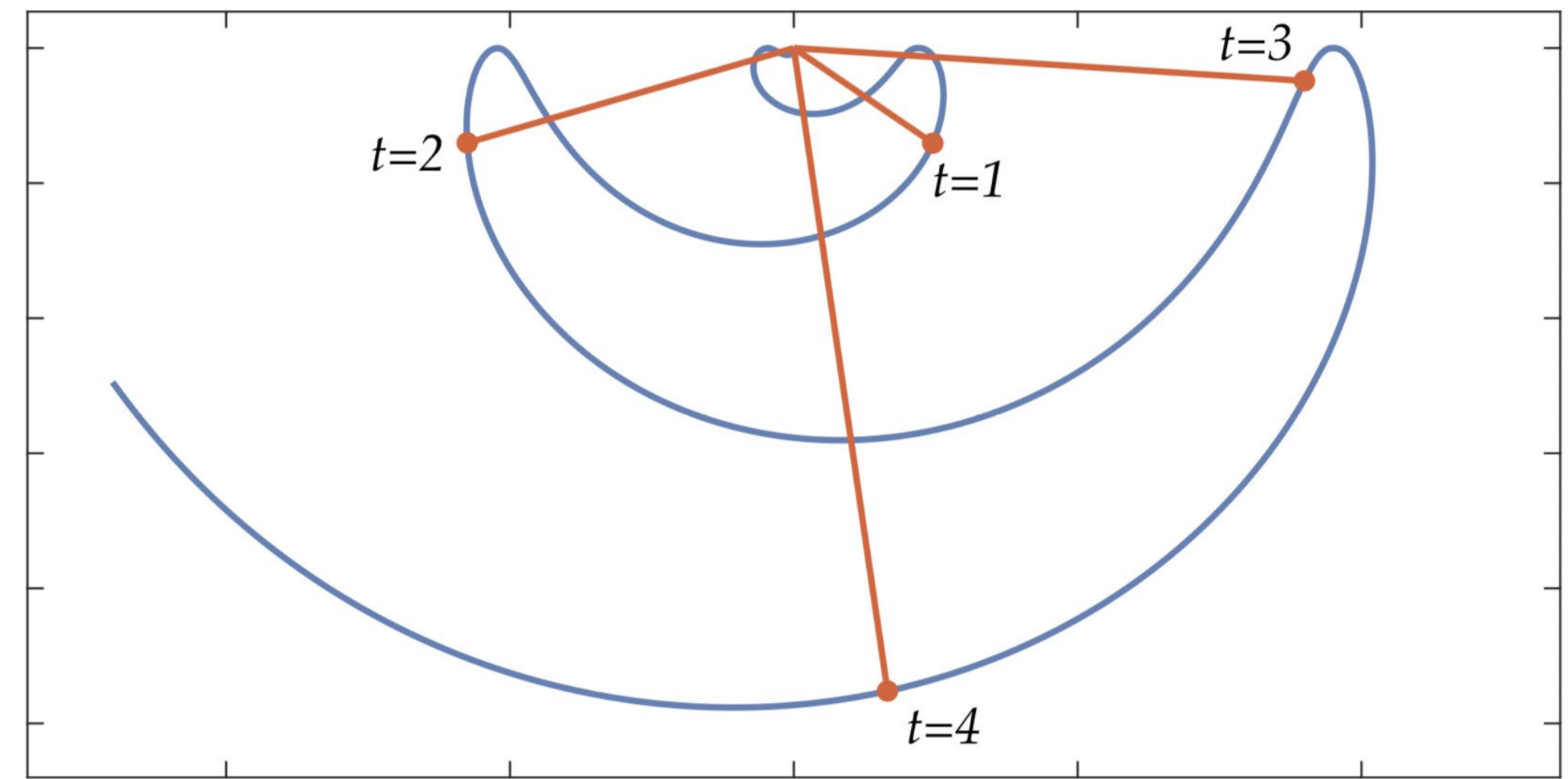
But the extension dds is also inversely proportional to the radius of curvature r .

So x is proportional to r ,

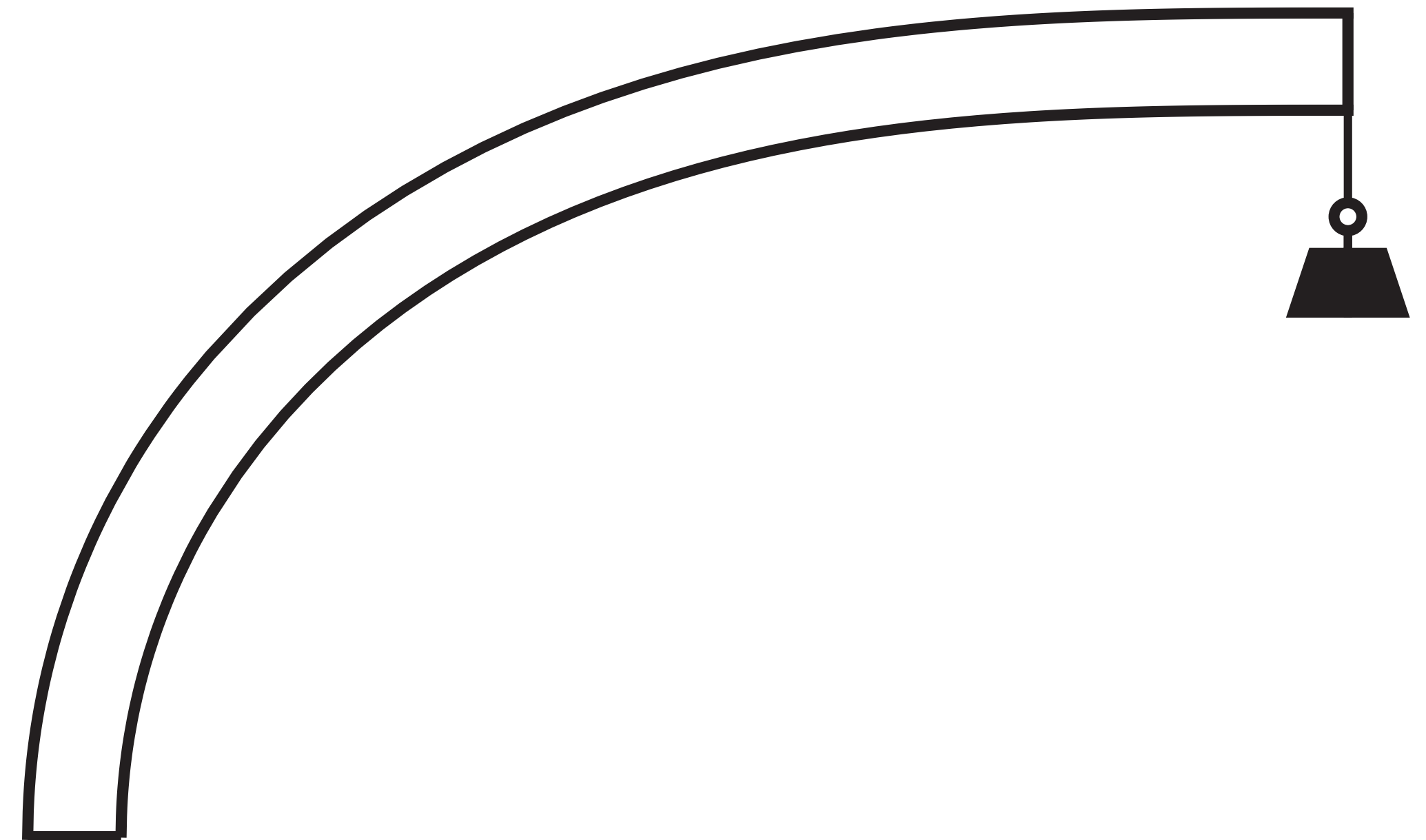
$$ax = -\frac{d^2y}{dx ds}$$

To construct the
Paracentric Isochrone,

rectify the Elastica:

Jacob Bernoulli:

1691:

Announces that he has
solution to elastica.

SPECIMEN ALTERUM CALCULI DIFFERENTIALIS IN DIMETIENDA SPIRALI LOGARITHMICA, LOXODROMIS NAUTICIS, & ARCIBUS TRIANGULORUM SPHERICORUM: UNA CUM ADDITAMENTO QUODAM AD PROBLEMA FUNICULARIUM, ET ALIISQUE, PER J. B.

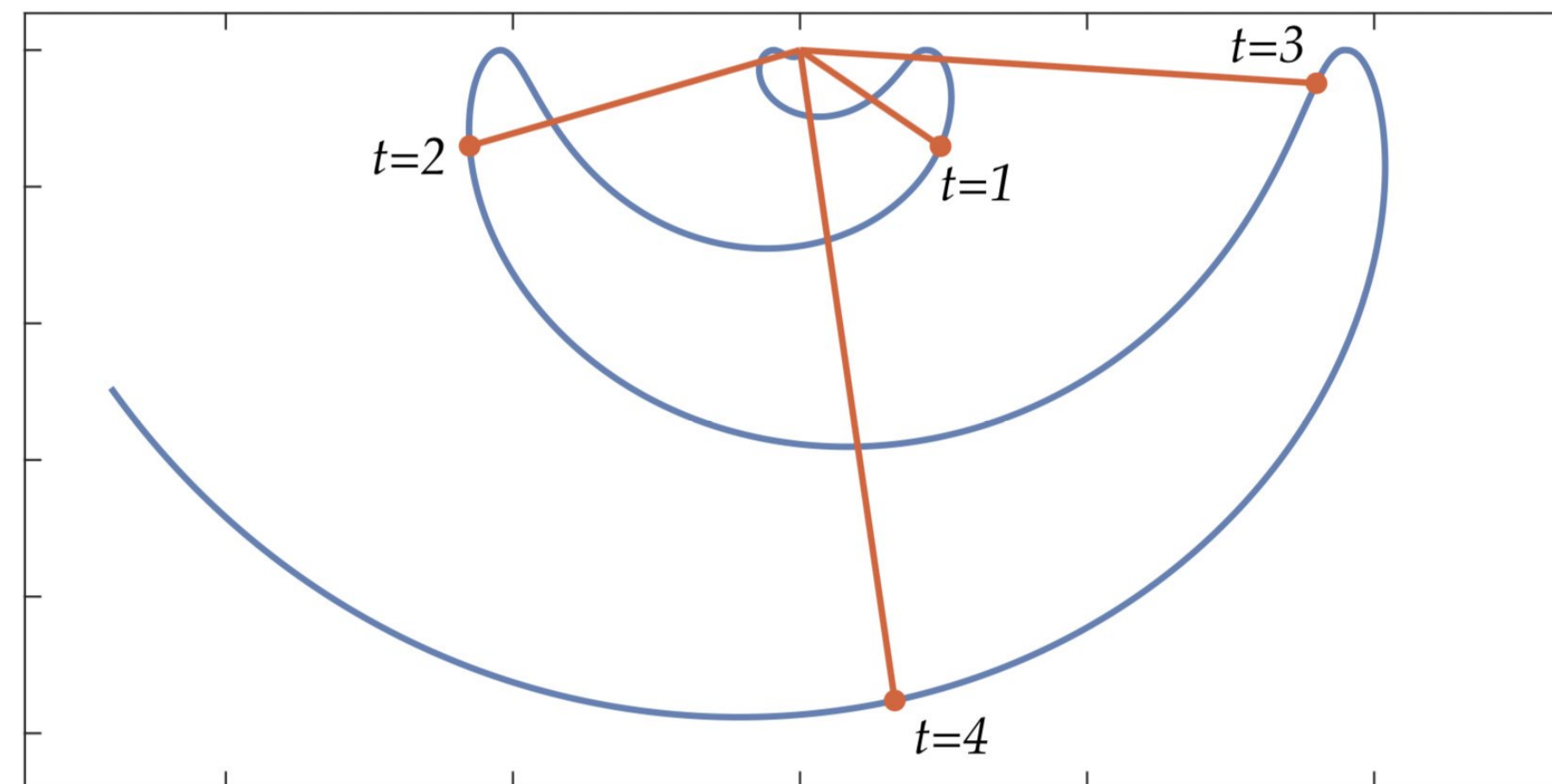
1694:

Gives solution,
followed immediately
by application to
paracentric isochrone.

JAC. B. CURVATURA LAMINÆ ELASTICÆ. EJUS IDENTITAS CUM CURVATURA LINTEI A PONDERE INCLUSI FLUIDI EXPANSI. RADII CIRCULORUM OSCULANTIUM IN TERMINIS SIMPLICISSIMIS EXHIBITI, UNA CUM NOVIS QUIBUSDAM THEOREMATIS HUC PERTINENTIBUS, &C.

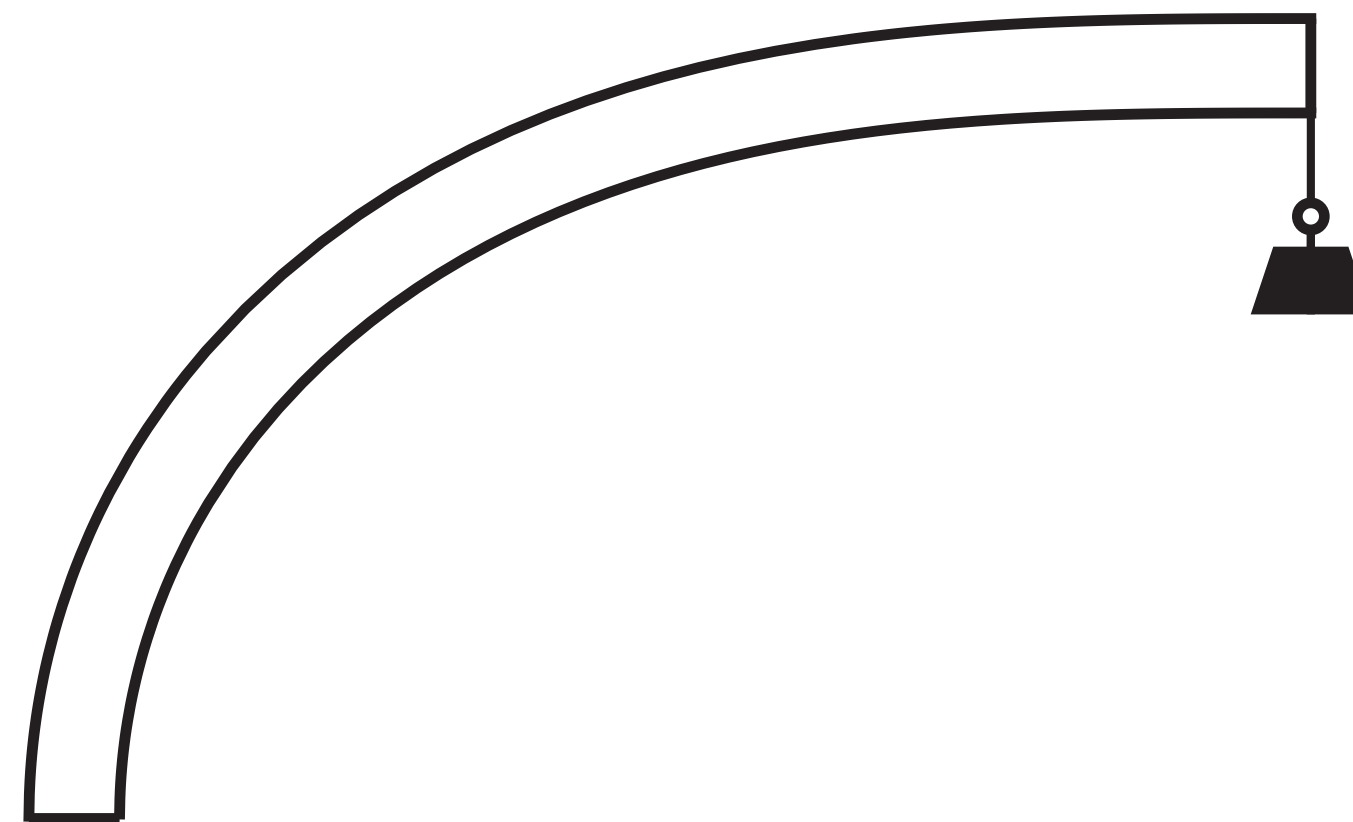
JAC. B. SOLUTIO PROBLEMATIS LEIBNITIANI DE CURVA ACCESSUS & RECESSUS EQUABILIS A PUNCTO DATO, MEDIANTE RECTIFICATIONE CURVÆ ELASTICÆ.

To construct

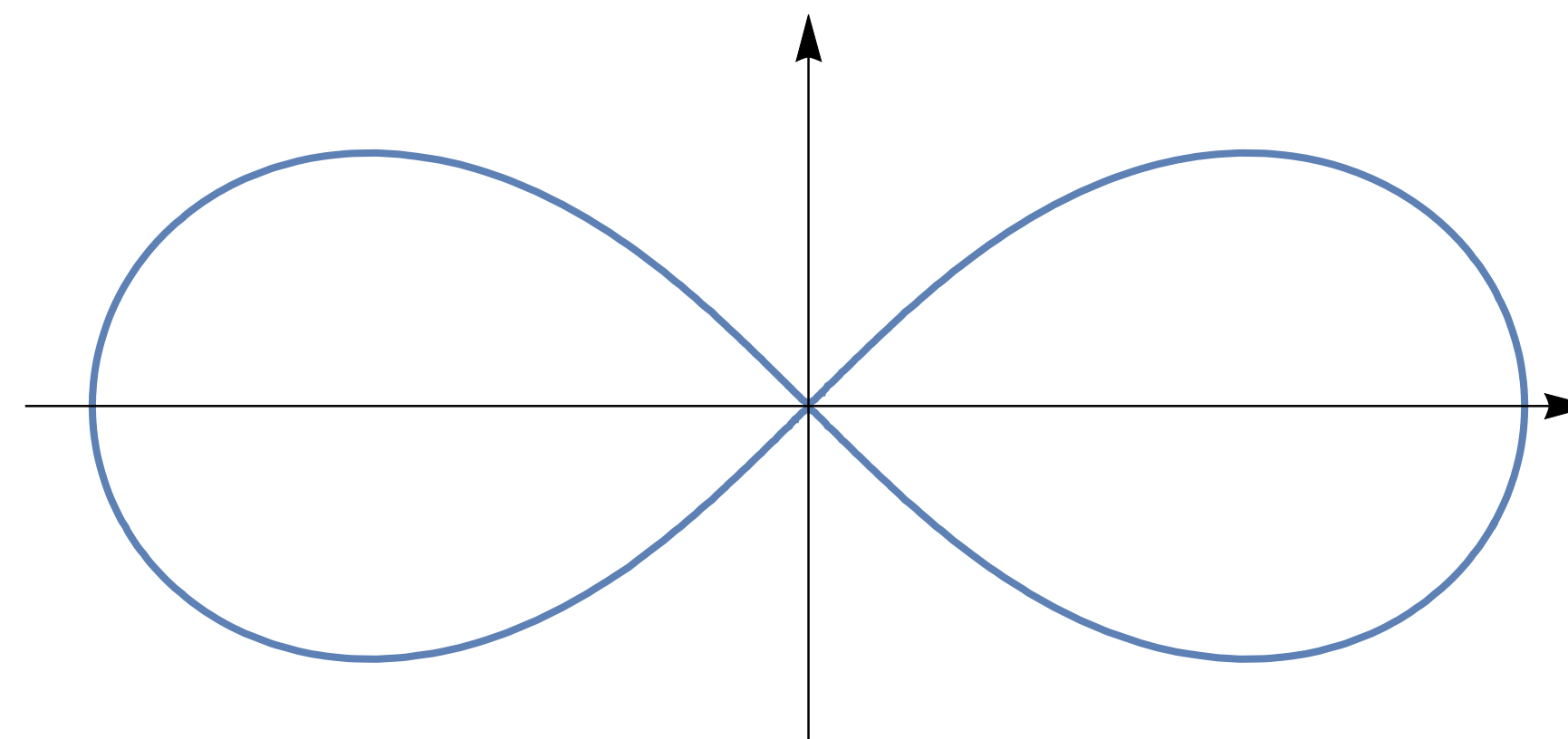
paracentric isochrone
 $dr/dt = \text{constant}$

rectify

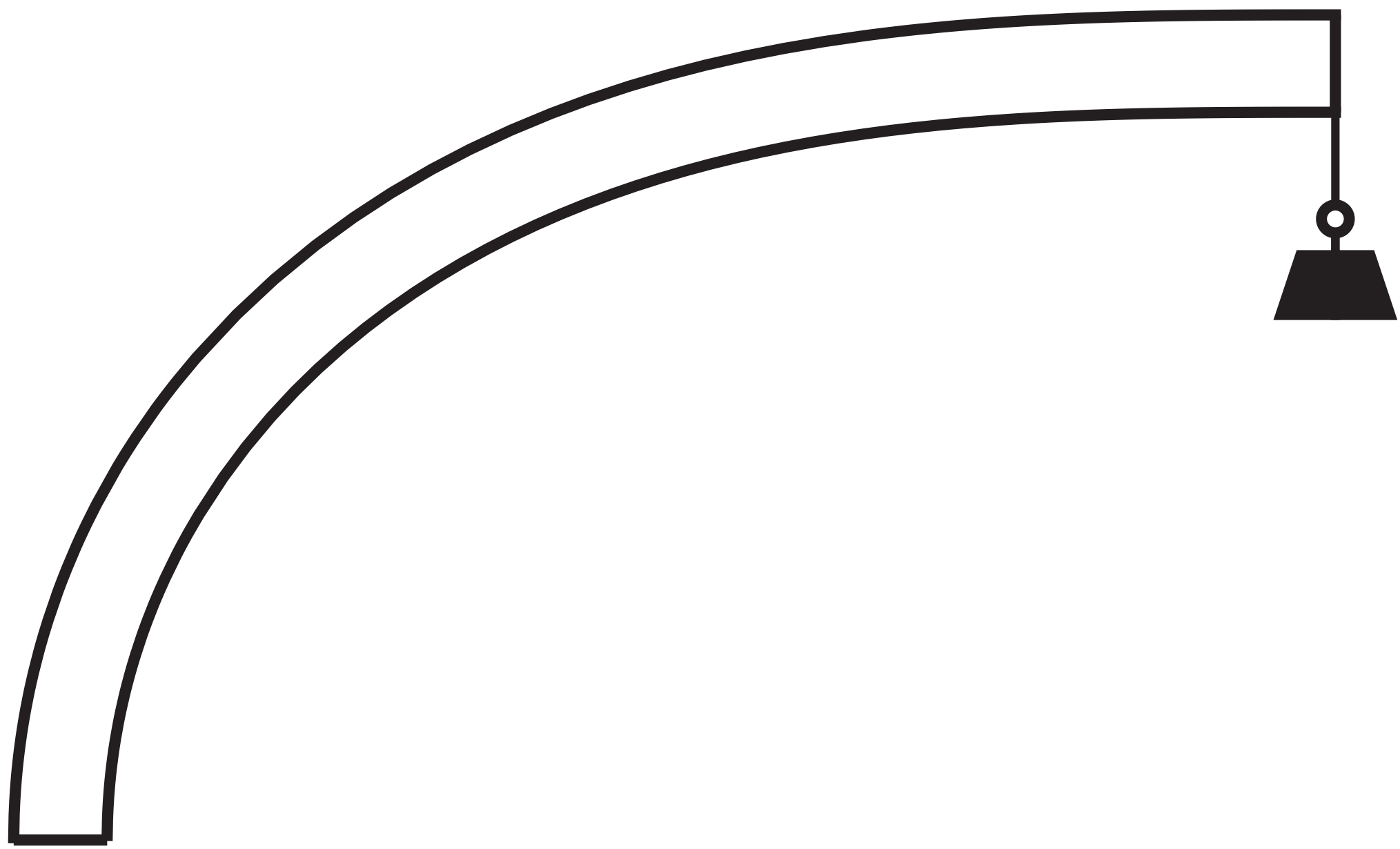

shape of elastic beam

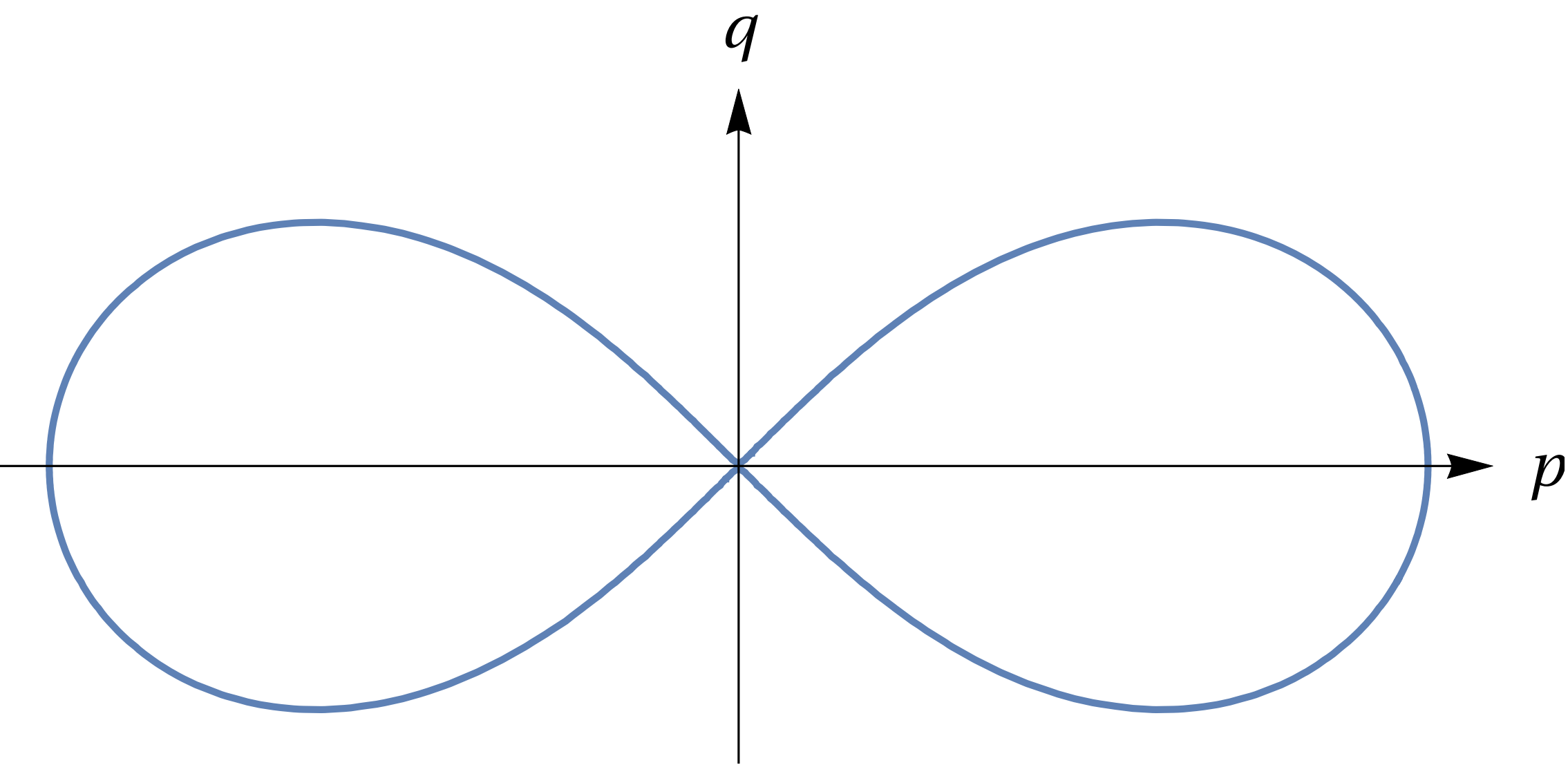
or rectify

lemniscate

Jacob Bernoulli:
"The best method is that which
uses a curve that Nature herself
produces."

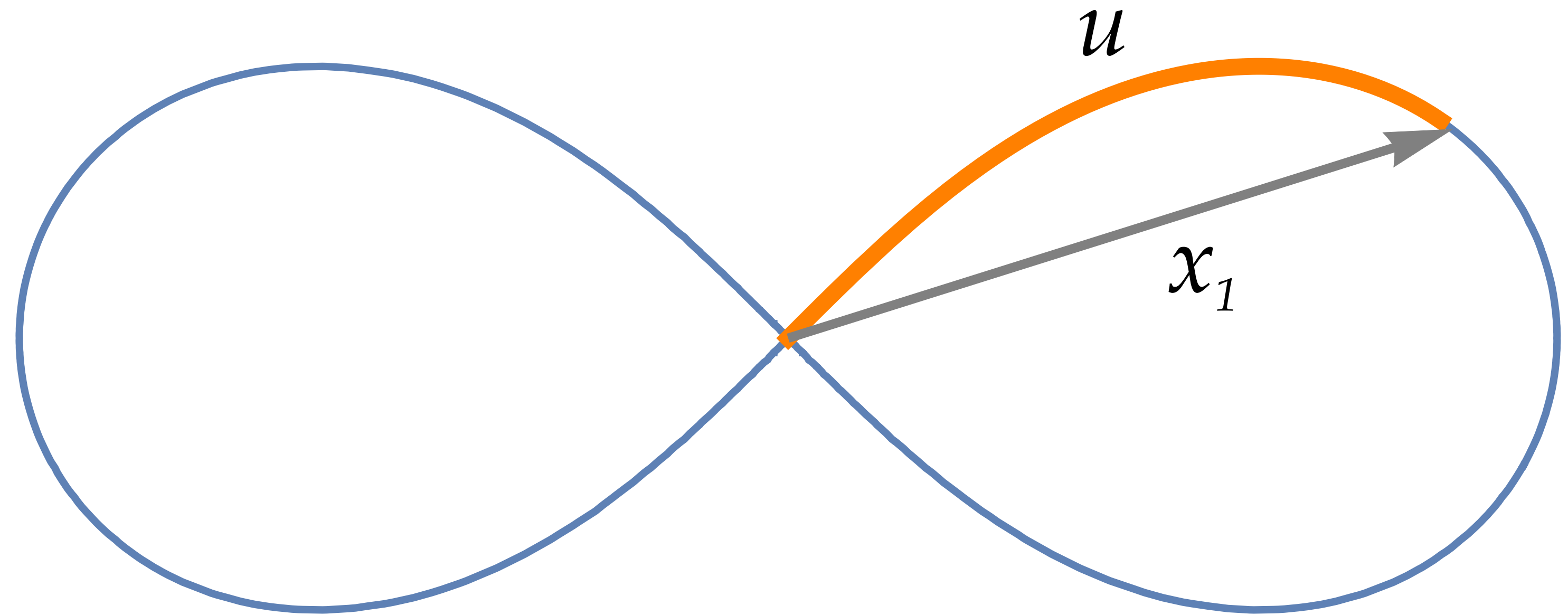

$$4(p^2 - q^2) = (p^2 + q^2)^2$$

Johann Bernoulli: "If the curve
can be algebraic, he sins
against the laws of geometry
who has recourse to a
mechanical one."

$$u(x_1) = \int_0^{x_1} \frac{dx}{\sqrt{1-x^4}}$$

Lemniscate finds u
in simple terms:

u can also be expressed
in terms of arc length of ellipse, but messier.

$$\int_0^{x_1} \sqrt{\frac{a^4 + (b^2 - a^2)x^2}{a^4 - a^2x^2}} dx$$

$$x^2/a^2 + y^2/b^2 = 1$$

RECTIFICATION OF QUADRATURES

Better than leaving unknown quadratures such as

$$\int \sqrt{a^4 + x^4} dx$$

is to find an α such that

$$\int y dx = \int \sqrt{1 + (\alpha')^2} dx$$

$$\int \frac{1}{1+x^2} dx = \arctan x$$

$$\int \frac{1}{\sqrt{1-x^2}} dx = \arcsin x$$

